

BEDŐ ZSUZSANNA PLASTIC LOVE

BEDŐ ZSUZSANNA PLASTIC LOVE

REGÉNY

2018

© 2019 Bedő Zsuzsanna

© 2019 IÁT Kiadó

Könyvterv:
Brenyó József

Borítóterv:
Zelnik Péter Zénó

Korrektúra:
Győri Szabó Viktória

ISBN 978-615-5068-65-2

I. FEJEZET

David

Már nagyon vártam David-et, tudtam, hogy 2-3 hét és megérkezik. Victor a postás, éjjel 2-re ígérte a csomagomat, bár említettem neki, hogy ember vagyok, és éjjelente alszom, ő ragaszkodott hozzá, hogy már éjszaka kézbesítse a pakkot. Ezért lefekvés előtt beprogramoztam a szememet hajnali 1:45-re. Gondoltam 15 perc elég arra, hogy talpig sminkben, elegáns és szexi cuccban várjam álmaim lovagját, egyenesen a kifutószalagról, Dél-Koreából.

Pár hete teljes elkeseredésemben, hogy hiába várok a hús-vér lovagomra, úgy döntöttem megnézem a humanoid kínálatot. Így lettem figyelmes egy koreai cégre, ahol akár full európai külsőt, megértő, tiszteletteljes szívű és barátságos férfi droidokat állítanak elő. Ilyenkor figyelembe veszik a férfiak meglévő jó tulajdonságait, és pár rosszat is, amiket kívánság szerint ki-, illetve beprogramoznak a kiválasztott példányba. Ezen kívül a megrendelő extra igényeit is beépítik a prototípusba. Azon azért elgondolkodtam, hogy ki az, aki rossz tulajdonságokat is kér egy humanóidba, de végeredményben attól lesz emberi, ha nem teljesen tökéletes. Egyes negatív tulajdonságok legalább konfliktusokat szülnek, amiket aztán majd közösen finomítani lehet.

Korábbi, főleg sikertelen kísérleteimet figyelembe véve, elég sok tulajdonsággal szereltem fel Davidét. Fontos volt számomra, hogy tiszteljen, hordozzon a tenyerén, vállaljon munkát, legyen megfelelő egzisztenciája és ha már minden klappol, legyen sármos is. Kértem még

- bár extrémnek minősült és felárat kellett érte fizetni -, hogy hűséges is legyen hozzám. Ez volt az egyik legdrágább képesség, illetve még a gazdagság, amit végül nem kértem. Ez utóbbihoz amúgy jómódú humanoid felmenők is tartoztak volna.

1:45-kor kipattant a szemem a kedvenc együttesem videóklipjére, majd gyorsan berobogtam a fürdőszobába. Gyors zuhanyzás után kiválasztottam egy sminket és a makeupfaceday.org elé betoltam az arcomat. Gyönyörű sminket készített az arclézer, majd elégedetten felöltöztem egy csinos, de otthoni szettembe és leültem kényelmesen a nappalim foteljába. Pontban hajnali 2-kor belépett az ajtómon David. Victor a postásdroid hamar leolvasta a retinámat, amivel kifizettem a kézbesítés díját.

David gyönyörű volt, pont olyan, amilyennek megterveztem. Sármos, kellően magas, szép bőré és csillogó kék szemű. Kedvesen bemutatkozott nekem, majd miután hellyel kínáltam, leült. Kicsit megilletődötten kérdeztem tőle:

- Ne haragudj, kicsit zavarban vagyok. Nem sok humanoidot ismerek. Tudod, nálunk a szerkesztőségben főleg emberek dolgoznak, mindössze az adminisztráció, az IT és a takarító személyzet áll robotokból. - Kérlek, Vivien, ne hívj robotnak. Valahogy ezt most pejoratívnak érzem. Maradjunk a David-nél. Azonnal szimpatikus lett a fiú határozottsága.

- Rendben, ne haragudj... őőő. Esetleg kérsz valamit, inni vagy enni? Nem is tudom, te szoktál enni? - kérdeztem bután. David felnevetett - Persze, hogy szoktam! Hisz' beprogramoztad azt is, hogy emberi táplálékot fogyasszak. Nálatok a szerkesztőségben nem szoktak veletek enni a humanoidok? - kérdezte bugyuta mosollyal az arcán. Zavaromban egyre idétlenebb kérdéseket tettem fel neki. - Ha nem túl indiszkrét a kérdés, te mióta...élsz? Azaz korábban elindítottak, vagy csak most a dobozból kiszállva láttad meg a napvilágot? - Körülbelül három hete

vagyok éber állapotban. Több programot folyamatosan tápláltak belém, így például, amikor kinyitottam a szemem, utána csak pár nappal később kaptam emberi élelmet. És az utolsó kívánságod beprogramozása két hetet is igénybe vett - mondta kissé flegmán David, amit nem tudtam hirtelen hová tenni. - Hát, ezen egy cseppet sem csodálkozom - vágtam rá dühösen. Sejtettem, hogy a hűség nagyon komplikált kérés.

Ebben a pillanatban Jack rohant ki a hálóból, mivel elfelejtettem kikapcsolni. A kiskutyám úgy van beprogramozva, hogy miután én felébredek, rá 30 perc múlva ő is felkel. Így mindig pont van annyi időm, hogy kényelmesen elkészüljek, mielőtt elviszem sétálni. Jack-et a 31. születésnapomra kaptam a szüleimtől, mivel sokat dolgozom és már rég nem volt társam. Ő egy animaldroid, aki megszólalásig hasonlít egy igazi kutyára, csak annyi a különbség, hogy nem piszkolja össze a lakást és ha elutazom 1-2 hétre, egyben kikészíthetem neki az élelmet, mert napi adagokra képes elosztani. Pozitív tulajdonsága az is, hogy ilyenkor elvan akár hetekig és nem kell szólni a szomszédoknak, hogy levigye valaki sétálni. Kikapcsolni sajnos nem lehet, attól annyira tönkremenne, hogy nem biztos, hogy újra lehetne indítani. Már másfél éve ő a háziállatom, de valójában nem pótolja azt, amire mindig is vágytam, egy szerető társra.

David úgy megijedt tőle, hogy felugrott a kanapé tetejére. Közben azon járt az eszem, hogy valószínűleg elfelejtettem beprogramozni, hogy szeresse az állatokat. Így ez a feladat majd rám hárul.

Miután lenyugtattam David-et és bemutattam őket egymásnak, a srác és Jack egészen hamar megbarátkoztak. Bár mielőtt elterveztem, hogy levisszük közösen sétálni a kutyust, előtte még gondoltam, adok némi útmutatót újdonsült barátomnak. Az animaldroidokat amúgy nem kell levinni sétálni, bár, ha beprogramozzuk őket képesek az anyagcserére. Én a basic programot állítottam be nála, ami nagyon kevés anyagcserével jár, emiatt az ételfelhasználása is csekély.

Amikor üldögéltünk David-del a kanapén, óriási vágyat kezdtem érezni az iránt, hogy megcsókoljam, egyrészt azért, mert úgy gondoltam, hogy végre a tökéletes férfi ül mellettem, másrészt meg azért, mert pontosan 18 hónapja nem csókolóztam már. De valahogy mégsem vitt rá a lélek, és kicsit úgy láttam magam kívülről, mint egy férfit, aki az örömlánynak azért fizet, hogy kényeztesse, így inkább hanyagoltam a vágyaimat.

Az utolsó párkapcsolatfélélem mindössze 1 évig tartott és az első hónapokat leszámítva, a vége már gyötrelmes volt. Egy éjszakai bárban ült oda hozzám Gabe, aki kedvesen meghívott egy italra, majd a hosszas beszélgetés után, sorra követték egymást a randevúink. Miután az első szexuális kontaktusunk megtörtént, hivatalosan is járni kezdtünk. Azonban néhány hónap múlva furcsa jelekre lettem figyelmes. A srác lakásában volt egy szoba, amelybe sosem mentünk be, de egyszer, amikor begurultam rá és egyedül voltam a kecóban, benéztem oda is. Egész arzenált találtam humanoid lányokból, és fogalmam sem volt, miért lehetnek ott, félig hibernálva. Miután kérdőre vontam Gabe-et, ő magyarázkodott, hogy illegálisan kereskedik velük és ne áruljam el senkinek. Több hetembe került mire leesett, hogy a ezek a lányok a párom játszópajtásai és hetente többször akcióra fogja őket. Még az is kiderült, hogy home pornót gyárt, amivel plusz pénzekre tesz szert. Mind a nyolc humanoid lány más területre volt beprogramozva, semmilyen étellel összefüggő tulajdonságuk nem volt, éppen csak egy hajszál választotta el őket a gumibabáktól. Miután azzal a ténnyel szembesültem, hogy a párom megcsal, azonnal kiléptem ebből a beteg kapcsolatból.

A megcsaláson amúgy sokat gondolkodtam, hogy vajon annak számít-e, ha valaki egy szinte teljesen öntudatlan, érzelemmentes humanoiddal létesít szexuális kapcsolatot, vagy ez elfogadható tény és normális? Mégis arra jutottam, hogy ennél még egyedül is jobb, mint

sem, hogy megbarátkozzak azzal, hogy a társam más nőekkel szexei a tudomon kívül.

Már nagyon korán elhatároztam, hogy a következő párom csakis olyan lehet, aki megbízható és hűséges. Nem állok szóba többé szélhámos alakokkal. David-et is úgy rendeltem meg, hogy bár tudtam, hogy nagyon költséges lesz, de hűség nélkül nem is érdekelt volna. Még az hiányozna, ha egy másik humanóid lánnyal, vagy még szörnyűbb lenne, ha egy emberrel csalna meg az a robot, akiért én fizettem!! Na, persze, az ilyen gondolatok után ismét visszatért belém az örömlányos teória, és felhatalmazást adtam magamnak arra, hogy lényegében vásároljak magamnak egy fiút. Sokat filóztam azon, hogy vajon hogyan fogom elérni, hogy belém szeressen, és erre majd milyen praktikákat fogok bedobni, de az még eszembe sem jutott, hogy én majd hogyan fogok beleszeretni. Attól még, hogy valaki jóképű, sármos és külsőleg az álmaim netovábbja, nem biztos, hogy az érzelmeimet is felkorbácsolja majd. Ekkor eszembe jutottak a régi történetek, amiket még a szüleim meséltek az előző évezredből. Azt mondták, hogy régen, még 200 évvel ezelőtt léteztek előre megtervezett házasságok. Ekkor biztos voltam benne, hogy majd én is bele fogok szeretni a tökéletes robot fiúmba. Azok az emberek is megszerették egymást, hát, akkor velem is megtörténhet, nem?

Hogy kicsit lazítsam a hangulatot, bort töltöttem. - Kérsz bort? Illetve ittál már valaha? - kérdeztem David-et. - Nem, még nem ittam, de azt hiszem ez is a programom része. Hiszen ez is folyadék, szóval ihatok, kérlek, tölts nekem is - mondta. - Milyen zenét szeretsz? Egyáltalán hallgattál már zenét? Erre nem is emlékszem, hogy ezt bejelöltem-e - mondtam a fiúnak. - Erre vonatkozó utasítást külön nem kaptam, azonban mivel a hűségért nagy árat fizettél, volt néhány plusz program, amelyet extraként belémtápláltak. Ilyen a zenehallgatás. Úgyhogy, kérlek, tegyél fel egy kis jazzt, azt hiszem az tökéletes lesz - mondta és

az első ütemek után kényelembe helyezte magát a kanapémon. Jómagam ezen felbátorodtam és mivel már nagyon meg akartam őt érinteni, odabújtam a széles, izmos vállaihoz. Ekkor éreztem magam először kellemesen az elmúlt másfél évben.

Az első napok

David és én hamarosan elkezdtek megszokni egymást: rengeteget figyeltem a viselkedését és ő is az enyémet. Furcsa volt, hogy újra lett valaki az életemben, ráadásul már azonnal ott is lakott velem. Emiatt voltak kényelmetlen szituációk, például amikor reggel kikászálódtam az ágyamból gyűrötten és kócosán, és ott állt előttem a bomba pasi, belőtt séróval, hatalmas fehér mosolyával, hát, mit is mondjak, zavarban voltam, de szépen lassan hozzászoktam. Nem aludtunk együtt, hisz hiába volt David az enyém, mégsem éreztem azt az első percben, hogy ő a pasim és irány az ágy. Sokáig vacilláltam, hogy hogyan is kezeljem és úgy döntöttem, hogy egyelőre barátokozunk, aztán meglátjuk, fellobban-e az a bizonyos szikra közöttünk. Davidnek nem volt szokatlan a helyzet, hisz' valójában olyan hamar tudott alkalmazkodni az új helyzetéhez, mintha világ életében itt lakott volna. Mivel pár hétig létezett csak előttem, ezért túl sok viszonyítási alapja nem volt. Bár vicces, időközben kiderült, hogy kapott emlékeket is, amelyekből néha felidézett egy-két gondolatot. Szeretem például amikor anekdotázik, bár pontosan tudom, hogy az egyik népszerű fun e-book lett beletöltve. Mégis jó érzés, hogy a saját otthonomban végre van mellettem valaki, aki támogat, segít és még bitang jóképű is. A szüleim, amikor elmeséltem nekik, hogy mire készülök, teljesen kiborultak.

Az édesanyám sajnált, apukám pedig tiszta hülyének titulált.

- Kislányom, ennyire rossz lenne a helyzet, hogy nem találasz magadnak egy rendes fiút? Azt hiszem ez túlzás, hogy egy halom pénzt költsz arra, hogy egy robot kiszolgálja a kívánságaidat! Kérlek, inkább várj még, hátha megtalálod az igazit - mondta anyu.

- Mi vagy te, egy hobbant nőszemély, megveszel egy férfit, hogy aztán ugráltasd kedvedre? - mondta a faterom a szokásos stílusában. Lányom, ne égess minket a rokonaink és a barátaink előtt, mégsem jelenhetünk meg az új fiúddal, aki egy robot!

Ettől persze, még inkább kedvet kaptam, és gondoltam megmutatom majd nekik, hogy hogyan csinállok egy robotból, érzőlelkű társat magam mellé. Ha David is megérzi a szerelmet, akkor úgyis örökké együtt maradunk majd. Bár ez után a gondolat után mindig visszás érzésem volt, mert bár nagyon reménykedtem benne, hogy egy humanoid mellett is megtalálhatom az igaz boldogságot, mégis voltak kételyeim, hogy ez tényleg megvalósulhat-e. A szerelem csak úgy jön magától, sőt egyik pillanatról a másikra lecsap ránk úgy, hogy még gondolkodni is elfelejtünk közben. Persze, még nem tudtam, hogy egy előre be' programozott computer, hogyan lesz belém szerelmes, de kíváncsian vártam a folytatást.

Eleinte semmi más nem érdekelt, kizárólag önző célok vezéreltek, azt akartam, hogy legyen mellettem valaki. Ha ezért busásan kell fizetnem, akkor megteszem, de többé ne kelljen egyedül elmennem esküvőre vagy születésnapra. Persze, ekkor még nem készültem fel a váratlan eseményekre és furcsa reakciókra. Az első ilyen élmény a legjobb barátnőm reakciója volt.

Gina gyerekkorom óta barátnőm, lényegében együtt nőttünk fel. Végigcsináltam vele az összes szakítását, azt is, amikor megverte a régi szerelme, vagy amikor hulla szerelmes volt egy háromgyerekes apukába, aki az ujja köré csavarta és kénye kedve szerint játszott vele hosszú hónapokon keresztül. Ezekben az időkben Gina naponta jött fel hozzám, sokszor 1-2 üveg bor kíséretben, összeesve aludt el a kanapémon. Mindig azt mondta, hogy a pasik sosem változnak, mindig képesek arra, hogy a szemünkbe hazudjanak, vagy szemét játékokat játszadozzanak velünk.

- Jól teszed, vegyél csak egy robotot, ő legalább nem fog lekeverni egy pofont és mellé bújhatsz esténként, kedves lesz veled és szeretni fog téged - mondta, aztán keserves sírásba kezdett. Pár hete azonban változott valami Gina életében, ugyanis elengedte a régi sémákat, amik alapján rendszerint kereste a nagy Ő-t. A sok hülye feltétele és elvárása szépen lassan fogyatkozni kezdett, aminek hatására elkezdte meglátni teljesen új emberekben is a jót. Így akadt össze egy aranyos sráccal, akiről kiderült, hogy már legalább 20 éve ismerik egymást. A fiú minden közösségi csatornán követte Ginát, sőt arra is rájöttek, hogy a sulis évek alatt sokáig egymás mellett ültek és sokat beszélgettek is. A barátnőm persze, akkoriban észre sem vette a szemüveges és kissé hóbortos Josht, aki azóta daliás férfivá cseperedett és nem adta fel, hogy Ginát jobban megismerje. Mivel a drága barátnőm ekkor már nem szemellenzővel járt a nagyvilágban, és nem csak a szuper macsó playboyoknak adott esélyt, egy üzleti útja során összeakadt az ürrepülőn ezzel a fiúval. Mivel Gina kereskedelmi vezető az egyik neves nagyvállalatnál, ahol mindenféle hasznos technológiákat fejlesztenek ki más bolygókon, sokat kell utaznia. Josh pedig a Jupiter expedícióon dolgozik, ahol emberi erőforrás betelepítéssel foglalkoznak és emiatt sokszor kell átutaznia a Kallisztóra vagy a Európére, a Jupiter holdjaira. Az egyik ilyen úton ültek egymás mellé, ahonnan már úgy távoztak, hogy a következő randi időpontját is megbeszélték. Azóta Gina és Josh elválaszthatatlanok. Többek között emiatt is éreztem, hogy nem akarok többé egyedül lenni.

2145. május 12.

Tűéles fény vágott a szemembe, azt éreztem menten szétrobban a fejem. Korábban is ébredtem már ilyenre, de ez most túl erős volt.

- David, jó reggelt! Hasadra süt a nap! — mondta Vivien és közben kitárta az ablakot. Ahogy felültem és kinéztem az ablakon, egy törött bolygót láttam, ami bevilágította a környezetet.

- Ez mi? - kérdeztem és kimutattam az ablakon.

- Hú, ezek szerint te még nem láttad a napot! - mondta Vivien. Nos, hát, ennyi maradt belőle. Réges-régen állítólag gyönyörű volt és hibátlanul kerek, mára azonban már csak emléke önmagának. Néhány évtizeddel ezelőtt meteorzápor tette tönkre, de a fénye még mindig erős maradt. Te mióta ébren vagy, nem is voltál a szabad ég alatt? Bár azt hiszem ez hülye kérdés. Jössz reggelizni? Nagyon finomat készítettem - mondta a lány, és mosolyogva hozzám dobott egy alsógatyát.

- Bocs, csak gondolom nem akarsz meztelenül flangálni - nevetett.

A lány, akit tegnap megismertem, szép és vonzó volt ma reggel is. Örülök, hogy hozzá kerültem, mert amíg feltöltöttek programokkal, láttam sok más nőt és férfit, és nem voltak ennyire vonzók, mint Vivien. Tegnap este jól éreztem magam vele, sokat beszélgettünk és összebújva aludtunk el. Felvettem a gatyát, amit hozzám dobott és kimentem hozzá.

- Azt hiszem rám fér egy arcmosás - mondtam.

- Fogkefét ott találsz az enyém mellett, az enyém piros, a tiéd pedig a kék - mondta még mindig édes vigyorral az arcán.

A tükörben megláttam magam, kicsit megrémültén, mert utoljára még a születésem utáni héten láttam magam. A hajam kócos, az arcom gyűrött kissé és valahogy a szemem is másképp csillog. Amikor

megszülettem, azaz amikor először öntudatra ébredtem, olyan volt, mintha hatalmas álomból ébredtem volna. Pedig hamar megtudtam, hogy minden gondolatom szerkesztett történetek, előre megírt reakciók halmaza. A központban számtalan író dolgozik azon, hogy minél több színes történetünk legyen. Az enyém elég szokványos, kedves család, értelmiségi szülők, egy testvér és átlagos, de jó gyerekkor. Szeretek visszaemlékezni a közös emlékeinkre, a családi nyaralásokra, amikor a szüleim biciklizni tanítottak vagy amikor kaptam egy óriási pofont a feleselésemért. Átlagos és szokványos tinédzserkor következett minimális lázadással, aztán bonyolultabb egyetemi évek, ahol meggyűlt a bajom néhány tudatmódosító használatával. De összességében, diplomás férfiként érkeztem tudatomra. Be lett táplálva pár szerelemi kapcsolat is, ezek néha bevillannak, főleg mivel alapvetően most a cél, amiért megvettek, hogy párkapcsolatot létesítsek ezzel a lánnyal. Emiatt igen fejlett és részletes tapasztalatok vannak bennem. Kétszer voltam eddig halálosan szerelmes, mindkét kapcsolat évekig tartott, és fájdalmas véget ért. Volt sok töltelék barátnő, és olyan is, aki elhagyott és megcsalt engem. Ezáltal jobban tudom értékelni a nőket és azokat, akik szeretnek és mellettem állnak. Voltam örömlánnyal is, és a szexuális kultúráim fejlesztésére napokat szántak a programozók, hogy minél tökéletesebb legyen, és Vivien elégedett lehessen. Azt is tudom, persze, hogy bár már alig várom, hogy kipróbáljuk - mivel a központban csak egy humanoid lányhoz volt szerencsém - tudom, hogy erre még várni kell egy igazi hús-vér nő esetében. Saját magamra nézve pejoratív, de ő mégsem egy robot, hogy csak a testi örömek érdekeljék. Amikor az utolsó héten már több humanoid lánnyal, fiúval, nővel és férfiakkal tölthettem közös időt, tőlük tudtam meg, hogy néhányan hiába vannak beprogramozva, tudatukra ébresztve, csak egyes funkcióikra tartanak igényt. Sok lánynál hetekig programozták a szexuális tapasztalataikat, de akadt olyan is, akinél extrém szokásokat kértek. Valójában azt

nehezen tudom megítélni, hogy mi a helyes és mi nem, mégis a belémprogramozott neveltetés adott annyi rálátást az emberi létre, hogy meg tudom különböztetni a jót a rossztól.

- Kész vagy már? Kihűl a tojás! - kiáltott be a fürdőszobába Vivien.

- Igen, megyek már, csak elgondolkodtam - vágtam rá azonnal.

- Jaj, de cuki vagy, mégis min gondolkodtál? - kérdezte a lány.

- Most jól érzem, hogy irónia van a hangodban? És nem nézed ki belőlem, hogy gondolkodom? - kérdeztem.

- Nézd, Ken, lehet, hogy így van, és kicsit furcsa számomra, hogy egy robot azt mondja, éppen elgondolkodott valamin - mondta Vivien és egy kis csend után, levegőt vett és javított a mondandóján.

- Ne haragudj, nem akartalak megbántani, de tényleg nem volt még ennyire szoros kapcsolatom humanoiddal, sőt férfi is régen volt már az életemben. Kicsit ki vagyok ábrándulva a pasikból, sokszor megszívtam már és nehezen hiszem el, hogy létezik olyan, aki normális lehet.

- Rendben, elfogadom. Úgy érzem lesz dolgom nálad, hogy rendbe hozzam a férfiakkal kapcsolatos sztereotípiáidat - mondtam.

- Mit szólnál első körben, ha reggeli után levinnénk Jack-et, olyan szép idő van. Sétáljunk és beszélgessünk - javasolta a lány.

- Remek ötlet, menjünk. Úgysem jártam még kint soha - mondtam a lánynak.

- Apropos, ki az a Ken? - kérdeztem, de erre Vivien csak széles mosollyal válaszolt.

Múlt

A reggeli csodásán sikerült, David segített teríteni és kajálás után leszedte az asztalról a tányérokat és betette a mosogatógépbe. Azt hiszem, még sosem volt dolgom házias férfival, mondjuk nem háromfogásos vacsorát kértem tőle, de még ilyen apróságokhoz sem volt szerencsém.

- Ízlett a reggelim? - kérdeztem David-et.

- Nagyon finom volt. Főleg ez a kávé ital, ez hibátlan, mostantól többször is fogok inni - mondta a fiú.

- Ok. Most elmegyek tusolni, te ejtőzz addig nyugodtan - mondtam a srácnak.

Miközben zúdult rám a forró víz, eszembe jutott, hogy milyen régen volt velem igazi férfi.

18 éves koromig úgy zajlott az életem, mint a legtöbb tini lánynak. Néhány csók, sok buli, furcsa ruhák, polgárpukkasztó zenék és koncertek. A suliba nem jártak humanoidok, normál iskolákba jártam, emberekkel. A húszas éveim elején megismerkedtem egy tündéri sráccal, azonnal egymásba szerettünk, igazi fiatalkori szerelem volt, sok sírással és összeborulással. Mégis, egy idő után fojtogatni kezdett a kapcsolat és ki akartam törni belőle. Ezután húzós évek jöttek, például egy zenész, aki belevitt meredek helyzetekbe, egyszer majdnem bajba is kerültem, amikor nála voltam, mert azt gondolta, hogy megoszthat a barátaival. Ezzel persze, én nem értettem egyet és elmenekültem tőle. A szerelem nem váratott sokáig, amúgy is elég szentimentális lány vagyok, hiszek az érzelmek erejében. Egy csodás kapcsolat következett, ami az első időszakban fenomenális volt, de a srác 2 év után elkezdte

kimutatni a foga fehérjét és teljes elnyomás alá helyezett. Számtalanszor megalázott a barátaink és a családom előtt is. Egy pszichológus, a barátaim és a szüleim segítségével kijöttem az ügyből és elhagytam, de kellett idő, míg megerősödtem és beláttam, hogy több vagyok annál, mintsem, hogy a múltba kapaszkodva benne maradjak egy káros kapcsolatban. A szerelem ekkorra már a bántalmazások miatt elillant belőlem, a fiúról meg tán' sosem tudom meg, hogy valaha érzett-e irántam valamit. Ezt a beteg kapcsolatot egy macsó playboy követte, imádtam minden percet, amit vele töltöttem. Bár ő sosem volt igazán szerelmes belém, én tökéletesen elképzeltem a közös életünket és felruháztam rengeteg jó tulajdonsággal. Miután elszállt a rózsaszín köd, megláttam a valódi énjét és rájöttem, hogy rossz lovon ültem eddig. Ezután jött a Gabe, akivel 1 teljes évig voltunk együtt, és nála hittem először azt, hogy vele érdemes lenne családot alapítani. De miután megbizonyosodtam a titkos életéről, nem volt kérdés, hogy azonnal faképnél hagyom. Mindez 18 hónapja történt és egykét kisebb és szerencsétlen kalandtól eltekintve - az egyik a kollégámmal, Carl-lal volt -, pár hónappal később úgy döntöttem, hogy a megtakarításomat egy humanoidra költöm. A flying car-omat akartam eredetileg lecserélni, de mégis úgy éreztem, hogy a boldogságom előrébb való. Még akkor is, ha én leszek az első a baráti körömben, akinek humanoid pasija van, akkor is vállalom és nem érdekel, ha emiatt sokan hülyének néznek majd.

Mire végeztem a tusolással, David elindította a mosogatógépet és elpakolt mindent.

- Készítettem neked egy teát - mondta.

- Köszönöm, nagyon kedves vagy.

Miután megittam a zöld teát, elmentem felöltözni és Davidnek is kikészítettem ruhákat.

- Mivel nem sok mindent hoztál, ezért arra gondoltam, hogy elmehetnénk venni neked pár nadrágot, inget, pulcsit, dzsekit, hogy legyenek cuccaid. Gabe pár ruhája itt maradt, azokat mosattam ki neked, de nem hagyott is túl sok mindent és ahogy elnézem nem is egyezik a méretetek - és közben végigmértem David-et, aki 190 cm magas, izmos és csodás alakú, szemben Gabe-bel, aki csak 176 cm volt és legkevésbé sem volt izmosnak nevezhető, főleg mivel csak hazudta nekem, hogy edzeni járt. Most hirtelen jó lesz a nadrágja és a dzsekije, de aztán irány a bevásárlás.

Az utóbbi években ritkán jártam bevásárolni. Nagyon kevés pláza áll az emberek rendelkezésére, mivel nem vásárolunk fizikailag. Én is mindent rendelek, sokszor már aznap kihozzák és ha a méret rossz, ki is cserélik azonnal. Most azonban David-et szabad levegőre akartam vinni és azt sem bántam, ha végre nem egyedül látnak az utcán. Hátha meglátnak a szomszédok és nem fognak olyan sajnálkozóan tekinteni rám nap mint nap. David egész csinosan nézett ki Gabe itt hagyott cuccaiban. Megcsinálta a frizuráját, magamhoz vettem Jack-et és elindultunk. Ahogy kiléptünk a házból David hunyorogni kezdett. Gyorsan feltettem az arcára egy napszemüveget, amitől jobban lett. Úgy döntöttem, nem vásárolni megyünk azonnal, hanem megmutatom neki a parkot, ahol még maradtak fák és bokrok.

- Mi ez a hely? Nagyon szép ez a sok zöld szín. Ezek a növények? - kérdezte David. - Emlékszem, amikor gyerekkoromban felmásztam egy ilyennek a tetejére és az anyukám ott állt alatta és kérlelt, hogy jöjjek le.

- Igen, ez valós kép lehet, pont ilyenek történtek másokkal is. Azt hiszem talán még én is másztam fára, de mára már nagyon kevés maradt. Ez a Central Park, ami egyedülálló a világon, mert csak 15 park van összesen, mivel a növények kipusztultak. De nagyon komoly gondot fordítanak rá, hogy fenntartsák ezeket. A napfényt folyamatosan

beléjük táplálják és sok tisztított tengervizet is kapnak, hogy tovább éljenek - mondtam.

- Miért van belőlük ilyen kevés? Bár én most relatíve sokat látok belőlük - mondta David.

- Ó, ez sajnos nem sok. Pont, hogy nagyon kevés van már. Képzeld, réges-régen még úgynevezett erdők is voltak, amiket én is csak régi felvételeken láttam, sőt volt olyan időszak, amikor virágos mezők és hatalmas zöldellő hegyek is voltak a világon. Sajnos a klímaváltozás és a technikai fejlődés tönkretették ezeket. Az emberek csak a fogyasztással törődtek és azzal, hogy vásároljanak, a környezetüket pedig nem védték. Várható volt, hogy a jólétnek hamarosan vége lesz, de ezeket már mi is történelem órákon tanultuk - mondtam a fiúnak.

Miközben vadul magyaráztam a humanoidom- nak, szembe jött egy ismerős.

- Hello Vivien! - mondta az időződő szomszédnőm, Valéria. De rég láttalak! Már azt hittem, sosem dugod ki az orrod a lakásból. Bár most megértem, hogy mitől izgalmasabb odabent - és közben nyálcsorgatva végigmérte David-et.

- Valéria, bemutatom a páromat David-et - mondtam a nőnek, aki majdnem félrenyelt, miközben a kezét nyújtotta a srác felé.

- Jó napot! - mondta neki David.

- Ó, hát nagyon örvendek. Hol dugdostad eddig ezt a fiút, Vivien? - kérdezte.

Kicsit zavarban voltam, mert még nem gondoltam át, hogy ilyen helyzetekben hogyan kéne diplomatikusan reagálnom, főleg, mivel David tegnap éjjel érkezett egy dobozban. Mivel nem akartam még elmondani az igazat, kiváltképp nem egy ilyen nőnek, rögtönöztem.

- Daviddal nem olyan régen ismerkedtünk meg egy céges buliban - mondtam és megszorítottam David kezét, remélve, hogy veszi az adást és nem szól egyetlen szót sem.

- Igen, pár hete ismerjük egymást. Amikor megpillantottam Vivient a partyn, tudtam, hogy végem van - mondta teljes átéléssel David.

A nő majdnem elszédült, de legalább nem faggatózott tovább. Úgy tűnt, megnyugtató választ kapott.

- Ne haragudj, Valéria, de nekünk mennünk kell. Remélem még találkozunk. Szép napot - hadartam gyorsan, hogy mielőbb megszabaduljunk tőle.

És húzni kezdtem magammal David-et.

- Remélem, látom még, David! Nagyon örültem - nézett a srágra kacéran Szörnyella.

Sosem szerettem ezt a nőt, mindig mustrálgatta a párjaimat, miközben ő sosem tudott egyetlen normális férfit sem találni magának. Nem is értem, miért nem vett ő is magának. Mindenesetre tőlem nem kap tanácsot erre vonatkozóan.

- Nem is tudtam, hogy ilyen jól tudsz hazudni! - mondtam nevetve a fiúnak.

- Amikor megszorítottad a kezem, éreztem, hogy azt szeretnéd, ha támogatnálak a mesédben.

- Váu, biztos az általános intelligenciával ment ez beléd. De igazán örülök, hogy kapcsolatát azonnal. Marha ciki lett volna, ha előjössz a valósággal, hogy tegnap érkeztél dobozban és kisebb vagyont fizettem érted - mondtam kellemetlenül.

- Az a célom, hogy jól érezd magad, és ezért mindent meg is teszek - felelte a fiú.

Mikor sétálgattunk, magamhoz húztam David-et, aki szerencsére nem kapta el a kezét és rám mosolygott közben. Kicsit furcsa volt, hogy én kezdeményeztem, de biztos voltam benne, hogy nála ez még hosszú idő lenne, mire megtenné. Én pedig úgy gondoltam, ha már lett egy bomba pasim, miért ne fognám büszkén a kezét a parkban sétálgatva. Hátha még szembejön egy-két fontos ember az életemből, és majd

csodálkoznak, hogy én is találhatok párt magamnak. Az a furcsa, hogy valójában teljesen érthetetlen, hogy miért nem találtam még egy kedves fiút magamnak, hiszen szépnek mondanak, intelligens is vagyok, jó munkám van, igényes otthonom és makulátlan múltam. Mindegy is, most már minden megváltozik, szuper pasim van, és pár év múlva tuti, hogy gyermekeink is lesznek. Mikor már az esküvői ruhámon kezdtem gondolkodni, arra lettem figyelmes, hogy a szembejövő nők megbámulják David-et. A fiú pedig mélyen a szemükbe néz a parkban futó lányoknak.

- David! Nem tudhatod, de elmondom, hogy nem illik más nőkkel szemezni, főleg nem akkor, amikor a barátnőddel mész kézenfogva - világosítottam fel.

- Ne haragudj, akkor majd csak akkor teszem, amikor nem leszel velem. Rendben? - felelte David.

- Jézusom, félreértesz, sosem szabad ilyet tenni! Ez az út a hűtlenség felé - magyaráztam neki.

- De az imént azt mondtad, hogy akkor ne tegyem, amikor itt vagy velem. Most akkor hogyan legyen? - kérdezte.

- Sehogy. Ne nézd őket! Rájuk se nézz, mert nekem az rossz - kérleltem.

- Hmmm. Én úgy tudom, hogy a hűtlenség az, ha szexuális kapcsolatot létesítek egy másik lánnyal. Az, ha nézem őket, az még nem az. Vagy nem jól látom? - kérdezte.

- Édes Istenem, még csak egy napja vagy a pasim, de már pont olyan vagy, mint az átlagos férfiak! Na, ezt még szoknom kell - mondtam. Sétáltassuk meg Jack-et aztán menjünk haza pihenni. Holnap dolgozni megyek, pihennem kell.

A vásárlás jól sikerült, David-et felöltöztettem, pár menő farmert, dzsekit, pólókat és elegáns ruhát is kapott tőlem. Így már nyugodt

voltam, hogyha bármilyen hivatalos helyen kell megjelennünk, már nem kell Gabe levedlett cuccaiban járnia.

Otthon

Mikor hazaértünk hullafáradt voltam, főleg mivel éjjel is alig aludtam David érkezése miatt. Azt hittem, menten elolvadok, amikor pár perc mosdóban töltött felfrissülésem után, David egy gőzölgő kapucsínó- val várt a kanapén. Korábbi kapcsolataimban a figyelmesség teljes hiányával szembesültem, úgyhogy most kiugrottam a bőrömből, hogy megtapasztalhattam az ellenkezőjét.

- Te nem iszol? - kérdeztem tőle.

- Most nem kérek. Nagyon köszönöm a ruhákat Vivien. Szeretném meghálálni valahogyan ezt. Úgy tudom, hogy munkavégzésre is képes vagyok, iskolai végzettségeim is vannak, sőt még tapasztalatok is vannak belémtáplálva. Szeretnék elmenni dolgozni - mondta nagy lelkesedéssel David.

- Hmmm, örülök, hogy ilyen ambícióid vannak, de szeretném, ha először megbarátkoznál az étellel, az emberi léttel. Ha belejössz, akkor szerintem ennek nincs akadálya. Én sem bánom, ha később megosszuk a költségeinket - mondtam.

- Rendben. Igazad van. Ha már tökéletesen felveszem a ritmust, majd akkor keresek állást - mondta a fiú.

- Amúgy képzeld, lesz egy party hétvégén, szeretném, ha ide már együtt mennénk. Ott lesznek a kollégáim és néhány barátom is. Mit gondolsz erről? - kérdeztem.

- Pontosan még nem tudom, mi az a party, de azt érzem a hangodból, hogy neked ez fontos, így természetesen elmegyek veled bárhova - mondta teljes odaadással a fiú.

Ezután órákig beszélgettünk, imádtam, ahogy mesélt a régi emlékeiről, amikről pontosan tudtam, hogy nem valóság, de akkor is jól esett őt hallgatni. A dumcsizás közben elfogyott 1-2 üveg bor, sőt David rendesen be is csípett, így még szórakoztatóbb volt. Ahogy egyre közelebb ültünk egymáshoz, éreztem, hogy meg akarom érinteni. Az arca már majdnem az én arcomhoz ért, miközben a tekintetünk összeforrt. Minden porcikámmal kívántam a csókját, és már az sem érdekelt, hogy minden, ami előttem ül, műanyag és szerves anyagok keveréke. A szemeiben izzott a vágy és csak a csókunk számított. Nem tudom, hogy a spicces hangulatunknak köszönhető-e, de forró ölekezésbe és csókolózásba kezdtünk. A humanoidok teste rugalmas, bőrhöz hasonló műanyagból van kialakítva, amit szinte alig lehet megkülönböztetni a valódi, emberi bőrtől. A nyelve pedig leginkább egy nedves és izmos húshoz hasonlított. Miközben csókolóztunk, eszembe ötlött, hogy írok egy visszajelzést a gyártónak, amelyben gratulálok nekik a konstrukcióért.

A csókot közös összebújás és alvás követte. Másnap reggel dolgoznom kellett, így hamar elváltak útjaink. David-et megkértem pár dologra, hogy csinálja meg, amíg nem leszek itthon. Bár Jack-et nem feltétlenül kell sétálni vinni, mégis, hogy kimozduljon, megkértem, hogy vigye le sétálni, majd otthon tegyen rendet, aztán olvasson és pihenjen. Térképezze fel az új otthonát, délután pedig sietek haza hozzá.

David 2.0

Vivien már korán elment, és azt mondta búcsúzáskor, hogy így hamarabb tud majd szabadulni és együtt lehetünk. Reggel készítettem neki teát és zöldséges toast-ot, majd beült a lakás előtt parkoló flying cárba és elment. Láttam, hogy szép idő van lent, ezért bekapcsoltam Jack-et és úgy döntöttem, megpróbálkozom a kutyasétáltatással.

Jack eleinte nem akart nekem engedelmeskedni és kicsit ódzkodtam a közös programtól, mivel nem volt még dolgom animaldroiddal, de azért meggyőztem pár jó szóval és finom falattal. Ahogy leértünk, azonnal fel kellett vennem a napszemüveget, mert ezen a csodás reggelen ez a darabokra hullott Nap is majd megvakított. Jack néha megállt, szimatolgatott párat, aztán kiértünk a Central Parkba. Itt volt egy külön kutyáknak bekerített rész, ahova mi is bementünk. Bárhol sétáltathattam a kutyát, de itt szabadon is lehetett őket engedni. Ahogy elindult, azonnal egy kis barátot üdvözölt. Szemmel láthatóan már jól ismerték egymást. Egy szép, fiatal lány pedig elindult felém.

- Szia, nem ismerlek még, de Jack-et megismerem. Merre van Vivi? - kérdezte kíváncsisággal.

- Én David vagyok, Vivien barátja. Nagyon örülök - mondtam neki.

- Váú! - mondta a lány. Én pedig nem értettem, hogy miért utánozza a kutyákat.

- Pár hete Vivi még egyedül jött, de ezek szerint a Teremtő útjai kifürkészhetetlenek. Nemrég találhatott rád! - mondta igen hangosan, vigyorogva.

- Ezt, hogy érted? - kérdeztem tőle zavarodottan.

- Nos, már régóta egyedül volt, csomó idióta pasit fogott ki az elmúlt években. Pár hete már azt mesélte, hogy feladja és láss csodát, megismert téged. Mesélj, kérlek részleteket! - mondta izgatottan.

Eközben Jack belekeveredett egy kisebb harcba, ezért rászóltam, hogy jöjjön ide hozzám. Miután lenyugodott, adtam neki jutalom falatot és visszaengedtem a többiek közé.

- Nos, pontosan mire lennél kíváncsi? - szólalt meg bennem „az idegenekkel nem osztunk meg minden információt” funkció.

- Mikor, hol, hogyan jöttetek össze? Egy ideje nem találkoztam Vivivel, gondolom ez már tart egy ideje, ugye? - kérdezte.

Nyeltem egy nagyot és Vivien történetét kezdtem kiszínezni. Elterveztem, hogy majd este felvázolom neki, mivel mostantól majd neki is ezt kell mondania.

- Nos, egy céges bulin jöttünk össze pár hete... Ennyi - mondtam.

- Na jó, nehogy már ennyi legyen! Azért nem minden nap akaszt le az ember a szögről egy ilyen bomba pasit! - mondta és kacsintott közben.

- Nem jól látod, nem szögről akasztott le, hanem ahogy mondtam, egy céges bulin találkoztunk - próbáltam kicsit lepattintani. De ő csak tovább kérdezősködött.

- Még humorérzéked is van! És hát, nem vagy bőbeszédű az biztos. Figyelj, azt akarom csak tudni, hogy te melyik cégtől vagy, milyen volt a buli és megtörtént-e már a tudod mi... - mondta kacéran.

Nos, ezzel már végképp összezavart. Nem tudtam céget mondani, buliban még nem jártam és a „tudod miben” sem voltam teljesen biztos, hogy mi lehet az. Csak feltételezem, hogy mivel az emberek gátlásosak, a testi kontaktusra értik ezt.

Ebben a pillanatban pedig megérkezett a felmentősereg.

- Oh, Valéria, szia, hogy vagy? - kérdezte az új idegen, a tegnapi, idegesítő szomszéd nőt, aki szintén unszimpi kuttyájával lépett oda

hozzánk.

- Jól vagyok, drága Claire, de látom, már összeismerkedtél a mi kis Vivienünk új lovagjával. Hát, nem sármos férfi! - mondta ujjongva.

- De biztosan az, csak három kérdésre képtelen válaszolni, emiatt lehet, hogy csinos, de szerintem buta, mint a föld - mondta az új lány.

- Nem vagyok buta - feleltem. - Van három diplomám, közgazdász végzettségem és tartottam már Ted előadást is. Az új technológiai kutatások kapcsán részt vettem továbbképzéseken és....

Ekkor megérkezett végre az igazi őrangyal.

- Mit újság, hölgyeim? - ugrott oda hozzánk Vivien. Képzeld, drágám, itthon felejtettem a beépített szenzorom utántöltőjét. Szóval, miről faggatjátok Davidét? Gondolom a megismerkedésünkről - bólintottak. - Jól van, akkor pár szóban. Egy céges bulin ismerkedtünk meg, ő egy koreai droid gyártó cég logisztikai vezetője és most az ügynökségünk éppen velük tárgyal, így ismerkedtünk meg. Vivien a monológja közben mélyen a két nő szemébe nézett. - Nem, még nem történt meg, de már csók volt. És most, viszlát hölgyeim, így is túl sokat mondtam el nektek és különben is, mennünk kell. Gyere, drágám.

A két fúriának leesett az álla, miközben elviharoztunk mellőlük.

- Huh, most nagyon örülök, hogy még időben megérkeztél. Kezdtem belebonyolódni a sztoriba - mondtam Vivinek.

- Nem gond, azért is jöttem le a parkba. Ahogy beléptem a lakásba, rájöttem, hogy megkértelek ugyan, hogy vidd le Jack-et, de nem készítettelek fel az esetleges támadásokra. Legközelebb, mielőtt emberekkel találkozol, jobban felkészülünk. Ma már kérlek maradj otthon, amíg nem jövök. Puszillak. És ismét elment.

Party napja

A következő napok a folyamatos csiszolódásról szóltak. Nekem sem volt könnyű megszokni, hogy rajtam kívül más is van a lakásomban és főleg, hogy ez egy férfi, aki bár nem ember, mégis fel van szerelve minden férfi adottsággal. Még mindig külön aludtunk, ő a kanapén, én pedig a saját ágyamban. Valahogy éreztem, hogy erre még rá kell hangolódnom. A kémia nem indul varázsütésre. David nagyon tetszett, de az egésznek kicsit mesterkélt hatása volt, pont, mint egy előre eltervezett házasság, aminél konkrétan rá vagy utalva az előtted álló emberre. Azt hiszem, hiányzott a valós ismerkedési helyzet, a randi, a szemezés, a levelezések. Ő persze készségesen alkalmazkodott a helyzethez, ha kértem, akkor beszélgettünk, ha csókolózni akartam, akkor azt tettük, ha sétálgatni akartam vele kézenfogva, akkor azt. Azt vártam, hogy belém csapjon Amor-nyila, miközben David ott ül mellettem. Bár titkon bíztam benne, hogy egyszer ezt egy hús-vér férfival is megélem majd.

A céges party napjának reggelén együtt ébredtünk, szimplán azért, mert elalvás előtt beszélgettünk, filmet néztünk és lényegében belealudtunk a film végébe. Ilyenkor imába foglaltam a nevem, hogy előre gondolkodtam David tulajdonságainak összeállításán. Fórumokon olvastam, hogy van, aki pár óra alatt kiválasztja a képességeket, amiket a humanoidjába szeretne, én erre pontosan 3 és fél hetet szántam, hogy minél aprólékosabban kidolgozzam. Ezért is lett ilyen tökéletes a prototípus.

Reggel, ahogy kikászálódtam az ágyból, előtte szemrevételeztem David-et, aki még édesen aludt. Csodáltam, hogy milyen sármos és

szexi látványt nyújt az ágyamban. Az arcát egészen másnak akartam, mint a korábbi szerelmeim. Nem akartam, hogy bárkire is emlékeztessen, mégis, ahogy elnézem, talán mindegyikre hasonlít kicsit. Olyan a szája, mint Gabe-nek, az orra, mint a gyerekkori szerelmemnek, a szemének az íve pedig olyan, mint a volt kollégámnak Carl-nak. Szőke pasim még sosem volt. Amikor őt terveztem az vezérelt, hogy a titkos vágyaimat testesítse meg. Szívem szerint megérintettem volna és szeretkeztem volna vele, de valahogy még nem éreztem készen magamat erre.

A reggeli beszélgetés és közös sziesztázás után, lementem a földszinti edzőterembe, ahol beültem 30 percre a trainex kamrába. Nagyon szeretem, mert a 30 perces láb, has és fenék kezelés felér 3 hét, napi 2 órás edzéssel. Hálás vagyok ilyenkor a sorsnak, hogy ebben a világban élhetek és nem akkor, amikor az őseink. Akik szegények órákat izzadtak az edzőtermekben, hogy szálkás és feszes legyen a testük. Ezzel a módszerrel minden hónapban sikerül tökéletesen karbantartani a külsőmet, miközben egyetlen tablettát kell csak szednem. Heti egy RCAN tableta segít abban, hogy az összes káros anyagtól és súlytöbblettől megszabaduljak. Állítólag ez a tableta blokkolja a súlygyarapodást okozó gén munkáját a szervezetemben. Olvastam, hogy pár száz évvel ezelőtt rengeteg elhízott ember élt a világon, ma már a technológiának köszönhetően mindenki vékony, szálkás és hírből sem ismerjük a súlytöbbletet. A táplálékaink is megváltoztak a régi időkhez képest. Pár hete a szüleimnél az emeleten tárolt dobozokban felfedeztem egy halom régi fotót, kacatot, feljegyzést, írást, sőt még egy receptkönyvet is, amely tele volt zsíros, olajos süteményekkel, tésztákkal. Egyszer-egyszer készített már belőle desszertet az édesanyám, de nem jellemző, hogy ilyesmiket fogyasszunk. Az étkezésünk nagy része zöldség, gyümölcs, hal, és némi gabona. Mióta a Nap állapota egyre csak romlik, rengetegen építenek ki üvegházakat a

közeli bolygókon. Nemrégiben a Jupiter-expedíció keretein belül, a Kallisztón és az Európén is láttam óriási építményeket, amelyekben finomabbnál finomabb gyümölcsöket termesztene.

Visszatérve a reggelünkhöz. A közös étkezés és a trainex után nekiálltam kiválasztani estére a szettetemet. Gondoltam átnézek pár site-ot, néhányról 1-2 órán belül ki is szállítják hozzám a kiválasztott ruhát. Egy gyönyörű, rozsdavörös koktélsruhára esett a választásom. Megmutattam David-nek is, aki csak férfiasán nyugtázta a ruhát, de ennél többet amúgy sem vártam tőle. Ráér majd akkor ujjongani, ha rajtam is meglátja. Közben David-nek is vettem egy hozzám illő szettet, amire szintén maximum 1 órás szállítási időt kaptam

A ruhák nagyon jól néztek ki, de az enyémet kicsit fel kellett varratnom, így kértem a hologramos értékesítőt, hogy állítsa be rajtam és vigye vissza felvarratásra. Nehogy már túl hosszú ruha legyen rajtam! Az a célom, hogy minden kollégának leessen az álla, ha meglát David-del betipegni. A sminket percek alatt kiválasztottam és felrakattam a make up készítőmmel. Régóta akartam már egy ilyen gépet, nem volt olcsó, de sokkal jobban megrövidíti a reggeli készülődést és szépítkezést.

A party-ra stílszerűen flying taxival érkeztünk és egy kicsit késtünk is. Ilyen alkalmakkor szeretem, ha van az embernek belépője, hogy figyeljenek az érkezésünkre. Mi David-del begyakoroltuk, hogy miket kell majd mondania, így teljesen nyugodtan léptem be a Dark Dream nevű trendi klubba. A kollégáim csapata fiatal emberekből és pár humanoid informatikusból és grafikusból áll. Most említették, hogy más partner cégektől is jönnek vendégek, a meglévő 30 kollégám mellett még legalább ennyi külsőst vártunk.

A bejárat előtt egy óriási, kovácsoltvas mintákkal telerakott, enyhén gótikus beütésű vaskapu jelzi, hogy megérkeztünk a misztikus klubhoz. Az időjárás is csak fokozta az élményt: a ködös, borongós színek

egyáltalán nem a nyár közeledtét jelezték. A helyre nem egyszerű a bejutás, több héttel korábban kell asztalt foglalni és hosszú várólista nehezíti meg a foglalást. A VIP szektor megközelítése jóval egyszerűbb, hiszen mi sokkal korábban befoglaltuk a napot és az elkülönített óriás boxot. Ahogy kiléptünk a flying taxiból, néhány security droid fogadott minket. Rendszerint hatalmas méretű, kissé félelmetes külsejű humanoidokból rakják össze a biztonsági csapatokat, akiktől mindenki tart. Programozásuk pedig egyszerű: hamar kiszűrjük a nem odavaló egyéneket és óriási erővel képesek fellépni ellenük. A retinaolvasó azonnal jelezte a szekusoknak, hogy le van adva a nevem. Ahogy kitárult a hatalmas kapu, őrzítő zene csapta meg a fülemet. Az egyik legmenőbb DJ játszott itt is, ilyenkor hologrammal van kivetítve, így egyszerre több klubban is tud mixelni, miközben úgy érzékeljük, mintha itt lenne velünk. Úgy tudom, hogy ő Los Angelesben rezidens, most is ott van fizikailag, de nálunk, New York-ban és Szingapúrban is ma van fellépése. A zene ahogy dübörgött, úgy vert a szívem is. David eleinte kicsit megszeppent, hiszen buliban még nem volt soha, de láttam rajta, hogy tetszik neki. Az asztalnál már ott ült több kollégám, köztük a barátnőm, Sofi is, aki egy retro, NASA feliratú szexi felsőt és egy falatnyi miniszoknyát viselt, térd fölötti latex csizmával. Megjelenése tökéletesen passzolt a helyszínhez. Az asztalnál többen felkapták a fejüket a mellettem álló David-re.

- Vivi, gyönyörű vagy, eszméletlen ez a ruha! - mondta nagyszájú kolléganőm, Paris.

- köszönöm - mondtam. Szeretném nektek bemutatni a barátomat, David-et.

- Váú, hol dugdostad ezt a bomba pasit eddig? - mondta a csaj.

- Most már értjük, miért sietsz esténként haza! - mondták vihogva és kissé ironikusan. De lepergett rólam.

- Ne is törődj velük! - mondta barátnőm, Sofi. Szia, Sofi vagyok, nagyon örülök, hogy megismerhetlek - mondta David-nek.

- Én is örülök - mondta a fiú.

- Beszélhetek veled pár percet? Nagyon fontos lenne, négyszemközt!
- kérlelt Sofi.

- Persze. David ülj le és rendelj egy Green Martinit nekem citromkarikával kérlek, máris visszajövök. Sofi félrehúzott egy fal mellé.

- Még csak most léptünk be? Mi van? - kérdeztem tőle.

- Nem fogod elhinni! Carl is jön! Tegnap este kaptam tőle egy üzit, hogy ma ő is becsekkel a party- ra - mondta izgatottan.

Összecsuklottam és remegő kézzel nekitámaszkodtam a falnak.

.....

1 Kallisztó, Európé: Jupiter Holdjai

Carl

Már pár éve dolgoztam a cégnél, amikor egy őszi napon, váratlanul bejelentették, hogy új igazgató kerül a vállalat élére. Mindenki megijedt, de valahol éreztük, hogy ez elkerülhetetlen. A korábbi vezetőnk beleszürkült a cég vezetésébe, keveset járt be és elvesztette a motivációját. Titkon mindannyian tudtuk, hogy ez már végjáték nála. De utolsó pillanatig bíztunk benne, hogy még marad. Szerettük őt, mert mindent meg tudtunk vele beszélni, kívül-belül ismerte a kollégákat, az életünket, a munkastílusunkat és bármit elfogadott, amit kellőképpen meg tudtunk indokolni. Ezért is ijedtünk meg attól, hogy mi vár ránk, ha elmegy tőlünk. Főleg attól, hogy milyen lesz az új ember.

Pár nap múlva hatalmas készülődés, egy mini welcome party előzte meg az új vezető megérkezését. Csak annyit tudtunk róla, hogy San Francisco-ból jön és egy óriási médiabirodalmat vezetett, de most New Yorkba tette át a székhelyét, mert visszajött az egyetemre Phd-zni.

Amikor belépett a feldíszített terembe, megállapítottam, hogy még soha életemben nem láttam Carl-nál vonzóbb férfit. A nőkben megállt az ütő, a pasik arcára pedig kiült az irigység. Lazán belépett, mindenkivel kezet fogott, és mesélt pár szót magáról. Jelezte, hogy szeretne mindenkivel megismerkedni személyesen, ezért holnaptól mindenki foglaljon be nála egy időpontot. Amikor hozzám ért, hogy kezet fogjon velem, furcsa dolog történt. A srác megtorpant egy pillanatra, mélyen a szemembe nézett és nyelt egy nagyot. De nem úgy, mint egy bálgúnár, hanem mint egy ízig-vérig férfi, határozottan, de mégis megszeppenve. Tetszett, hogy egy pillanatra őszintének láttam. Én is köszöntem neki, rámosolyogtam, sőt majdnem pukedliztem zavaromban, holott ő azért

nem az angol királynő. A welcome party közben néhányszor egymásra pillantottunk, de nem mertem hosszan a szemébe nézni, nehogy azt higgye, hogy máris nyert ügye van nálam. Világ életemben tartottam magam a „házinyúlra nem lövünk” elvhez. Most is nyugtáztam magamban, hogy bár Carl vonzó férfi, de ez a történet nem folytatódhat, sőt el sem indulhat.

A következő napokban lezajlottak a bemutatkozó beszélgetések, ő mesélt a tökéletes életéről, a sikereiről és arról, hogy milyen tervei vannak a céggel. Milyen csapatot szeretne és hogyan tud hozzájárulni a sikeres működésünkhöz. Én is bemutatkoztam neki és próbáltam nem áhítattal figyelni az ő monológját. Egy idő után már nem esett nehezemre a jégkirálynőt mutatni. Hamarosan közös projekten kellett együtt dolgoznunk, és emiatt párszor éjszakáztunk is. Bármennyire is próbáltuk leplezni, volt közöttünk kémia, nem is kicsi. Éreztük minden egyes meeting és közös ebéd alatt, hogy komolyan dolgoznunk kell azon, hogy ne hagyjuk elhatalmasodni egymás iránti vágyainkat. Egyik este azonban, amikor már több hónapja dolgozott velem, várható volt, hogy hajnalig bent kell maradnunk. Egy kampányon dolgoztunk, aminek 1 nap múlva volt a leadási határideje, Carl pedig úgy döntött, besegít nekem. Késő este még az anyag felett gubbasztottam és majdnem elaludtam a síri csendben. Ekkor a srác berendelt egy halom koffeines és L-karnitines turmixot és nekiült velem dolgozni. Mivel együtt gyorsabban haladtunk, néhány óra múlva sikeresen befejeztük. Hajnali 2 körül megállapítottuk, hogy nem tudunk még aludni, köszönhetően az ipari mennyiségű turmixnak, amikor feldobta, együnk valamit. Miközben sétáltunk az éjszakai pizzázó felé, rengeteget beszélgettünk, mesélt az életéről, a barátnőiről, a sikertelen kalandjairól és arról, hogy miért nem találta még meg az igazit.

- Nehezen tudom elképzelni, hogy nincs senkid. Sikeres, állati jóképű pasi vagy, hogy lehet, hogy nem tipeg melletted „Miss Tökéletes”?

- Nézd, nem olyan egyszerű kiszűrni a lányokat. Persze, igazad van, sokan szeretnének megkaparintani engem, de őszinte leszek hozzád, én egy igazi, tisztaszívű, rendes lányt szeretnék, nem egy kirakatbábut. Hidd el, volt már dolgom a legmenőbb modell lányokkal és sztárokkal is, de valahogy nyugisabb és egyszerűbb életre vágyom. Nem arra, hogy éjjelnappal csillogásban éljek - mondta kissé szomorúan. Carl nagyon őszintének tűnt ezen az estén, ami még vonzóbbá tette a szememben.

Miközben beszélgettünk, elértünk a kajaidéhoz, ahol nagyon jól éreztük magunkat. Rég beszélgettem ilyen önfeledten, szabadon és lazán férfivel.

A vacsora után Carl felajánlotta, hogy hazakísér. Én pedig megengedtem, hogy feljöjjön hozzám. Azt hiszem, ott és akkor rontottam el mindent. A közös és sikeres munka, a séta, a beszélgetés, a kellemes vacsora és az éjszaka varázsa elvette a józan ítélőképességemet. Ahogy beléptünk a lakásomba, csókolózni kezdtünk és képtelenek voltunk abbahagyni. Hajnalig szeretkezünk megállás nélkül, egészen addig, amíg reggel 7-kor meg nem szólalt az ébresztőm. Carl lezuhanyzott és hatalmas csókok közepette elköszönt. Azt mondta, hogy nem baj, ha csak később érek be, ő is csak később fog, és ezzel elköszönt tőlem.

Pár órát aludtam, majd kora délután betoppantam az irodába. Szerencsére senki sem sejtett semmit, így mindent arra fogtam, hogy késő éjjelig dolgoztam és azért értem be később. Ezután pokoli napok kezdődtek. Carl folyamatosan került engem, amennyire csak tudott, én pedig úgy éreztem magam, mint egy darab rongy. Csak Sofinak mertem elmesélni, amitől ő persze totál kiakadt.

Egyik nap azonban Carl nem tudta megúszni a velem való találkozást. A liftben futottunk össze.

- Vivi, ne haragudj, hogy a napokban nem kerestelek, de nagyon összekuszálódtak a dolgaim. Remélem, nem haragszol rám - kérelt a

tekintetével.

- Nos, hogy őszinte legyek, nem esik jól. Nyilván hülye voltam, hogy azt gondoltam, lehet közöttünk valami. De már látom, hogy ez csak valami buta feltételezés volt a részemről - mondtam, miközben legszívesebben a falba vertem volna a fejemet.

- Dehogy, Vivi csodálatos lány vagy és valójában megtestesítetted azt, akit mindig is kerestem, de...

Ebben a pillanatban az egyik emeleten belépett egy kollégánk. Ezek a rohadt „de” szócskák mindig beragadnak és kikészítenek egy halom szerelmes nőt...

- Hello Carl, te jössz a holnap reggeli nagy megbeszélésre? Nem tudod, mit fognak bejelenteni? - kérdezte a kollégánk.

- Hello John, megyek én is, de nem tudom még miről lesz szó - válaszolta diplomatikusan.

Holott pontosan tudta, hogy miről lesz szó, csak még nem akart róla beszélni. Nekem még annyit vetett oda - mielőtt kilépett a liftből -, hogy: „Majd kereslek Vivi.”

Ekkor beszélt hozzám utoljára. Másnap bejelentették, hogy a cég a nyugati parton terjeszkedik, ezért az új iroda indítását Carl-ra bízzák, akinek pár napon belül már ott kell kezdenie. Egy üzenetet még kaptam tőle az elutazása napján:

„Vivi, nem tudtunk már beszélni. Csodálatos lány vagy és hiszem, hogy az élet még összehoz minket egy nap. Addig légy jó és maradj ilyen vidám! Carl”

David 3.0

Vivi nagyon izgatott volt egész nap. Éreztem, hogy feszült amiatt, hogy be kell mutatnia a kollégáinak, de szerintem büszke is rám, hogy vele van egy olyan társ, aki végre megtestesíti mindazt, amire korábban vágyott. Fura, de sosem tudtam pontosan, hogy mit is jelent érezni, de most elindult bennem valami. Szeretek itt élni, Vivi szép és okos lány, talán ezektől fog megszépülni a humanoid életem. Sok mindenre megtanít ez a kapcsolat, nem csak tapasztalok, de megfigyelek is. Legutóbb például virágokat szagolgattunk és valódi kutyákkal játszottunk a parkban. Az érintések borzasztó fontosak Vivi számára. Mivel magas szintű EQ-t programoztak belém, igyekszem hamar reagálni Vivi érzéseire, érintéseire és megfelelően viszonzom is azokat. Pár hete vagyunk együtt, de úgy érzem, hogy a szexuális kapcsolatot közöttünk neki kell kezdeményeznie. Természetesen várok, ameddig szükséges, de egyre jobban szeretném őt mindenhol megérinteni. Pár napja valami egészen furcsa dolog történt. Gyönyörű idő volt, sütött a nap, a parkban zöldelltek a fák, én pedig egyedül sétálgattam Jack- kel. Aznap rengetegen futottak, görkoriztak, bicikliztek körülöttünk. Szembe jött velem két borzasztóan csinos lány és valamiért megfordultam utánuk. Csak azt éreztem, hogy még tovább akarom őket nézni. Ők mosolyogtak rám, én pedig visszamosolyogtam. Nem értettem ezt pontosan, de arra emlékeztem, hogy ez még nem jelent hűtlenséget. Bár nem tudtam, hogy nem annak az előjele-e, ezért biztos, ami biztos, éjszaka végigküldtem egy frissítést a memóriámon, nehogy véletlenül magától kiürüljön ez a képességem. Ez volt a legdrágább funkció, így elméletben pontosan fel lettem rá készítve. Úgy tudom - bár ezt nem

mondták el Vivinek -, de rengeteg képesség a használat, a tapasztalatok, az élmények hatására felülíródhat, megváltozhat, ezért rendszeres karbantartásuk javasolt.

Péntek este

Amikor Sofi bejelentette, hogy jön Carl is, olyan ideges lettem, hogy legalább 10 percet levegőzőnöm kellett. Nem tudtam, hogyan viselkedjek majd. Küldjem haza David-et és próbáljam meg felszedni Carl-t újra, vagy legyek büszke David-re és pattintsam le ezt a szemét hazudozót? Végül úgy döntöttem - lesz, ami lesz -, úszom az árral és hagyom, hogy minden úgy történjen, ahogy a sors akarja.

A vacsora jól telt, sokat csacsogtunk a kollégákkal. Megjelent a főnököm, León és a barátnője, Stacy is. A srác sportosan elegáns volt, haját most is úgy viselte, ahogy szokta, kócosán, de mégis férfiasán. A lány pedig hozta a formáját, a tökéletes testen csak úgy fénylett az elastikus mini ruha és a rengeteg smink. Szinte ragyogtak, ahogy beléptek a hatalmas bejáraton. León kedvesen üdvözölte David-et és kacsintott rám.

- Örülök, hogy túl vagy a régi dolgokon és találtál egy rendes fiút - mondta.

- Hogy érted, hogy régi dolgokon? - kérdeztem.

- Hát, izé... a szakításodra gondolok, meg arra az ügyre. Semmi komoly - válaszolta zavartan.

- Milyen ügyre, León?

- Vivi, mindenki tudja, hogy Carl megérintett téged. De örülök neki, hogy lelépett, mert szélhámos a pasi. A másik cég sem volt túl sikeres a kormányzása alatt. Szóval boldog vagyok, hogy itt van neked David. Apropos, kicsit furcsa nekem a srác. Mindenre rábólint, amit mondasz, nevet a poénjaidon...

- Azért furcsa, mert végre van egy pasi, aki szeret engem és elfogad mindennel együtt? - kérdeztem felháborodottan.

- Jól van, ne haragudj, csak kérdeztem. Érzed jól magad, és örülök a boldogságodnak.

Ezzel elviharzott.

Ami jobb is, mert nem kellene a buta összeesküvés elméletei. León mindig is nagy pletykás volt, holott csak információ foszlányokat tudott. Gondoltam, röviden felvázolom David-nek is, nehogy értelmetlenül álljon a szituáció előtt. Ahogy álldogált a bárpultnál odaléptem hozzá és megcsókoltam. Látszott, hogy váratlanul érte.

- Oh, hello drágám. Micsoda köszönés! - mondta vigyorogva.

- Gondoltam, olyan ritkán csókoljuk meg egymást, most kedvet kaptam. Szeretnék veled összebújva táncolni is, ha nincs ellene kifogásod - mondtam kacéran.

- Egyáltalán nincs, már alig várom - mondta David.

- De előtte szeretnék elmondani neked valamit. Az egyik expasim is jön a bulira, akiről nem tudtam, hogy itt lesz. Ő a kollégám, vagyis a főnököm volt, de csak rövid ideig. Akartam, hogy tudd, hogy ne érjen váratlanul - mondtam. Pontosan tudtam, hogy ilyen könnyen csak egy humanoid érti meg és fogadja el a tényeket. Egy hús-vér pasi tuti jelenetet rendezne és elviharozna, ha elmondanám, hogy egy exem is itt lesz.

- Rendben, köszönöm, hogy szóltál. De szerintem ezzel nincs semmi gond, hiszen ő a múltad egy darabja - mondta diplomatikusan.

- Örülök, hogy így látod. Gyere, táncoljunk... ez az egyik kedvenc számom - és közben kézen fogtam és kihúztam a táncparketre.

Forró ölelkezésben borultunk össze és táncolni kezdtünk. Nagyon régen éreztem már magam ilyen jól. Valahogy minden összeállt, itt ez a helyes srác és velem van, isteni a zene és csak táncolunk az éjszakában. Miközben összesimultunk, forró csókolózásba kezdtünk, nem

foglalkoztunk senkivel, csak a zene, a félhomály és az összeforrt testünk érdekelt. Nem is tudom, mikor álltunk meg pihenni. David leült a bárpulthoz, én pedig elfutottam a mosdóba, hogy felfrissítsem magam.

Amikor kiléptem a mosdó ajtaján, odalépett hozzám valaki.

- Hello Vivi, hogy vagy? - kérdezte Carl.

Majdnem földbegyökerezett a lábam, ahogy megpillantottam. De, hogy remegni kezdtem az biztos. Irtó helyes volt, bár látszott rajta, hogy valami nincs rendben az életében. Alig tudtam megszólalni.

- Á, Carl, hallottam, hogy itt leszel te is - feleltem.

- Amennyiben az újdonsült lovagod megengedi, szeretnék veled pár szót váltani - mondta zavartan.

- Oh, igen, ő David, a barátom. Nagyon szeretjük egymást, végre igazán boldog vagyok, amióta megtaláltam őt - mondtam totális zavarodottságomban.

- Örülök neki. Tudunk most beszélni? Menjünk el a wc ajtóból - mondta.

Kicsit arrébb mentünk, a nagyon hosszú bárpult másik felébe, mint ahol David várt rám.

- Nem adódott legutóbb erre lehetőség, de szerettem volna magamat tisztázni. Mint tudod, hirtelen lehetőséget kaptam és azonnal mennem kellett. Nagyon tetszettél, de jobbnak láttam nem belefogni egy kapcsolatba. Ezért nem kerestelek.

- Rendben, de ezt elmondhattad volna, létezik ezerféle lehetőség a találkozásra, beszélgetésre. Nem a világ végére mentél - mondtam kicsit feldúltan.

- Igen, maximálisan igazad van. De nem akartam kapcsolatba bonyolódni, se veled, se senkivel. Remélem ezt megérted.

- Most miért vagy itt? - kérdeztem.

- Elvállaltam egy másik cég vezetését, ami New Yorkban van, úgyhogy néhány napon belül elfoglalom az új lakásomat. Illetve lesz

egy-két projekt, amit a cégeteken keresztül fogok véghez vinni, így biztosan fogunk találkozni. Ezért is akartam tisztázni magam. Nekem is van barátnőm, ő most nem jött el, de mi is jól megvagyunk. Most mennem is kell, holnap reggel jönnek az új bútoraim - mondta.

- Ahhha, hát akkor szia - ennyi jött ki belőlem.

- Jól van, örültem Vivi. Ja és egyre szebb vagy! - ezzel elviharzott.

Rápillantottam David-re, aki engem figyelt a bárpult túlsó feléről. Éreztem, hogy hányingerem van és berohantam a wc-be. Sofi már ott várt, és engedte, hogy bevágódjak az egyikbe.

- Jaj, Drágám, örülök, hogy túl vagy a beszélgetésen - mondta Sofi.

- Blöeee... aha.

- Tudom, hogy nem könnyű most. És basszus Carl irtó dögös, hogy menne a fenébe. Láttam a mai posztját, a dögös macájával. Amúgy van egy sejtésem, hogy mi a csaj, de majd, ha kihánytad magad, elmondom - felelte. Kijöttem a wc-ből, miközben sírtam, megmostam az arcomat és belenéztem a tükörbe.

- Mondd meg, miért nem voltam jó neki? - kérdeztem sírva.

- Fogalmam sincs, gyere ide - majd megölelt. Nem bírtam abbahagyni a sírást. Sofi elkezdte megmosni jobban az arcomat, majd megfogta a fejemet.

- Figyelj rám! Szerintem Carl csaja olyan, mint David.

- Mi van? Te örült vagy? Carl irtó dögös pasi, sikeres, menő, miért kéne neki robot? Az csak azoknak kell, akik olyan szerencsétlenek, mint én! - mondtam még mindig sírva. Szerencsére senki nem volt éppen rajtunk kívül a mosdóban.

- Nem értek veled egyet. Carl folyton utazik, tök stressz az élete, nyilván nem fér bele egy másik ember a lelki nyomoraival és bajaival. Pont neki lehet szüksége egy gumibabára, aki bólogat és elő lehet venni, amikor akarjuk. Inkább menj most ki David- hez, ő most fontosabb -

felelte és amikor nyitotta az ajtót, David már ott várt és látszott, hogy egy ideje hallgatott minket.

Rám nézett kérdőn, majd elfordult és elsietett.

- Na, fasza, két szék között a pad alá estem. De szép halál! - kiáltottam fel. Majd rohantam David után, akit az utcán kaptam el.

- David, miért rohansz el? - kiabáltam utána.

- Csak szerencsétlen embernek kell gumibaba?

- Bocsánat, nem tudtam, hogy a humanoidok ilyen önérzetesek! - feleltem dühömben.

David rám nézett és elrohant. Én csak álltam éjszaka a hűvös utcában és remegve bőgtem. Sofi jött utánam a kabátommal és visszavitt a klubba. Az éjszaka már csak a kollégáimmal folytatott diplomatikusan beszélgetéssel és elköszönéssel zárult.

Amikor hazaértem, David még nem volt otthon. Aggódni kezdtem, de biztos voltam benne, hogy nem esik baja és megértettem teljesen, hogy most inkább egyedül akart lenni.

Néhány óra alvás után, arra ébredtem, hogy besütött a Nap kicsi darabja az üvegen keresztül és bevilágította az egész lakást. Hallottam, hogy David éppen tusol, gondoltam, megpróbálom kiengesztelni. Ahogy állt a zuhany alatt, annyira szép látványt nyújtott. Formás, izmos testén megcsillantak a vízcseppek. Gyönyörű kék szemei szomorúan pillantottak rám. Ám ebben a pillanatban levettem a köntösömet és bementem mellé. David bámulta a testemet, fogta, simogatta, ölelte, csókolta. Összesimulva csókolóztunk és szeretkeztünk órákon keresztül. A halószobában folytattuk egész nap. Vasárnap lévén ráértünk és boldogan imádtuk egymást egész nap. Délután, amikor csendben feküdtünk az ágyban egymás mellett, David megtörte a csendet.

- Tudom, hogy nem vagyok ember, de hidd el, nekem is vannak érzéseim. Ne felejtsd el, hogy milyen tulajdonságokkal kértél. Rosszul esett, amiket hallottam, és az is, amit a fejemhez vágál - mondta.

- Tudom és ne haragudj rám, kérlek. Őszinte leszek, mert tudom, hogy veled az lehetek. Carl jelenléte feltépett néhány sebet a szívemben, amitől rosszul éreztem magam.

- Ezek szerint Carl nem csak egyéjszakás kaland volt? Szerelmes voltál belé?

- Azt hiszem, igen. Erre később jöttem rá. Eleinte nem is hittem, hogy több is lehet közöttünk. Sőt nem is akartam vele belebonyolódni még ebbe sem, de hónapokig, éjjel-nappal együtt dolgoztunk, miközben nekem nem volt senkim. Elkezdtem fontosnak érezni magam mellette és jól esett a közeledése. Aztán hatalmas pofon és csalódás lett a vége. Azóta már túlléptem rajta és most már itt vagy te nekem, húsvér... na, jó és még műanyag és fém.... - ezen együtt nevettünk.

- De bolond vagy! - majd megölelt és újra összebújtunk.

2. FEJEZET

Szerelem itt is, ott is

Hétfőn reggel olyan vidáman ébredtem, mint még soha. Hatalmas ölelésekkel és csókokkal búcsúztam el David-től. Beültem a flying car-omba és elrepültem az irodához. Éreztem, hogy aznap még lesz pár szokatlan beszélgetésem, de olyan kiegyensúlyozottnak éreztem magam, hogy biztos voltam benne, semmilyen kérdés sem tud megizzasztani.

Ahogy beléptem a hatalmas irodába, a recepciós lány úgy vigyorgott rám, mint aki belém lát és pontosan tudja milyen zűrzavar játszódott le hétvégén a lelkemben. Miközben végighaladtam a folyosón, láttam, hogy kevesen vannak bent az irodáikban. Miután beléptem a sajátomba, kellemes tisztaság illat és enyhe napfény fogadott. Rácsatlakoztam a notebookomra, ahol kb. 100 üzenet villódzott. Ekkor jöttem rá, hogy pénteken este kikapcsoltam az összes üzenetküldő funkciót, egyrészt mivel nyugodt hétvégét akartam, másrészt tudtam, hogy szombaton este úgyis a kollégáimmal lesznek a party-n. Ha valami fontosat akarnak megosztani velem, majd mondják ott. Emiatt nem jelzett se a telefonom, se az órám, se a retinám, se az otthoni gépeim. A legjobban egy reggeli meeting időpont villogott, amiről éppen most késtem el, úgyhogy rohanni kezdtem a nagy tárgyalóba, ahova mindenkit berendeltek.

Sofi odalépett hozzám és halkán a fülembé suttopta:

- Basszus, ezer üzit küldtem neked. Hol voltál? Még jó, hogy sikerült megérkezned - mondta, aztán elhallgatott.

- Köszönöm, hogy eljöttetek ezen a korai órán. Nem szokásom nagy beszédeket tartani, csak ha fontos bejelenteni való van - mondta León. Mint azt tudjátok, a cégünk folyamatosan bővül, most új osztályt fogunk létrehozni, amivel sokkal több időt kell eltöltenem. Emiatt azonban meg kell osztanom az ügyvezetői feladataimat. Lesz pár új pozíció is, amiről a napokban értesíték mindenkit. De a legfontosabb, hogy egy régi-új kolléga lesz nálunk holnaptól, aki közvetlenül velem fog együtt dolgozni. Ő ügyvezető helyettes pozícióban veszi át a cégünk egyes folyamatainak vezetését. Vannak, akik már dolgoztak vele, ezért nagyon nem kell bemutatnom. Carl, kérlek, gyere ide.

Carl belépője szokásosan jól sikerült, sármosan, mosolygósán belibbent az ajtón és egy karlendítéssel üdvözölt mindenkit.

- Sziasztok! Nagyon örülök, hogy ismét a köreitekben lehetek. A legutóbbi ittlétem nem volt túl hosszú, azonban remélem a mostani hosszabb és gyümölcsözőbb lesz. Szeretnék mindenkivel személyesen is beszélni, ezért a napokban kaptok meghívókat tőlem. Fontosnak tartom, hogy megismerjem az összes belsős és külsős kolléga munkáját, személyiségét a még hatékonyabb együttműködés érdekében. Pár szóban rólam. Miután eljöttem a cégtől, megkaptam a Los Angeles-i iroda vezetését, ami sajnos akkor finansziális gondokkal küzdött. Ma már megáll a saját lábán. De abban az időben kaptam egy hatalmas lehetőséget: Dallasban egy gyárat és a hozzá tartozó céget vezethettem, amiért akkor lemondtam az ügyvezetői pozíciómról. De most újra itt vagyok, veletek vagyok és együtt dolgozunk majd azért, hogy ez a cég még gördülékenyebben és sikeresebben működhessen a jövőben.

- Szép monológ volt, kár, hogy felfordul tőle a gyomrom - mondta Sofi halkán.

- Tényleg szép volt. Azért azt nem gondoltam volna, hogy egy levegőt kell vele szívnom a jövőben. Azt hiszem, megyek és felmondok - mondtam.

Sofi csak röhögött rajtam, de én tényleg bementem Leonhoz a bejelentés után.

- Vivi, Drága, jól vagy? Kiheverted a szombat estét? Hallottam, rendesen felöntöttél a garatra - mondta León udvariasan. Úgy tűnik, csak így tudták a kollégák a legdiplomatikusabban beadagolni neki a hányásomat.

- Igen, már jobban vagyok. León, azt mondtad még szombaton nekem, hogy ez a fickó egy szélhámos! Most akkor, hogy kerül az ügyvezetői székbe? - kérdeztem kíváncsian.

- A kérdésed jogos. A helyzet az, hogy Carl általában jól csinálja, amit csinál és a tulajdonosunk elégedett a munkájával. Most tényleg bővíteni fogunk, neked is lesz majd meglepetésem. De egy szó, mint száz, ki kellett neveznem. Lentről jött az utasítás, és régebben is tudtam vele dolgozni. Az emberek szerették, és jó ötletei vannak. Törődj bele! Nem szeretném, ha ezért butaságot csinálnál - pontosan tudta León, hogy mit mondanék szívem szerint.

- Nem, nem fogok felmondani. Nem teszem meg ezt a szívességet Carl-nak. Ez a cég nekem is legalább olyan fontos, mint neked és Carl-nak. Megmutatom, hogy tökéletesen helytállók majd - mondtam.

- Örülök szívem, de most menj, mert dolgoznom kell - majd kitessékelt.

Amikor visszamentem a helyemre, boldogan konstatáltam, hogy a számtalan munka e-mail között akadt egy számomra igen imponáló üzenet. A legjobb barátnőm, Gina írt, hogy találkozunk. Mióta elutaztak Kentucky-ba már jó régen találkoztunk, így alig vártam a jövő heti traccspartit, ahol végre kiönthetem a lelkemet neki.

David 4.0

Reggel, miután Vivi elment, alaposan át kellett gondolnom a mögöttünk álló hétvégét. Megszerettem ezt a lányt, jó vele lenni, jókat beszélgetünk és a szex, nos, az valami frenetikus. De valami nem hagy nyugodni. Egyrészt visszacsengenek a szavai a szombat estéről, amiket nem tudok hova tenni. Másrészt visszatért ez a Carl New York-ba. Ki tudja hányszor és milyen formában fog még feltűnni az életünkben. Jobbnak láttam, ha lemegyek a ház edzőtermébe és kieresztem a fáradt gőzt. Majd utána leviszem Jack-et futkározni a parkba.

Az erőnléti edzés pár dolgot helyre tett a fejemben. Végül is én most azért élek itt ezzel a csodás lánnyal, mert ő akart engem. Nekem pedig nagyon jó vele, úgyhogy felesleges aggódnom. Ez a Carl már úgyis a múlt, engem választott, mellettem tette le a voksát. Már csak azt kell elérnem, hogy belém szeressen. Amikor lementünk futkározni Jack-kel, újra megtörtént, ami korábban. Formás, szép nők és lányok mentek el mellettem, akikre én is felfigyeltem. Az egyikkel, ahogy elhaladt mellettem, mélyebben egymás szemébe néztünk. A furcsa az egészben, hogy nagyon élveztem a helyzetet. Jó érzés másoknak tetszeni, azt hiszem, ez az egyik legjobb dolog az emberi létben. Ahogy sétálgattam Jack mellett, egyszer csak hátulról megfogta valaki a vállamat.

- Szia David, emlékszel rám? Clarie vagyok, nemrég találkoztunk itt.

- Szia, persze, emlékszem. A te kutyáddal került összetűzésbe Jack - feleltem.

- Hogy vagy ezen a napsütéses napon? Mi a terved mára? - kérdezte a lány.

- Semmi különös tervem nincsen. Ma voltam edzeni, most sétálunk és várom haza Vivit. Neked? - kérdeztem és a következő kérdésre nem készültem fel.

- Én ma szabadságon vagyok, mert fogászati kezelésen voltam reggel, de holnap már megyek dolgozni. Te nem mész dolgozni? - kérdezte jogosan.

- Deeeeee, természetesen megyek. Azonban most egy komoly tanulmányon dolgozom éppen, amelyet itthonról riportálok az anyavállalat felé - boldog voltam, hogy ezt sikerült ebben a formában kitalálnom.

- Oh, értem. És lenne kedved egyik nap meginni velem egy kávé? Itt a házunk mellett - és a kávézó felé mutatott - van egy kellemes kis hely. Mit szólsz? - kérdezte. Fogalmam sem volt, hogy erre mit kell mondani.

- Hááát, végül is miért ne? - mondtam zavartan. És most ne haragudj, de mennem kell. Vivi megkért, hogy szerezzek be pár dolgot mire hazajön.

- És mi vagy te, a kutyája, hogy ugrassz neki? Uh, bocs nem akartam, hiszen friss szerelmesek vagytok. Jól van, akkor nem tartalak fel, szia - mondta iróniával megspékelt hangon, majd elment.

Mivel a lány hamar eltűnt, úgy döntöttem még nem kapkodom el a hazamenetelt. Szép idő volt, és bár tényleg ígértem, hogy bemegyek vásárolni, még bőven volt rá időm. A parkban lévő tóhoz sétáltunk, ahol az egyik futó lány, akit már tegnap is láttam majdnem felbukott a rohangáló Jack-ben.

- Úristen, ne haragudj, nem akartam! Azt hiszem csak meglöktem, ugye nincs komoly baja? - kérdezte a csaj.

- Ha Jack nem veszi zokon, akkor nincs gond - mondtam vigyorogva.

- Örülök. Ha már így ma is egymásba botlottunk, inkább bemutatkozom. Cindy vagyok és pár hete költöztem a Central Park mellé.

- Szia, én David vagyok és én is nem régóta lakom itt - feleltem.

- És mi jót csinálsz New Yorkban? - kérdezte és közben úgy feszült a testén a pici sortja, hogy alig tudtam máshova nézni.

- Egy humanoidokkal foglalkozó cégnél vagyok logisztikai vezető, és most tanulmányúton vagyok. Lényegében a legújabb kutatásokról és tesztekről küldök riportokat az anyacégnek - egyre jobban ment a hazudozás, még a végén belejövök.

- Wow, izgalmasan hangzik. És főleg az, hogy egyedülálló pasiként most jöttél New Yorkba.

- Hát, én... - de a szavamba vágott.

- Én korábban már éltem itt, de a családom és a sulik miatt elköltöztünk. De már alig vártam, hogy visszaköltözzek. Lényegében New York-i lány vagyok, csak már más városokban is éltem. Most viszont mennem kell, mert a mai futásadagomat teljesítenem kell. Remélem még találkozunk. Ha van kedved, keress meg. A search.app-on, fent vagyok, ha most rám keresel. Szia. - és elviharzott. Csak bámultam utána. Még sosem láttam ilyen szép lányt...

Na, most viszont úgy éreztem, itt az idő, hogy hazamenjek. Ma is frissítenem kell néhány funkcióm, sőt becsekkolok a központba, hogy erősítést kérjek.

Munkanap

El sem hiszem, hogy délutánra végül az összes e-mail végére értem. Boldog voltam, mert hasznos napom volt, sokat haladtam és sikeres megbeszéléseket vezényeltem le a kollégáimmal. Három óra körül éreztem, hogy a testem egy lattét kíván, így kimentem az étkezőnkbe és elindítottam a gépet. Miközben vártam a kávé, Carl ment el az étkező előtt és bepillantott. Meglátott és mélyen a szemembe nézett. Hosszú másodpercekig néztük egymást, amíg ismét egy fal választott el minket egymástól. Remegett a gyomrom és pár pillanatra azt is elfelejtettem, hogy kávéért jöttem. A gép sípolása jelezte, hogy kész van, kivehetem. Remegő térdekkel mentem vissza az irodámba és hálás voltam, hogy ma a dögös, fekete mini szoknyámat vettem fel. De az is eszembe jutott, hogy mostantól még körültekintőbben kell majd kiválasztanom a napi szettjeimet. Még délután bejelentkeztem arcfiatalításra, oxigén maszk kezelésre és feszesítésre. Sőt este még nyomok egy 1 órás trainex kamrát is.

Ahogy újra az e-mailek előtt kávéztam, észrevettem egy furcsa levelet. A humanoid központból írták, hogy küldik az extra frissítést az egyik funkcióhoz.

Nem is értettem, hiszen én nem kértem frissítést. David még csak pár hete van velem, eszembe sem jutott frissítést kérni. Megnyitottam az egész levelet és átnéztem az összes hozzá tartozó pontot. Tíz perc olvasás után végre megtaláltam, hogy a 32-es funkció frissítését kérte a humanoid. Gyorsan megnyitottam a listát, amit még a megrendeléskor összeállítottam. Ledöbbenve olvastam, hogy a hűség funkció frissítését

kérte David. Úgy érzem, lesz ma miről beszélgetnünk David-del, de csak miután hazaérek az arc- és test kezelésekről.

17 óra után értem a flying cár garázsba, hogy végre beüljek és elinduljak az irodából. Tőlem nem messze láttam, ahogy Carl is megy a gépéhez. Észrevett engem és elindult felém. Ahogy tettem be a táskámat és beindítottam az flying cárt, pont mellém ért Carl.

- Vivi, hogy vagy?

- Jól köszönöm. És te? - kérdeztem udvariasan.

- Remekül. Nagyon dögös rajtad ez a szoknya. De... nem is ezt akartam mondani. Azaz nemcsak ezt, hanem mást is. Örülök, hogy látlak és minden rendben. És jó, hogy itt vagy, és én is. Na, jó, azt hiszem, ez most nem megy neked. Szép estét!

Egy dologban biztos vagyok. Lehet, hogy nekem remeg a lábam, a gyomrom, sőt mindenem, ha ez a pasi a közelemben van, de hogy én sem vagyok neki teljesen közömbös, az tuti.

Amikor hazaértem, akkor döbbsentem rá, hogy nem szóltam David-nek, hogy később érek haza, teljesen el voltam foglalva a fejemben kavargó gondolatokkal.

Este 8 órakor David Jack-kel az ölében üldögélt a kanapén.

- Szia, ne haragudj, kicsit elhúzódtam a napom, munka után arckezelésem is volt. Neked milyen napod volt? - kérdeztem és nyomtam egy csókot a szájára.

- Minden rendben volt. Levittem Jack-et sétálni, edzeni voltam és vacsorát is készítettem. Kérsz?

- Te egy főnyeremény vagy! Mmmm, de jó illat van. Igen, kérek szépen. Gyorsan letusolok, mert a trainex kamra után még nem zuhanyoztam. Mindjárt jövök - közben próbáltam visszahangolódni a való életembe, Davidhez és a kutyámhoz.

- Nagyon kedves tőled, hogy vacsorát készítettél. Ínycsiklandó illata van. Apropos, ma kaptam egy e-mailt, melyben az állt, hogy frissítést

kértél a hűség funkcióra. Erre miért volt szükség? Ha jól tudom, néhány hét alatt még nem károsodhatnak a funkciók.

- Nos, igen, kértem egy frissítést. Tudom, hogy mennyire fontos neked, ezért akartam biztonsági frissítést, hogy véletlenül se kapcsoljon ki az a funkció. Szimplán óvintézkedés miatt futtattam le - mondta David.

- Értem. Azt hittem, hogy kutyasétáltatás közben környékezett meg egy gálád némbor, akinek alig bírtál ellenállni? - mondtam nevetve.

- Dehogya. És neked milyen napod volt? - kérdezte David. A válasza amúgy nem volt 100 százalékgig meggyőző, de úgy éreztem, most nem forszírozom tovább a kérdést. Lassan úgy néz ki, nekem sem ártana egy frissítés.

- Jó napom volt, bár történt néhány furcsa dolog. Az egyik, hogy képzeld Carl-t kinevezték, ő lesz nálunk az új ügyvezető helyettes.

- Remek, ez aztán szuper hír! - kiáltott fel David olyan idegesen, hogy közben még az asztalra is csapott a kezével.

- Nem kell féltékenynek lenned. Neki is van barátnője, mint ahogy nekem is itt vagy te. Boldog vagyok veled - mondtam megnyugtatóan.

- Ennek örülök - látszott, hogy kicsit megnyugodott.

- És képzeld, bejelentkezett a legjobb barátnőm, holnap találkozom vele munka után. Ha nem bánod, előbb kettesben lennék vele kicsit, utána hazahozom és bemutatlak neki. Jó lesz így? - kérdeztem.

- Tökéletes. Vivi, egyre többen kérdezik tőlem, hogy mit dolgozom. A megbeszélt szöveget mesélem mindenkinek, de szeretném végre igazán hasznosnak érezni magam. Mi lenne, ha dolgoznék valamit?

- Nagyon jó ötlet. Rákeresek ma a lehetőségekre, de holnap te is utánanézhetsz.

- Nálatok nincsen valamilyen munka számomra? - kérdezte.

- Sajnos, nem hiszem és azt gondolom, nem is tenne jót nekünk, ha napközben is egy helyen lennénk - válaszoltam.

A vacsora pazar volt. David rákot süttött csípős szósszal, salátával. Ehhez rosét kortyolgattunk. Az este többi része csodás volt, közös filmnézés és szex zárta a napot. Azt hiszem, most kéne tökéletesen boldognak lennem, de valahogy valami még nem stimmelt. Nem tudom, pontosan mi, de éreztem, hogy valami még hiányzik az életemből.

Cina

Egész nap vártam, hogy a kedvenc éttermemben üldögéljek a legjobb barátnőmmel. Gina - bármikor is találkoztunk az életben - mindig tudott hasznos és jó tanácsokkal szolgálni, mindig megértett és mellettem állt a bajban. Amikor Gabe-bel szétmentünk, Gina napokra hozzám költözött és addig nem ment el, amíg nem látta, hogy már túl vagyok a nehezen. Nagyon megviselt az a szakítás, mert hittem benne és közös jövőt terveztem azzal a fiúval.

Gina már bent ült a piros színű boxban, amit korábban lefoglaltam. A kedvenc éttermem picit elegáns, de mégis bohém stílusú hely, ahol a világ többféle konyhája megfér egymás mellett. Leginkább mexikói ételkülönlegességek vannak itt, de megtalálható az összes, kedvenc amerikai specialitás is, élen a vegán hamburgerekkel. A hely nem kimondottan az egészséges táplálkozásról híres, de mivel a legtöbb étel zöldség alapú, emiatt nincsen lelkiismeretfurdalásom, ha néha eszem egy grill cukkinis, szószos burgert. A hangulata pedig a régi Amerikát idézi, tele retro tárgyakkal a falakon és a vitrinekben. Van lemezjátszó, kazettával működő zenedoboz és mobiltelefon. A zenék pedig pazarok, az elmúlt 200 év slágereit játszá, amiket amúgy is imádunk.

Gina semmit sem változott, amióta utoljára, úgy fél éve találkoztunk. Az egyik kedvenc ruhájában volt, egy királykék, szűk miniruhában, extra dögös túsarkúval, ami még jobban kiemelte szép és formás lábait. Ahogy meglátott, széles mosolyra húzódott a szája, úgy várt az asztalnál. Nagyon jól esett, hogy megölelt.

- Szia Vivim, te egyre szebb leszel! - mondta és megpuszilt.
- Drága Gina, nagyon hiányoztál!

- Mondtam, hogy holophone*-nal beszélhetnénk többször. De mániád a személyes találkozás! - mondta viccesen.

holophone*- hologramos telefon, az emberek különböző helyen vannak, de beszélgetés közben látják egymást, akár, ha az egyik fél kávézóban ül egy asztalnál, a másik pedig a tengerparton, a homokban. 2065 óta bevált beszélgetési eszköz, bár már kezd elavulni.

- Persze, tudom, hogy ódivatúnak tűnők, de valahogy jobban szeretem a fizikai kontaktust. Látod, most így kaptam egy pusztit és megölelt a legjobb barátnőm! Ezt nem akartam kihagyni - mondtam nevetve.

Hamarosan rendeltünk pár izoturmixot és mivel ezen a helyen még lehet venni colát, azt is kértünk. Bár már a legtöbb helyen kivonták a forgalomból, de valami szuper titkos engedély segítségével elérte a tulaj, hogy itt árusíthat.

Gina elmesélte, hogy mióta együtt vannak Josh-sal, egészen megváltozott az élete. Boldog és kiegyensúlyozott. Mindketten építgetik a karrierjüket, berendezték a közös otthonukat és már tervezgetik az esküvői party-t.

- Úgyhogy velem minden ok, de emiatt unalmas is az életem. Mesélj inkább te, biztos vagyok benne, hogy van valami, látom rajtad - mondta a barátnőm.

- Hol kezdjem? Nos, először is van egy újdonság az életemben, pár hónapja talán már említettem neked, hogy szeretnék venni egy humanoidot.

- Igen, de azt hittem, csak viccelsz.

- Nem vicceltem, megvettem. David-nek hívják és a párom jó pár hete. Velem lakik és jól megvagyunk. Szeretném neked ma bemutatni.

- Aztaa. Huh, jól van, nagyon kíváncsi vagyok rá. Nekem most az egyik közvetlen kolléganőm lett humanoid és egész jóban vagyunk.

Ügyes és nagy a teherbírása, ezért is őt választottam asszisztensemnek - fogadta a mondandómat viszonylag könnyedén.

Meséltem neki David-ról, a kezdeti időszakról, és az összecsiszolódásunkról, az első együttlétről és a közös programjainkról. Furcsa dolgokról is, amiket nem tudtam eddig mire vélni, például David hűség funkciójának frissítéséről és a féltékenységi jeleneteiről. És persze Carl megjelenéséről, a vele való kínos beszélgetésünkről a buliban, ami után nagyon rosszul voltam.

- Carl megjelenése tényleg övönalulí. Most, hogy kezdenek rendbe jönni a dolgaid ezzel az új fiúval, a legrosszabb időpontban jelenik meg ez a szélhámos.

- A baj nem ez, Gina.

- Hanem?

- Az, hogy remeg a gyomrom, ha a közelemben van. Irtó jó pasi és még mindig elolvadok, ha meglátom. Ez az igazság - mondtam szemlesütve.

- Vivi, ezen túl kell lépned. Csak emlékezz vissza, hogy ez a fickó otthagytott téged, és hogy érezted magad utána hetekig. Nem engedem, hogy újra a közeledbe menjen, legalábbis a munkahelyen kívül.

- Rendben, igazad van. Erősnek kell lennem - mondtam neki szomorúan. - De amúgy sem téma, mivel barátnője van. Úgyhogy nem lehetne köztünk már semmi. Nekem pedig ott van David. Gyere, menjünk, bemutatlak neki.

Fizettünk és elhagytuk az éttermet. A lakásban ott várt minket David. Nagyon kedves volt és figyelmes. Ginával hamar jól megértették egymást. David mesélt neki a humanoid világról, hogy mik történtek vele, mielőtt hozzám került. Az este kellemesen zárult.

Hajnali 2 óra

Nyugodt álmomból, a retinámon cikázó kék fény riasztott fel. Akkor jöttem rá, hogy elfelejtettem kikapcsolni estére az üzenetértéseket. Fogalmam sem volt, hogy ki bombázhat hajnalban üzenetekkel. Felültem és megnyitottam őket. Szerencsére David aludt, nem látta, hogy Gabe küldött vagy ezer üzenetet. Azt hittem felrobbanok, hogy éjjel nem hagy békén és főleg, hogy mi a fenét akarhat tőlem, majdnem 2 évvel a szakítás után. Kérlelt, hogy találkozzak vele, mert valami nagyon fontos dolgot akar nekem mondani. Inkább kikapcsoltam az üzenet funkciót és visszafeküdtem. Megpróbáltam visszaaludni, de nem nagyon sikerült.

Miközben olvastam az üziket, jelezte a készülékem mások felé is, hogy online vagyok. Gondolom emiatt lehet, hogy egy váratlan üzenet is megjelent ebben a pillanatban:

„Szia Vivi, nem akarlak ilyenkor zavarni. De nagyon hülyén viselkedtem legutóbb a parkolóban. Össze-vissza beszéltem. Ne haragudj, csak örültem, hogy láttalak... Aludj jól... Carl”

Na, ezek után már tényleg nem ment a visszaalvás.

Néhány órát mégis sikerült aludnom, és mivel szombat reggelre ébredtünk, az ébresztő is hagyott pihenni. A reggeli nyári zápor ágyban való hosszú lustálkodásra ösztönzött. Ahogy ébredtem, David fordult oda hozzám és órákig szerelmeskedtünk. Aznap ki sem keltünk az ágyból, éppen csak teát, kávét készítettünk és thai kaját rendeltünk. Este, elalvás előtt jutott csak eszembe, hogy attól tartok, Gabe nem adja fel és még keresni fog. Carl levele pedig teljesen összezavart. Nem értettem

magamat. Lehet, hogy még mindig szerelmes vagyok!? Akkor viszont
rendesen kezdenek összekuszálódni az események körülöttem.

David 5.0

Reggel gőzölgő kávéval ébresztettem Vivit, mivel tudom, hogy imádja. Láttam, hogy valamiért feszült, így felajánlottam neki, hogy elviszem Jack-et sétálni, ő pihenjen nyugodtan. Amikor felvettem a cipőmet és rátettem a kutyára a pórázt, rájöttem, hogy nem biztos, hogy jó ötlet, ha egyedül megyek le. Ebben a pillanatban eszembe jutott Cindy, a futó lány, és abban bíztam, hogy ma talán nem találkozom vele össze a parkban.

A tegnapi eső felfrissítette a növényeket a parkban: ma valahogy még burjánzóbbak voltak a bokrok és a virágok. A levegő pedig csodás volt, nagyon élvezem az emberi létet, az oxigént lélegezni pedig csodás. Boldog vagyok, hogy ennek a részese lehetek. Az öntudatom napról napra erősebb. Így, hogy emberek között élhetek a hétköznapi környezetükben, én is kezdem magam valódi embernek érezni. Ahogy sétálgattam és botot dobáltam Jack-nek, szembejött velem egy lány, aki szintén az animaldroid-ját sétáltatta. Helyes kiskutya volt, azt hiszem egy keverék lehetett. A két kutya örömeiben szorgolgtatni kezdte egymást. Közben ránéztem a lányra, akinek különleges zöld szeme volt, barna hosszú haja és formás testalkata. Nem volt az a kimondott szépség, de összességében vonzó hatást keltett. Emberi pályafutásom alatt, most szólítottam meg először valakit.

- Szia! Ne haragudj a kérdésért, de nézem a kutyusod és nem tudok rájönni, hogy milyen fajta. Keverék, ugye?

- Igen, nagyon fura kombináció. Egy yorki és egy tacsó keveréke. Úgy rendeltem, hogy mindkettőből legyen.

- Miért éppen ezt a kétfajtát? Már, ha nem vagyok indiszkrét? - kérdeztem.

- Nem vagy az, szívesen elmesélem. Kislánykoromban a legjobb barátom egy édes tacsó volt 8 évig, majd egy yorkim volt 10 évig. Miután mindkettőt elvesztettem, megfogadtam, hogy nem lesz többé valódi kutyám, mert képtelen lennék egy újabbat elveszíteni. Shanty-t úgy terveztem meg, hogy mindkettőjük tulajdonságaiból legyen benne. Már másfél éve ő a legjobb barátom. És a te kutyusod? Őt, hogy hívják?

- Ő Jack, és igazából nem az enyém. A barátnőmé, bár mostanában legtöbbször velem tölti az idejét. De egész jóban vagyunk, szinte elkezdtünk összenőni - mondtam mosolyogva.

Kicsit még beszélgettünk a kutyákról. Jól esett, hogy végre őszinte lehettem és nem kellett hazudoznom. A parkban találtunk egy üres padot, ami fölött egy hatalmas gesztenyefa lombja terebélyesedett, oda ültünk le és folytattuk a diskurálást. Annyira belefeledkeztem a beszélgetésbe, hogy elmeséltem neki a humanoid létemet, sőt az elmúlt heteim néhány publikus történetét is, sőt a belém táplált emlékeket is. Ő is mesélt arról, hogy egy nagyon rossz párkapcsolatban tengődik, ahonnan nem tud kiszabadulni. Anyagilag függ a fiútól, és folyamatosan pénzt gyűjt, hogy el tudjon költözni. Egészen addig beszélgettünk, amíg Vivi el nem kezdett üzenetekkel bombázni, hogy hol vagyok éppen. Udvariasan elköszöntem és elindultam a ház felé. Útközben olyasmi történt, amit még sosem tapasztaltam korábban, valaki megpaskolta a fenekemet. A futó lány, Cindy volt az.

- Hello szépfiú! - mondta embertelenül dögös futó cuccában.

- Nehogy legközelebb én paskoljalak meg! - mondtam neki vigyorogva. Még én is csodálkoztam rajta, hogy ilyen reakciót váltott ki belőlem.

- Csak próbáld meg és meglátod mi lesz a következménye! - mondta széles mosollyal az arcán.

Határozottan furcsa érzés töltött el. A lábam között éreztem, hogy jobb, ha ráhajtom a pólómat a nadrágomra és besietek a kapun.

Hétköznapiak

Hétfőn reggel legalább fél órát válogattam a ruháim között, sőt előző este rendeltem még pár új cuccot is, hogy minél vonzóbb legyek az irodában. Furcsa is volt számomra, hogy miért akarok ennyire dögösen menni dolgozni, de nem bántam meg, amúgy is frissíteni kellett a ruhatáramat. Reggel remegve tettem le a flying car-omat a garázsban. Körülnéztem és besétáltam a fekete lakk túsarkúmban. A lobbyban leesett a recepciós lány álla. Ekkor úgy éreztem, hogy lehet, hogy túltoltam a mai szettetemet.

- Jézusom, ma lesz valami hatalmas rendezvény? Nem is mondtátok! Készülnöm kellett volna? - mondta sopánkodva.

- Nyugi, nem lesz. Szép hétfőt! - mondtam neki és besurrantam az irodámba.

Egész nap elbújva dolgoztam, kávézni is csak akkor mentem ki, amikor tudtam, hogy senki nem lesz az étkezőben. Persze, a váratlan vendégekre sosem számít az ember.

- Hello Vivi, uh, de dögös vagy! Csak nem randid lesz? - kérdezte pletykás kolléganőm, Lucy.

- Nem, dehogy, csak gondoltam feldobom az unalmas hétfőt. Kicsit lehet néha merészebb is az ember - mondtam feszengve.

- Ez a cipő atomsúlyos. Tudod kin láttam ilyet szombaton este? - kérdezte vijjogva.

- Nem, kin? - kérdeztem.

- Szombaton egy menő buliban voltam a pasimmal. Carl és a barátnője is ott voltak, és a csaj amúgy irtó dögös. Na, neki van ugyanilyen cipője. Én nem merek ilyet felvenni, szerintem felbuknék

benne és a hátam is fájna. Szerencsére a pasim szereti, ha kényelmes, lapos cipőkben járok. Szóval merész vagy, bírom - mondta.

- Értem. Akkor jó munkát! - mondtam neki és kiviharzottam az étkezőből.

Remek, most már ezt is tudom. Hogy lehettem ilyen hülye, hogy ilyen cuccban jöttem dolgozni! Ahogy leültem az asztalomhoz, jött egy úzi, Carl-tól, hogy menjek be hozzá az irodájába. Mára már csak ez hiányzott.

Carl irodája rendezett és elegáns, a fehér és a szürke színek dominálnak a berendezésben. A tőle legtávolabb lévő kanapéra ültem, ahol kényelembe helyeztem magam. De az isteni parfümjé így is eljutott az orromig.

- Vivi, azta! Nem is tudtam, hogy ma hivatalos vagy valamilyen rendezvényre. Mikor kezdődik? Nem akarlak feltartani - mondta zavartan.

- Nem vagyok. Ez a hétköznapi szettem - mondtam kicsit kínosan mosolyogva.

- Jól van, akkor bele is kezdek. León akarta elmondani neked, de most én fogom, ugyanis ő elutazott néhány napra, de a munkádra azonnal szükség lenne. Szeretnénk kinevezni főszerkesztőnek a Life, org magazinunk élére - mondta. Bár nem kísérté dobpergés, mégis megállt bennem az ütő.

- Húha. Ez remek hír. Mikortól kezdek? - kérdeztem.

- Nos, hát ez viszonylag sürgős. Azaz, ha nem bánod, akkor mától. Mondjuk úgy ettől a perctől, persze, ha nincs ellene kifogásod.

- Persze, hogy elfogadom. Jól gondolom, hogy ez azzal jár, hogy be kell költöznöm az irodába hálósákkal és napi 3 liter kávéval?

- Lényegében igen, de szerintem ennél azért picit jobb a helyzet. Te fogod képviselni több helyen is a magazint. Emiatt lesz pár utazás, és igen, éjszakázás is várható. Mindez olyan hamar, hogy két napunk van

leadni az új anyagot, ezért mára már ne szervezz semmit. Remélem számíthatok rád. Mivel ma León nem lesz itt, mi fogjuk összerakni a teljes anyagot. Legközelebb pedig már te, egyedül. Kérlek, szerezd be az összes újságíró anyagát, nézd át, küld el javításra, tervezd meg és pár óra múlva várlak ezzel az anyaggal.

- Rendben - felálltam és elindultam az ajtó felé.

- Ja, és Vivi, elképesztően gyönyörű vagy! - dobta oda nekem, hogy ma már képtelen legyek a munkára koncentrálni. Köszí Carl!

Miután kiléptem, sőt kitipegtem lakk cipőmben és bőr miniszoknyámban, belevetettem magam a munkába. Írtam Davidnek, hogy ma ne várjon, sőt a következő napokban csak aludni megyek haza. Közben ismét írt Gabe, akinek megírtam, hogy nem tudom mit akar, de hagyjon békén.

Ezután nyugodtan tudtam már dolgozni. Este 10 körül már teljesen kihalt volt az iroda. Bementem Carlhoz a kész anyaggal és nekiültünk összeállítani a magazint. Egymás mellett ültünk és bár dolgoztunk, nem tudtuk teljesen kikapcsolni az egymás iránt érzett vágyainkat. Carl kiengedte az ingjének az ujját és feltúrta, a felső gombot kigombolta, nyakkendőjét pedig levette. Én is felbátorodtam és kiléptem a túsarkúmból.

Ahogy ültünk a literes kávéink mellett és éppen magyaráztam az egyik ötletemet, Carl megfogta a karomat és végigsimította rajta a kezét. Úgy éreztem magam, mintha áramütés ért volna. De nem akartam viszonzni, holott legszívesebben azonnal megcsókoltam volna. Ekkor váratlan üzenet érkezett Carl-nak.

- Ne haragudj, ezt meg kell nyitnom - mondta zavartan.

Holomessage-ben megjelent Carl csaja.

- Szia szívem! Ma már nem jössz haza ugye? - kérdezte a szőke, kb. istennő külsejű cicababa.

- Nem. Biztosan bent maradok. Látod, hogy dolgozunk még és nem tudom mikor leszünk készen. Te csak feküdj le és aludj jól - mondta hűvösen Carl.

- Rendben. És szia Vivi!

Fogalmam sincs honnan tudta a nevemet. Ez a humanoid biztos valami csúcfejlesztés, ami már retinából le tudja olvasni, hogy ki ül előtte.

Miután elköszöntek, Carl nevetve nézett rám.

- Tudom, mire gondolsz, hogy vajon honnan tudta a nevedet, ugye? Nos, amikor visszajöttem a céghez, elmeséltem neki mindent a kollégákról és tudta, hogy veled fogok a napokban dolgozni - mondta Carl, amivel cseppet sem nyugtatott meg. Mivel ezt azt jelenti, hogy full szimbiózisban vannak az istennővel. Viszont Carl nem tudja, hogy én tisztában vagyok a barátnőjének kilétével, azaz azzal, hogy pont olyan humanoid, mint David. Hiába az Istennők és az Istenek nem lehetnek valódi lények. Az emberek gyarlók és gyengék maradnak, ameddig világ a világ. Nem létezik tökéletesség, és nem is fog soha. Késő esti fáradtsággal magyaráztam a bennem kavargó zűrös gondolatokat és inkább visszatértem a magazinhoz.

Miután befejeztük, Carl mondta, hogy menjünk el enni valahova. Egyetlen étterem volt nyitva hajnali 2-kor az iroda közelében, a Pizzaverzum. Beültünk az egyik eldugott boxba, ettünk két hatalmas, paradicsomos pizzát, legalább 2 órán át beszélgettünk és nagyon jól éreztük magunkat. A közös munka sajnos újra összehozott minket: egyre közelebb éreztem magamhoz az én szélhámusomat. Evés után elköszöntünk egymástól és hazarepültünk. Carl mondta, hogy mivel ilyen sokáig dolgoztunk, reggel 10 előtt ne menjek be. Szükség lesz a másnapi munkámra is, inkább pihenjem ki magam előtte.

Reggel 9:30-kor Davidre és Jackre ébredtem, akik éppen játszottak. David mindenáron beszélgetni akart velem, de mondtam neki, hogy

rohannom kell, sajnos nem érek rá, talán hétvégén több időnk lesz majd mindenre. Bekaptam pár falat pirítóst, felvettem egy kevésbé kirívó ruhát, de azért a megszokottnál dögösebbet, felraktam a make up-omat, amit ehhez a szetthez választottam ki és már ültem is a flying car-omba. Eddig nem mertem bekapcsolni az üziket, de miközben repültem, már cikáztak is a szememben. Hamarosan már az irodában, a gépem előtt ültem és válaszoltam a levelekre. Összehívtam egy nagyobb megbeszélést, ahol bejelentettem a kollégáimnak a kinevezést és munkára ösztönöztem őket. Egész nap szépen haladtam, csak délután tűnt fel, hogy nem láttam még Carl-t. Írtam a titkárnőjének, aki jelezte, hogy Carl-nak el kellett utaznia, így ezen a héten nem lesz bent. Pár perccel később holomessage-et kaptam. Bekapcsoltam és Carl állt az irodám közepén.

„Vivi, szia. Jól aludtál? Ne haragudj, el kellett utaznom Los Angelesbe és csak jövő héten jövök. Kérlek, fejezd be te a magazint. Ha bármi kérdésed van, keress engem vagy Leont. De szerintem menni fog neked. Drukkolok és kereslek majd. Puszi.”

Puszi? Hmmm, már itt tartunk? Örültem, hogy nem lesz bent, így talán hatékonyabban fogok tudni dolgozni. Közben ismét írt Gabe és könyörgött, hogy ma találkozzak vele. Írtam neki, hogy munka után jöjjön ide a kávézóba, hajlandó vagyok rászánni 20 percet, de egy perccel sem többet. Aztán belevettem magam a munkába. Ebédkor elmeséltem Sofinak a tegnap estét, akinek leesett az álla a sztoritól.

- Nos, drága barátnőm! Őszintén szólva, szerintem ti nem fogtok egy „kézsiminél” megállni, ugye ezt te is tudod? - kérdezte kacéran.

- Igen, lehetséges. Fogalmam sincs, mit tegyek - mondtam neki.

- Szerintem most örülj neki, hogy nincs itt. Dolgozz, koncentrálj másra és otthon vár David, vele is törődnöd kell. Még a végén lenyúlja valaki tőled! - mondta, és hangjából nem a nyugalom csengett.

Délután kénytelen voltam Gabe-bel találkozni, aki lent várt már a kávézóban. Amikor meglátott felcsillant a szeme, amitől begörcsölt a gyomrom. Nagyon szerettem ezt a fiút és igenis azt hittem, ő lesz a jövőbeli férjem is. De örültem neki, hogy sikerült lezárnom, nem akartam, hogy még ő is bekavarjon az életembe.

- Szia Vivi, te napról napra szebb leszel! Nagyon örülök, hogy látlak
- mondta, tényleg örömmel a szemében.

- Gabe, miért akartál találkozni? - kérdeztem.

- Vivi, tudom, hogy lehet, hogy már késő, de mióta külön vagyunk, rengeteget gondolkodtam. Teljesen megváltoztam és nagyon hiányzol. Szeretném, ha újrakezdenénk. Hónapok óta nem volt senki az életemben. Rájöttem, hogy te vagy az a lány, akivel le akarom élni az életemet - mondta teljes átéléssel.

- Gabe, te nem vagy normális! - ezzel felálltam és elindultam.

Megfogta a karomat és nem engedett el.

- Gabe, vedd le rólam a kezed! Hogy képzeled, hogy majd két év után megjelenysz és ilyen szöveggel zsibbasztasz?! Arra nem gondoltál, hogy milyen nehezen hevertelek ki és kezdtem végre új életet nélküled? Kérlek, felejts el és lépj túl rajtunk!

Óvatosan elengedte a kezem és azt mondta:

- Kérlek, csak gondold át. Nagyon jó csapat voltunk. Ezt szeretném folytatni, sőt újrakezdeni.

- Csapat? Nos, én nem csapattársat keresek, hanem szerelmet, társat, akinek én vagyok a legfontosabb.

Ezzel otthagytam. Belegondoltam abba, hogy 3 hónappal ezelőtt még teljesen egyedül sétáltattam Jack-et, ma meg három férfi foglalkozik velem egy időben. Apropó, mi lehet Jack-kel és David-del?

David 6.0

Ma 1 órakor együtt ebédeltem Amy-vel. A lánnyal, akit pár napja ismertem meg a parkban. Nagyon szórakoztató lány, szeretek vele lenni. Szép is és nagyon jó társaság. Mivel mostanában sokat vagyok egyedül, jól esik, hogy tudok kivel beszélgetni. Órákig nevetgélünk és beszélgetünk. Egyre furábban kezdem érezni magam Vivivel. Szinte kezd idegen lenni számomra. Erről is beszéltem Amy-vel, aki nagyon megértő volt. Ő is kiöntötte a lelkét nekem. Pokoli elnyomásban él a bunkó pasijával. Napközben még Cindy-t is láttam futni. Ahogy elment mellettem, megfogta a kezemet és csak bámultuk egymást. Mindennap, amikor meglátom, őrlítő vágyat érzek iránta, és még nem tudom hová fog fajulni ez a dolog. Remélem Vivi-vel sikerül megoldanunk a dolgainkat. Bár ehhez itthon kéne lennie velem.

Chat

Ma nagyon fura napom volt. Minden olyan zavaros lett körülöttem. Egész nap cikáztak a gondolataim: hol Carl, hol Gabe, hol David járt a fejemben. Fel kellett ismernem, hogy a kapcsolat, amit elindítottam, egyre távolabb kerül tőlem. Alig gondolok David-re, holott ő az egyetlen támaszom, aki szeret engem, aki értem van, miattam létezik. Nekem meg folyton egy másik pasin jár az agyam.

Este sokáig bent maradtam, dolgoztam és még mielőtt hazamentem, Sofival beültünk egy rozéra a közeli bárba. Kicsit jólesett kiereszteni a fáradt gőzt. Amikor hazaértem, David már nagyon várt. Láttam rajta, hogy szeretne összebújni, de valahogy olyan voltam, mint egy zombi, csak arra vágytam, hogy mozdulatlanul feküdjek az ágyamban. Csak bekapcsoltam a viewt2 és egy régi sorozatot bámultam. David elvitte Jack-et sétálni. Fel is tűnt, hogy Jack még életében nem volt ennyit sétálni, mint mióta David velünk él. Örülök, hogy ilyen jóban lettek a kezdeti nehézségek ellenére.

Amikor nyugalomba helyeztem magam, váratlan üzenetek jöttek. Carl írt, hogy mit csinálok éppen, mivel egyedül fekszik a szállodai szobájában.

Carl: Szia Szépség! Mi jót csinálsz?

ÉN: Semmit, Egy filmet bámulok éppen és pihenek.

Carl: Mi van most rajtad? :-)

Na, itt kicsit összezavarodtam. Nem értettem mit írnak erre. Miközben nagyon tetszett, hogy egyedül van és nekem írogat. Gondoltam, belemegyek a játékba.

Én: Csak egy sexy melltartó és csipkés tanga.:-) Persze, valójában egy mesefigurás pizsi volt rajtam. Carl: Hmmm, mutasd meg!

Na, itt voltam bajban. Gondolkodtam, hogy mi legyen. Kimentem a fürdőszobába és magamra zártam az ajtót. Gyorsan átöltöztem és lefotóztam neki magamat. Ezután egy vad levelezés vette kezdetét, ami legalább 2 órán keresztül tartott. Közben végig remegett a gyomrom és a lábam is, hiszen vágyaim tárgyával chateltem. A levelezés végén Carl már hologramosan megérintett: meztelenül álltam előtte és ő is előtttem. A közös élvezet teljesen felkavarta az érzéseimet és a gondolataimat is.

.....

2 view: a televízió jövőbeni megfelelője. Lényegében egy hologramos képernyő, mely úgy funkcionál, mint egy tévé és winchester kombinációja. Miután elfordul, vagy elalszik a néző, magától eltűnik (kikapcsol).

David 7.0

Besokalltam, mivel Vivi megszűnt létezni. Nem foglalkozik velem. Vagy dolgozik késő estig, vagy eltűnik és fogalmam sincsen mit csinál, mi történik vele. Szerda este 11 óra van, és ő órákra beköltözött a fürdőszobába. Úgy döntöttem, lemegyek és kiszellőztetem az agyamat. Ahogy sétálgattam a városban, kedvem volt a parkba is benézni, bár biztos voltam benne, hogy ilyenkor nem túl sokan lesznek. Meglepődtem, mivel egész sokan sétáltatták még ilyenkor is a kutyáikat. Végül is nyár van és meleg, a fülledt időben kellemes az esti fényeknél sétálgatni. Nem hittem a szememnek, amikor az egyik fa alatt megláttam egy ismerőst. Cindy, a futó lány volt az. Odamentem hozzá és megkérdeztem tőle, hogy minden rendben van-e. Látszólag dolgozott éppen.

- Nappal annyira meleg van, hogy mivel imádom a nyár esti szellőt, úgy döntöttem, hogy lejövök kicsit dolgozni. Ilyenkor sokkal kreatívabb vagyok és szárnyal a fantáziám - mondta vigyorogva.

- Gyere, ülj le mellém.

Gondoltam, miért ne, hiszen az időmbe belefér. Beszélgettünk a munkájáról, arról, hogy sokat fog mostanában utazni, és kicsit fél az utazásoktól. Szeretne végre már gyökeret eresztetni. Kislány korától sokat utazott, a szülei folyton más városban telepedtek le és ebből már elege lett. Ezért, ahogy megtehetette, el is költözött tőlük. Nem akarta még egyszer végigcsinálni azt a procedúrát. Most a munkája szólítja más országokba, aminek cseppet sem örül. Miközben beszélgettünk egy szellő belefújta a haját a szájába, amit finoman kiemeltem belőle.

Közben éreztem a csodás bőrét és az illatát is. Hirtelen ösztönös vágyat éreztem iránta, ezért inkább gyorsan elköszöntem.

- Ne haragudj, de el kell mennem - és elfutottam. Rohantam fel a lakásba, ahol belépve tapasztaltam, hogy Vivi még mindig a fürdőszobában ül.

- Vivi, mikor szándékozol kijönni?

- Egyelőre még nem, van egy kis dolgom. És közben nem is érzem magam jól, azt hiszem elrontottam a gyomrom, kérek ne haragudj - mondta teljesen zavartan.

Fogalmam sem volt, hogy mire gondol, és csak még jobban összezavart engem is. Ahogy odaléptem az ablakhoz, megsuhintott egy szellő, aztán bezártam magam mögött az ajtót és visszarohtam a parkba. Cindy még mindig ott ült, de már nem dolgozott, csak bámult maga elé. Megfogtam a kezét és felsegítettem. A fa tövében sötét volt és senki sem látott minket. Megfogtam az arcát, mélyen a szemébe néztem és megcsókoltam. Vad csókolózásba kezdtünk, nem bírtuk abbahagyni. Elkezdtük levetkőztetni egymást, miközben faltam a testét. Sosem vágytam még senkire ilyen nagyon. Miután egymáséi lettünk, lefeküdtünk a fa tövébe a pokrócra és ölelkezve néztük a bolygókat az égen. Beszélgettünk, majd újra csókolózni kezdtünk és ismét nem tudtuk abbahagyni. Miközben feküdtünk, Cindy elaludt a karomon. Eszembe jutott Vivi és fogalmam sem volt, hogy ezután vajon mi lesz. Nagyon küzdöttem, hogy hűséges tudjak maradni, de képtelen voltam ellenállni a kísértésnek. Nem is értem, hogy az emberek ezzel hogyan birkóznak meg egyedül, frissítő program nélkül. De úgy látszik, rajtam semmilyen frissítés sem segített volna.

Cindy

Miután végeztünk Carl-lal halkan kijöttem a fürdőből és befeküdtem az ágyba. Nem láttam David-et, de Jack itt feküdt az ágy mellett a szőnyegen. Kicsit furcsállottam a helyzetet, de annyira fáradt voltam már, hogy teljesen kidőlttem és miközben Carl-ra gondoltam, elaludtam.

Reggel iszonyat fejfájással ébredtem, David ott feküdt mellettem és aludt. Filóztam rajta, hogy hova mehetett tegnap éjjel, de nem akartam forszírozni, főleg mivel vaj volt a fülem mögött. Úgy gondoltam, ha sétálni, sőt bulizni volt, nincs jogom reklamálni. Lényegében - még ha csak hologramosán is - de szeretkeztünk Carl-lal. Azt sem tudom, hogy álljak így David elé. Bár ő mégiscsak egy robot, aki azért van, hogy engem kiszolgáljon...

Örültem, hogy Jack kiverte a fejemből a gonosz gondolatokat és enni kért. Így legalább láttam értelmét annak, hogy kikeljek az ágyból. Miután megettettem, úgy döntöttem, hogy én viszem le reggel sétálni, szerintem hónapok óta nem volt velem sehol. Ahogy leértünk a parkba megcsapott a finom nyári szellő és örültem, hogy lejöttem, kicsit legalább rendbeszedem a gondolataimat. A következő pillanatban futó lányok mentek el mellettünk, az egyik megállt Jack mellett és megsimogatta. Nem is értettem, nem szokta senkinek sem hagyni, hogy simogassák.

- Szia! Olyan fura, hogy ilyen kedves veled a kutyásom. Nem szokta senkinek megengedni, hogy megsimogassa, főleg nem idegeneknek - mondtam kérdően.

- Nem vagyok neki idegen - mondta a lány.

Miközben simogatta a kutyusomat, elfogott az irigység, miközben észrevettem, hogy a lánynak milyen tökéletes alakja van.

- Hogy érted? - kérdeztem értetlenül.

- Szoktam találkozni Jack-kel és David-del és néha beszélgetünk - mondta teljesen nyugodt hangon.

- Cindy-nek hívnak - és közben felém nyújtotta a kezét.

Mintha észre sem venném, csak szóban válaszoltam.

- Én pedig Vivien. Most ne haragudj, de mennünk kell. Ma még sok dolgunk van, igaz Jack? - és kicsit zavarodottan elviharzottam.

A sétáltatás után, mire felértem, David már készített reggelit és meg is terített a teraszon. Leültem és kortyolgattam a kávémat.

- Képzeld, találkoztam egy lánnyal. Azt hiszem, Cindy-nek hívják. Ismered?

- Oh - mondta David és kiejtette a villát a kezéből. - Igen, ismerem, néha szoktunk beszélgetni, amikor Jack-et sétáltatom.

- Igen dekoratív csaj, remélem nem környékezett még meg téged - mondtam gúnyosan.

- Hahaha... Mi a mai terved? - kérdezte David.

Kicsit furcsállottam, hogy humanoid létére nem kezdett el védekezni, és engem ajánlózni, de inkább ráhagytam és nem forszíroztam tovább. Bár megszállt valami furcsa érzés, de elhessegettem féltékeny gondolataimat.

- Amúgy jól vagy? - kérdezte tőlem.

- Miért ne lennék jól? - mondtam kikerekedett szemekkel.

- Csak azért kérdezem, mert tegnap kb. 4 és fél órát töltöttél el a fürdőszobában, ami, ha jól tudom nem normális, főként, hogy nem hallottam, hogy hánytál volna, vagy ilyesmi - kérdezte jogosan.

- Ja, nem, már jól vagyok teljesen, csak egy kis gyomorrontásom volt - mondtam és gyorsan le is zártam a témát. Amúgy ma muszáj

bemennem az irodába, de nem tervezek hosszú munkanapot. Szerintem igyekszem haza és este csinálhatunk valami programot.

- Jó, remek - felelte David. - Akkor várlak haza.

Alig vártam, hogy felöltöztek és lelépjek otthonról. Nem éreztem jól magam most otthon és mindenáron el akartam hagyni a lakást. Amikor beértem az irodámba, leültem az üzeneteim elé, de előtte még végigpörgettem az esti eseményeket magamban és elmosolyodtam. Amikor kimentem az étkezőbe, hogy készítek egy kávé magamnak, egy magas, szőke ciklon állt előttem és vigyorogva kivette a kávéját a gépből.

- Oh, biztosan te vagy Vivi, ugye? - kérdezte.

- Aha, én viszont nem ismerlek - mondtam.

- Sandra vagyok, Carl barátnője, de már nem árulok el túl nagy titkot, a menyasszonya is - mondta ujjongva.

Ebben a pillanatban a hányinger kezdett kerülni. Az egy dolog, hogy a fél kávé a szoknyámon landolt, de közben próbáltam magamból valami diplomatikusát kipréselni.

- Gra tulálok, ne haragudj, most mennem kell - és kirohantam a mosdóba.

Álltam a tükör előtt a klotyóban, potyogtak a könnyeim és felváltva bámultam az arcomat, a forró kávétól leégett combomat és a foltos szoknyámat. Ráírtam gyorsan Szofira, aki azonnal ott is volt.

- Úristen csajszi, minden ok? Jaj, fogadjunk találkoztál a démonnal! Ne haragudj, hogy nem szóltam, én is csak negyedórája láttam, hogy besétált Daenerys Targaryen 187 centis kiadásban. Beszéltél is vele? - hadartan.

- Nem beszéltem vele egyáltalán, ő magától leroht azzal, hogy Carl megkérte a kezét! - mondtam bömbölve. Sophie, tegnap Carl majdnem 5 órán át szeretkezett velem!

- Mi van??? Hol találkoztatok?

- Lényegében sehol. Csak hologramosán a fürdőszobámban volt és órákig egymással foglalkoztunk - mondtam.

- Te figyelj, beszélned kéne vele. Ez a pasi csak szórakozik veled, te pedig beledöglesz ebbe, ha ezt folytatjátok - közben zsepiket vett elő és törölgette az arcomat.

Közben más kollégák jöttek be, így megmostam az arcomat és visszamentem az irodámba. Sophie csak annyit mondott, hogy szedjem össze magam és találkozzunk később. A következő pár órában beletemetkeztem a munkába és csak reméltem, hogy a csaj elment már, és nincs a közelemben a tökéletes robot testével.

Ebéd után bementem a mosdóba, ahol ismét összefutottam a barátnőmmel.

- Jobban vagy már? - kérdezte.

- Persze, csak folyton azon jár az agyam, hogy nem vagyok normális. Szerelmes vagyok egy férfiba már régóta, ő pedig csak szórakozik velem. Itt van neki ez a tökéletes humanoid. Miért nem hagy engem békén és foglalkozik csak azzal, akit vett magának?? - mondtam szomorúan.

- Tudom, drágám, hogy szereted Carl-t, de muszáj lesz túltenned magad ezen. Látnod, megkérte a lány kezét, te is koncentrálj inkább a te robotodra. A tegnapi szeretkezést pedig vedd úgy, hogy még adott az élet egy utolsó érintkezést vele, de engedd el. És beszélned kell vele, ebben biztos vagyok - mondta Sofi megnyugtatóan.

- Nem akarok Carl-lal beszélgetni. Folyton elhiteti, hogy milyen fontos vagyok neki, hogy nem tud nélkülem élni, aztán meg pofárja ejt.

- Mit szólnál hozzá, ha hétvégére elutaznátok valahova David-del, szerintem ő is szeretné, ha többet törődne vele? - kérdezte a barátnőm.

- Igazad van, inkább ráfókuszálok, neki úgylis csak én számítok és inkább elfelejtem ezt a szélhámost.

Kezet mostunk és elhagytuk a mellékhelyiséget. Egyetlen dolgot azonban figyelmen kívül hagytunk. Amikor bementünk, más is volt bent rajtunk kívül, és az egyik wc-ből hallgatta a beszélgetésünket. Sandra, Carl mennyasszonya jött ki utánunk a kézmosóhoz és megrökönyödve nézte a tükörképét az óriási falon.

David 8.0.

A hétvége csodásán sikerült, egy szépséges kisvárosban töltöttünk két éjszakát. A gyönyörű zöld mezők és tavak teljesen elvarázsoltak, nem is értettem, hogy miért él bárki is a városban, ha ilyen helyen is élhet. Vivi eleinte még szomorkodott, de szombat estére már ismét a régi volt, a kacér és vidám szépség. Örültem, hogy nem hozta fel többet a Cindy-s témát, de ettől függetlenül eldöntöttem, hogy nem találkozom többet a lánnyal. Vivi a párom, a nő, aki szeret engem, nem tehetem meg vele többé, hogy így átverem. Amikor ezek a gondolatok foglalkoztattak, kitaláltam, hogy ha hazamegyünk, jelzem a központnak, hogy a frissítésük egy kalap szart sem ért, de inkább letettem erről, nehogy Vivi megtalálja a levelet valahol. De elhatároztam, hogy egy darabig nem viszem le Jack-et sétálni, ő amúgy sem ragaszkodik hozzá.

Amikor hazaértünk vasárnap este, rendeltünk ínycsiklandó thai kaját, befeküdtünk az ágyba és filmeket néztünk. Miközben pihentünk, váratlanul villanást láttam, üzenet jött Cindy-től. Meg sem néztem, azonnal kikapcsoltam.

- Miért kapcsolod ki a kijelződet? - kérdezte Vivi.

- Nem akarom, hogy bárki zavarjon minket egy ilyen nyugis estén - mondtam.

- De ki az, aki ilyenkor ír neked? Nincs munkahelyed és még túl sok barátról sem meséltél... - kérdezte.

- Nyugi, csak egy kutyasétáltatós haver és kérdezi, hogy lemegyek-e - mondtam a feltételezett igazságot.

- Eszembe jutott, hogy nem akar-e véletlenül többet tőled ez a Cindy, akiről beszéltél? Csak kíváncsi lennék, hogyan próbálkozik nálad? -

mondta nevetve Vivi. Hisz' úgyis tudom, hogy semmi esélye.

Nagyot nyeltem és közben elhatároztam, hogy beszélek Cindy-vel, hogy tartsa titokban a kis afférunkat. Folytatása pedig nem lesz.

Hétfő

A kellemes hétvége picit feledtette velem a múlt heti történeteket, Carl-lal töltött estémet és a menyasszonya ujjongását. Mégis ma reggel, ahogy beléptem az irodába, gyomorgörcs kerülgetett. Ahogy megnyitottam a gépemet, hogy megnézzem az üzeneteimet, észrevettem, hogy a privátomra legalább húsz üzenet jött Carl-tól a hétvégén. Ezekben az állt, hogy sürgősen beszélnünk kell. Ettől még jobban görcsölni kezdett a gyomrom, és visszaírtam, hogy rendben. Carl-tól hamarosan jött a válasz, hogy ma délután találkozunk a Deep Bisztróban, amely a szokásosnál messzebb van az irodától.

Ahogy délután mentem a kávézó felé, egyre rosszabb érzések kerítettek hatalmukba. Hamarosan kiderült, nem alaptalanul: Carl dühös arckifejezéssel várt rám.

- Hello... - mondtam.

- Vivi, honnan tudta meg a menyasszonyom a hétvégén történeteket? Te elmesélted valakinek a cégnél? Normális vagy? - közben csapkodott, mint egy örült.

Ettől a pofátlan számonkéréstől felhúztam magam és úgy éreztem, hogy most megkapja, amit érdemel.

- Először is, mit képzelsz magadról, hogy így beszélsz velem? Másrészt semmi közöd ahhoz, hogy kivel beszélem meg. Amúgy sincsen MIT elmesélni. A beszélgetést most le is zárom. C' est la vie - mondtam és sarkon fordultam a kávézóból.

Hogy képzelem, hogy én ezt hallgatni fogom? Ez a fickó egyre gázosabb. Csak tudnám mit szeretek benne még mindig. Legjobb lesz, ha hagyom a fenébe és elfelejtem még azt is, hogy létezik. Ha

hazaértem, szétnézek a munkaerőpiacon, hátha el tudok innen minél hamarabb menni.

Miközben repültem hazafelé, üzeneteket küldött. Eszem ágában sem volt elolvasni, töröltem azonnal mindet. Közben azért felhívtam Sofi-t.

- Szia Vivi, mi újság? Éppen a futópádon nyomom. Nem jössz le te is? - kérdezte lihegve.

- Csak azért hívtalak, mert most jöttem el a Carl-lal való találkozómról, ami igen rövidre, egypercesre sikerült. A fejemhez vágta, hogy a menyasszonya mindent tud rólunk és számonkért, kinek mondtam el a kis románcunkat a cégnél. Te tudsz erről valamit? Te vagy az egyetlen bizalmasom - kérdeztem félve, nehogy megsértődjön.

- Kösz, azonnal rám gyanakszol. Jó kis barátság, mondhatom! De megnyugtatlak, sosem adom ki a titkaidat, nem tőlem tudta meg a dolgot. Na szevasz - és letette.

Amikor teljesen kiborulva, szomorúan és egyben dühösen hazaértem, David nem volt otthon. Lementem hát utána a parkba, hátha megtalálom.

David 9.0

Mivel Vivi még nem volt itthon és Cindy egy halom üzenettel bombázott egész nap, úgy döntöttem, lemegyek és beszélek vele. Jobb minél előbb tiszta vizet önteni a pohárba. Ahogy sétáltam, hamarosan meg is jelent a dögös futószerkójában.

- David, ezerszer hívtalak és írtam neked. Úgy eltűntél, hogy már azt hittem, valami rosszat tettem - mondta Cindy.

- Nem tettél rosszat, csodálatos lány vagy, de muszáj beszélnem veled. Nem ülünk le valahova? - kértem.

Találtunk egy padot az egyik fa tövében és leültünk.

- Cindy, nem láttam még nálad szebb lányt soha, de én Vivihez tartozom. Az ő tulajdona vagyok.

- Már hogy lennél a tulajdona? Önálló ember vagy, aki együtt lakik a csajával!

- Nem, ez nem így van. Cindy, én humanoid vagyok, és Vivi vett meg engem magának.

Cindy arca teljesen elfehéredett és most már nem láttam olyan szépnek.

- Jézusom, egy robottal szexelgettem és kezdtem beleszeretni?! Nem vagyok normális! Hogy nem vettem ezt észre? - mondta felháborodva.

- Cindy, sajnálom, ezt a dolgot nem folytathatjuk, ezt meg kell értened - majd elköszöntem, felálltam és eljöttem. Meglepődtem magamon, hogy milyen egyszerűen ment, azt hiszem, ezt nevezik szakításnak. Cindy még mindig ott ült a pádon és lehajtott fejjel.

Amikor visszaértem a lakásba, nem találtam Vivit, de megnyugodtam, hogy túl vagyok ezen az egészen. Már nagyon terhes

volt számomra ez a történet, és jólesett volna valakivel beszélgetni erről. Úgy döntöttem, újra lemegyek, hátha sikerül legalább a fejemet kiszellőztetnem.

Teljesen másfelé indultam el, nehogy összefussak Cindy-vel, és az ellenkező irányba sétálgattam. Ekkor a kutyasétáltatós Claire jött szembe velem.

- David, ugye? Hajói emlékszem... - kérdezte.

- Te pedig Claire vagy - mondtam bólogatva.

- Hogy vagy? Annyit sétáltunk ma, nincs kedved beülni oda egy picit

- mutatott egy cuki kávézó felé -, mert már nem érzem a lábaimat.

Legalább mesélsz nekem valami jót - mondta aranyosan.

- Miért is ne? Ülünk be egy kicsit - feleltem vidáman.

- Mesélj, látom valami bántja a szívedet?

- Ez ennyire meglátszik az ember arcán? - kérdeztem.

- Igen, minden emberén. De valami azt súgja, hogy te nem biztos, hogy jól ismered önmagad.

- Jól látod. Sokan nem tudják még, de én nem vagyok ember.

- Sejtettem. Furcsállottam is a kapcsolatokat. Nem mintha Vivi nem lenne szép lány, csak nehezen találni ma tökéletes férfit, aki szeret is, figyelmes is, és tiszteli is a társát - mondta szomorúan.

- Nos, az a baj, hogy tettem valamit, amit nem kellett volna és most bánt a lelkiismeret. Ti ezt, hogy szoktátok megoldani? - kérdeztem.

- Hűha, én adjak életvezetési tanácsokat? Akinek romokban a magánélete? - mondta gúnyosan nevetve. Nos, csak annyit tudok erre mondani, hogy a legjobb, ha az illető elé állsz és bevallód, mit tettél. Mert, ha nem teszed, akkor folyamatosan kísérteni fog a lelkiismeret-furdalás. És az hosszútávon pokoli tud lenni. Persze, olyan is van, aki így él, amire van egy mondás is: Amiről nem tudunk, az nem fáj! Szóval ezeket gondold át és tégy' belátásod szerint - mondta.

Ezután legalább még egy órát beszélgettünk, amikor megjelent Vivi mellettünk.

- Sziasztok, ti itt? David, egy ideje kereslek már. Menjünk haza, kérlek.

Elköszöntünk Claire-től, és hazamentünk. Vivi felvázolta, hogy a hétvégét vidéken töltjük a szüleinél, akik pár éve kiköltöztek a városból, az utolsó zöld övezetek egyikére, úgyhogy hozzájuk megyünk látogatóba. Végre bemutat nekik. Megbeszéltük, hogy azonnal nem sütjük még el az igazságot.

David és Vivi

Az út csodás volt, hétágra sütött az a kis darab Nap, ami még bevilágította az égboltot. A pár évvel ezelőtti meteortámadás megtépázta kissé, de annyira nem tette tönkre, hogy teljesen eltűnjön és kimúljon a fénye. Még adott egy kis időt az emberiségnek, hogy felfedezze a környék bolygóit, amelyek életet adhatnak arra az esetre, ha a fénye nem lesz elég arra, hogy életben tartsa a Földet. A Föld tartalékai már amúgy sem képesek hosszútávon fedezni az emberek igényeit, muszáj újabb életlehetőségek után kutatni. A közeli bolygókra való utazás és telkek felvásárlása már jelzi a távoli jövőt, hiszen az emberek már készülnek arra az időre, amikor nem lesz élhető a Föld. A Nap bár kisebb lett, még több ezer évig képes a Földet egyedül táplálni, de az emberek túlélhetik a teljes pusztulást, ha sikerül elköltözniük innen. Vivi is úgy tervezi, hogy majd egyszer új életet kezd a Jupiter legnépszerűbb Holdján, a Kallisztón. Itt már évek óta folyik a kolonizálás, a városok kiépítése, az emberek betelepítése. Egyes országok felvásároltak hatalmas területeket, amelyeket saját energia és egyéb készleteikkel igyekeznek feltölteni. A Kallisztón, a Vallhalla nevű városban szeretne Vivi majd egyszer letelepedni, de egyelőre még élvezzi az utolsó természet darabkákat az anyabolygón. A globális felmelegedés és a környezetszennyezés mára teljesen visszafordíthatatlanná tette a Föld pusztulását. A hosszú évtizedek, sőt már évszázadok óta történő pusztítás meghozta az eredményét, számtalan sziget, szigetország tűnt el a Föld színéről, és csak kevés volt, amit meg tudtak menteni. New Yorkot, ahol Vivi él, az elmúlt 200 évben több tonna földdel töltötték fel, amelyet a sivatagokból, és az állam középső részeiről szállítottak ide,

csak azért, hogy megmentse ezt a népszerű világvárost. De így tettek számtalan nagyvárossal, amelyek a tenger partján voltak. Mégsem sikerült mindent megmenteni. Az Egyesült Államok nyugati részén több várost ellepett már az óceán, és Európa több városát is. Az emberek hozzászoktak már ahhoz, hogy egy folyamatosan leépülő világban élnek, ahol kiszámíthatatlan a következő nap, de ha tesznek érte, és sikerül máshova költözniük, akkor még fenntarthatják magukat és az emberiség jövőjét. A fenntarthatóság és az emberiség megmentése alap tudomány lett, az iskolákban erre tantárgyak vannak, munkahelyek ezrei foglalkoznak a bolygó halálának a késleltetésével és az újabb erőforrások felfedezésével. Ezért is szorgalmaznak rendszeresen tanulmányutakat a kisiskolás gyerekeknek a távoli bolygókra, hogy kedvet csináljanak nekik a Földön kívüli élethez.

Vivi szülei ennyire még nem rohantak előre. Ők már tisztában vannak vele, hogy a maradék 30-40 évüket a Földön szeretnék leélni, de támogatják lányukat abban, hogy máshol tervezze életét. Jelenleg az állam középű városában telepedtek le, tősgyökeres New York-iak lévén ez nem volt egyszerű számukra, de még ki akarták élvezni a Föld megmaradt természeti adottságait.

Utazás

David csak kapkodta a fejét az úton. Csodálva nézte a dombokat, völgyeket, füves területeket, mert ilyesmit máshol nem láthatott. Élvezte az egész utat, miközben jobbnál jobb zenét hallgattunk, a hangulatunk egyre jobb lett. Csak azon gondolkodtam folyamatosan, hogy mit csináljak David-del. Bizonyossá vált számomra, hogy helyes, jó fej, és szépen alkalmazkodik is az életünkhöz, de valahogy mégsem csapott belém Ámor nyila. Az életünk túl szürke lett és unalmas, kialudt a szenvedély és a megismerkedés tüze. Nem beszélve arról, hogy sajnos mást szeretek. De egyelőre nem akartam ezen idegeskedni. Arra vágytam, hogy a szüleimnél töltsünk el egy kellemes hétvégét és majd megnyugszom. Talán még beleszerethetünk egymásba, végül is még csak 3 hónapja vagyunk együtt. Vagy erre már nincs remény?

A szüleim boldogan vártak minket. Tudták, hogy megyünk, mivel bejelentkeztem korábban. Izgatottan várták, hogy milyen lehet David, de egyelőre még nem sokkoltam őket a valósággal. Mióta itt élnek, még nem jártam náluk, de a házuk pont olyan szép, mint amilyenre számítottam. Ahogy beleszagoltam a levegőbe, maximálisan megértettem, hogy miért itt telepedtek le a nyüzsgő város helyett. Anyukám a nyakamba ugrott, apu is magához ölelt és behívtak a szépen megterített vacsora asztalhoz. Evés közben udvariasan beszélgettünk, és még apu sem kötözködött a tőle megszokott módon. Este aztán kiültem anyuval a teraszra, addig David és apu megvitatták a sporttal kapcsolatos tapasztalataikat - szerencsére David programjaiba azt is beépítettem, hogy ismerje a csapatokat, eredményeket, sportolókat, így

nem esett nehezére erről beszélgetni. Anyuval való össze- bújás és teázás kicsit feledtette velem a Carl-ügyet és az irodai feszültségeket is.

Lefekvés előtt David ismét elfelejtette kikapcsolni a holomessage-ét, és arra ébredtem, hogy villog a kijelző. Ránéztem, hogy leállítsam a villogást, és csak annyit láttam rajta:

„Hiányzol! Cindy”

A gyomrom kissé görcsbe rándult, nem tudtam mire vélni a dolgot. De úgy döntöttem, hogy nem ébresztem fel az éjszaka közepén, még adok neki egy napot, és arra is kíváncsi vagyok, hogy hogyan fogja ezt lereagálni. Majd vasárnap hazafelé rákérdezek. Persze, ezután alig tudtam elaludni, egyetlen dolog motoszkált bennem, ha külön még fizettem is a hűségért, hogy betonbiztosan be legyen programozva David-be, akkor mi írhatta ezt felül? David néhány hét alatt teljesjogú férfitvé fejlődött ki. De hiszen neki nincsen valódi férfi ösztöne, vér mérséklete... Vagy már az is van? Képtelen voltam megnyugodni és utánaolvastam ennek. A humanoidok testébe elhunyt emberek vére van bevezetve, kvázi simán lehet, hogy egy csalfa férfi vére bugyog a pasim testében. Gyenge anatómiai ismereteimet félretéve, inkább megpróbáltam elaludni...

Másnap szó szerint madárcsicsergésre ébredtünk. Idejét nem tudom mikor hallottam utoljára ilyesmit. Mindenesetre csodás érzés volt. Ahogy kimentem pizsamában a teraszra, kellemes érzés töltött el. Pár perc múlva anyu friss kávéval és bögrével csatlakozott hozzám. A közös reggeli után David-del kirándulni mentünk kettesben, hogy felfedezzük a környék természeti kincseit. Találtunk egy nagyon szép tavat, ahol meg is mártóztunk. Miután kijöttünk a vízből, a természet lágy ölén szeretkeztünk egy hatalmasat. Már rég nem volt ilyen meghitt együttlétünk. Engem lefoglalt Carl, David-et pedig a munkakeresés. Büszke voltam rá, hogy komolyan vette és sokat készült az interjúira. Az utóbbi hetekben pedig nem csak kutyasétáltatással töltötte a

szabadidejét, hanem olvasott és tanult, ami mindkettőnknek jót tett. Egyrészt a beszélgetéseink is színesedtek, másrészt hasznosan elfoglalta magát. A szombat este nyugalmasan telt. Kellemes vacsorát töltöttünk el a szüleimmel. Elhatároztam, hogy másnap elmondom anyunak az igazat David-ről, de a szép estét még nem akarom elontani. Mielőtt lefeküdtem, még kiültem a teraszra és csak hallgattam a csendet és átéreztem a nyugalmat, amit a természet adhat az embereknek, és amiből már egyre kevesebb jut nekünk. Mivel már csekély a természetközeli élőhely, ezért itt rengetegen élnek. Szerencsére a szüleim házatól körülbelül 200 méterre van csak a szomszéd háza, így még tökéletesen lehet élvezni a nyugalmat. Miközben elmerengtem a gondolataimban egy üzenet jelent meg a retinámon. Először el sem akartam olvasni, de kíváncsi lettem ki zavar szombaton késő este. Carl volt az:

„Vivi, ne haragudj, hogy letámadtalak. Nem akartam, bocsáss még. Mivel elrohantál, nem tudtam elmondani, amit szerettem volna. Össze vagyok zavarodva. A menyasszonyom tényleg csodás lány, de úgy néz ki szakítunk, mert én más valakit szeretek... Jó éjt Neked!”

Az üzenettől felment a pulzusom és óhatatlanul is görcsbe rándult a gyomrom. Nem tudtam mire vélni ezt az üzit. Carl-ra jellemző a stresszhelyzetek generálása, de azért pofátlan dolog tőle, hogy mindezt szombaton este teszi, amikor tudja, hogy a barátommal vagyok. Azt is éreztem, hogy ez a történet még nem ért itt véget. Főleg, hogy ki tudja, kire gondolt az utolsó szavaival. Kit szeret? Lehet, hogy engem? Minél előbb beszélni akartam valakivel, anyukám tűnt erre a legjobb megoldásnak. Talán holnap megpróbálom.

Másnap kellemes vasárnapunk volt a családommal. A kedvencemet, csőben sült zöldségeket sütött anyukám ebédre, amitől még jobb kedvem lett. David is jól érezte magát, többször elvonult apuval beszélgetni, így anyuval kettesben maradtunk.

- Beszélhetek veled valami komoly dologról? - kérdeztem.

- Persze, kislányom. Nagyon örülök neki, hogy itt vagy, illetve vagytok. Velem bármiről beszélhetsz, te is tudod - mondta anyukám megnyugtatóan.

- Emlékszel, mikor kb. fél-1 éve mondtam nektek, hogy már annyira el vagyok keseredve, hogy rendelek egy humanoidot magamnak?

- Igen, emlékszem. Nem tartottuk jó ötletnek.

- Nos, David az.

- Hogy mondod? David nem ember? - kérdezte ledöbbenve az anyám.

- Igen, David az a humanoid, akit rendeltem. Én állíttattam össze a tulajdonságait.

Anyu hirtelen leült.

- De hiszen mesélt a gyerekkoráról és apáddal sport közvetítéseket néznek, ahol tudja a régi eredményeket. Mindezt hogyan?

- Úgy, hogy mindezt beletápláltam, megbízható múlttal és tapasztalatokkal együtt - mondtam higgadtan.

- Úristen, apád mit fog ehhez szólni? Előre félek, el ne mondd neki! Majd én elmondom neki, ha elmentetek. Úgyis olyan ritkán jössz, majd idővel megszokja, de most ne hozd rá a frászt! - kérlelt az anyám.

- Eszem ágában sincsen. David szuper srác, nem tudom, mit hoz nekünk még a közös jövő. Ismerkedünk egyelőre, aztán majd meglátjuk - mondtam.

- Te, és ez a David... szóval... ő tud... mármint érted? Lehet gyereketek? - kérdezte.

- Képzeld, én is nemrégiben néztem utána, és elméletileg lehet. Ugyanis kapott a szervéhez örökítő anyagot is, ami vadiúj fejlesztés, ilyen humanoidok még csak pár éve léteznek a valóságban.

Anyu megígérte, hogy egyelőre nem mondja el apunak és azt kívánta, hogy mindegy neki, hogy emberrel vagy humanoiddal, csak

legyek nagyon boldog, más nem számít. Másról nem beszéltem vele, nem akartam tovább fokozni az izgalmakat. Hamarosan összepakoltunk és elindultunk haza, főleg azért, mert másnap dolgozni kellett mennem és még előtte beszélni akartam David-del is. Mégsem a hazautat választottam, inkább úgy döntöttem, hogy majd otthon leülünk kényelmesen, és kifaggatom erről a rejtélyes üzenetről.

- Hogy tetszett a hétvége? - kérdeztem.

- Nagyon jófejek a szüleid, jól éreztem magam velük. És micsoda szép helyen élnék. Azóta is a hatása alatt vagyok! - mondta David.

- David... láttam, hogy kaptál egy üzenetet a Cindy nevű lánytól, melyben az állt, hogy hiányzol. Miért írta ezt neked? Volt valami közöttetek? - kérdeztem.

- Nos, el akartam mondani, de kerestem a megfelelő alkalmat. Egyik este, amikor be voltál zárkózva a fürdőszobába, lementem a parkba és ott volt Cindy is. Ahogy megláttuk egymást, nem tudtunk ellenállni a kísértésnek.

- Ott a parkban? Te normális vagy? Szóval lefeküdtél a futó lánnyal? Jézusom, visszaküldelek Dél- Koreába, a gyárba - mondtam és bementem a fürdőszobába.

Pár perc múlva visszamentem a még mindig kanapén ülő David-hez és leültem.

- Miért történt ez David? Nagyon sok pénzt fizettem azért, hogy hűsleges legyél, sőt láttam, hogy még frissítést is kértél. Mi történt veled? - kérdeztem szomorúan.

- Úgy éreztem, hogy elhanyagolsz. Mostanában többször elfordultál tőlem. Nem voltunk együtt és még az a bezárkózásod is! Magányos lettem - mondta letörten.

- David, ha tényleg valami bajom lenne, mondjuk beteg lennék, és nem érnék rá vagy nem tudnék veled foglalkozni, te azonnál rohannál az első jött-ment karjaiba? Egy párkapcsolat nemcsak a szép, színes és

boldog órákból áll, hanem nehézségekből is, amikor a másikat támogatni kell és nem bántani! - mondtam idegesen. Már majdnem elhittem, amit ordibáltam, holott tisztában voltam vele, hogy az én hibám is.

- Vivi, ne haragudj, de kérdezted, hogy miért történt. Cindy-vel sokat beszélgettünk mostanában és megállapítottam, hogy nagyon vonzó lány. Ő igazán akart engem, és ki is mutatta a vágyódását, ami jól esett, főleg mivel te nem mutattál hajlandóságot arra, hogy velem legyél. Sajnálom, ha őszinte voltam.

A beszélgetésünk után alig tudtam elaludni. Zakatoltak bennem a gondolatok és nem tudtam eldönteni, hogy most én vagyok a hibás, vagy David, vagy akár Cindy... vagy talán Carl...

Reggel egyetlen szót sem váltottunk David-del, a munkahelyemen pedig alig tudtam koncentrálni. Az irodában csak ténferegtem, nem tudtam mit kezdeni magammal. Úgy éreztem magam, mint aki két szék közül a pad alá esett. A tökéletesen megalkotott tervem arról, hogy megveszem és boldog életet élek a legtökéletesebb társsal, teljesen szertefoszlott. Ha egy picit is a gondolataimba meredtem, azonnal zakatoltak bennem a történések.

Eszembe jutott mennyivel egyszerűbb volt, amikor még Gabe-bel éltem együtt, és nem sejtettem semmit az ő titkos életéről. Ebédkor kértem Sofi-t, hogy egyen velem, de mondvacsinált indokkal, hogy ő most nem ér rá, lemondta. Még sosem csinált ilyet a barátnőm. Úgy éreztem, hogy mindenki elfordult tőlem, úgyhogy ezt a helyzetet gyorsan meg kell oldanom.

Már kora este volt, amikor az irodaházban a kültéri parkoló felé sétáltam. Ahogy készültem beülni, egyszer csak odarepült mellém egy hatalmas, koromfekete flying cár, amiben Carl ült.

- Vivi, kérlek szállj be, beszélni szeretnék veled - mondta.

- Carl, miért kéne beülnöm? Azok után, ahogy beszéltél velem, nincs jogod ilyesmire kényszeríteni.

- Nem kényszerítelek, csak veled szeretnék lenni - mondta egy igazi macsós mosollyal az arcán. Ennek persze, sosem tudok ellenállni, így bezártam a gépemet és beültem mellé.

Olyan gyorsan repültünk, hogy végig csak kapaszkodtam. Carl arcán látszott, hogy élvezi a helyzetet, de nem tudtam eldönteni, hogy az pörgeti-e fel, hogy mellette ülök, vagy az, hogy száguldozhat, mint egy őrült. Élveztem, hogy pár centire ül tőlem, érzem az illatát, látom a jóképű arcát, az izmos combját, miközben furcsa érzés töltött el.

Carl ekkor megfogta a combomat és egy fékezésnél belecsókolt a nyakamba. Ekkor késztetést éreztem, hogy elmondjam neki, mennyire nem tartom ezt a közös repülést most helyesnek, főleg, amikor egy humanoidot készül elvenni feleségül, de úgy döntöttem, hogy inkább csendben maradok és élvezem azt a bizsergést, ami elindult a gyomromban.

- Tudod Vivi, mi ketten nagyon hasonlítunk egymásra. Te is egy sikeres, szexis példánya vagy az emberiségnek, aki nehezen találja a helyét ebben a zűrös világban. Ezért találunk mi mindig egymásra - mondta kaján vigyorral az arcán.

- Nem értek veled egyet Carl, már ami az utolsó gondolatodat illeti. Nem találunk mi egymásra sosem.

Ekkor lelassított, megállt és belenézett a szemembe:

- Te találsz meg engem, mert nem bírsz nélkülem élni - mondtam határozottan.

- Ezt jól látod... - mondta Carl, majd odahajolt hozzám és forrón megcsókolt. Nem akartam abbahagyni. Megfogtam az arcát és magamhoz húztam. Csak csókoltuk és faltuk egymást. Ahogy közelebb húzódtam hozzá, éreztem, hogy egyre keményebb a lába között. Megérintettem, mire felnyögött és belemarkolt a hajamba. A nyelvünk

táncot járt a szánkban, amikor kapcsoltunk, hogy jobb lenne nem a flying carban egymásnak esni. Carl rám nézett és suttozva azt mondta:

- Most elmegyünk innen valahova. Mutatok neked egy csodás helyet
- megcsókolt és visszahelyezkedett a kormány elé.

Az utazás közben vad és szexi zenét hallgattunk és szótlánul ültünk egymás mellett. Élveztük a zenét, a tájat és minden porcinkánkkal vártuk, hogy végre összeolvadjunk.

Talán már egy órája repültünk, amikor egy gyönyörű ház előtt álltunk meg. Különleges volt a hangulata: kissé régimódi, de annál romantikusabb. A ház előtt csodás kert volt, tele szobrokkal, és egy kútszerűséggel. Látszott rajta, hogy régen gazdag család birtokában lehetett, amikor is növények, virágok és buja cserjék díszíthették. Amikor megálltunk, még nem szálltam ki. Carl odalépett hozzám, kinyitotta az ajtót, nyújtotta a kezét, majd, amikor kiszálltam, lehajolt és felemelt. A karjában vitt be a házba, amitől még különlegesebbnek éreztem ezt a pillanatot. Amikor beléptünk, Carl odament a kandallóhoz és begyújtott.

- Kié ez a ház? - kérdeztem.
- A családomé volt, talán kétszáz éves, vagy még régebbi - válaszolt.
- Hogyhogy nem lakik benne senki?
- Utoljára a nagyszüleim használták, de mióta meghaltak, a szüleim pedig elköltöztek a környékről, azóta ez a ház az enyészete lett. De néha eljövök ide és csak pihenek, vagy körbejárom, mintha az enyém lenne. Ha ez az én örökségem lesz, akkor ismerni akarom, barátkozni vele, hátha egyszer majd hasznát veszem. Ki tudja, lehet, hogy még egyszer felújítom és hétvégi háznak használom majd - mondta. De most arra szeretném használni, hogy veled megosszam ezt az élményt és jól érezzük magunkat.

- Ide szoktad hozni a legújabb csajaidat? - kérdeztem nevetve.

- Nem, még soha senkit sem hoztam ide. Te vagy az első, Vivi - mondta, én pedig elhittem neki.

Odalépett hozzám és erősen magához szorított. Már ropogott a tűz a kandallóban, úgy éreztem magam, mint egy Jane Austen regényben; csak olvastam a romantikáról, valójában fogalmam sem volt róla, hogy milyen. A több száz éves történetekben mindig a főhősnő helyébe képzeltem magam és arról ábrándoztam, hogy összeforr a tekintetem a vágyott a férfiével, majd hetekig, sőt hónapokig várok az érintésére, a csókjára. Napjainkban, ha már nem lennének ezek a könyvek, fogalmam sem lenne arról, hogy milyen lehet virágot kapni ajándékba, vagy csak elveszni egymás tekintetében. Carl miközben ölelt, én viszonzottam az ölelését, kapaszkodtam a nyakába és magamhoz húztam. Forrón csókolóztunk és eszünk ágában sem volt egy pillanatra sem abbahagyni. Finoman lehúzta a kis ruhám pántját a vállamról, és közben végigcsókolta a vállamat és a karomat. Ahogy lecsúszott a pánt rólam, a melltartóm látszott már csak ki, azt pedig kikapcsolta. Levette rólam és megsimogatta a melleimet, majd finoman megcsókolta. Én közben sóhajtoztam, és simogattam a hátát, a fenekét és kigomboltam a nadrágját. Ő felhúzta a pici szoknyámat és simogatni kezdett a lábam között, először a belső combomat, majd egyre beljebb kalandozott a keze. Lehúztam a nadrágját, kivettem a férfiasságát és simogattam. Ő is halkán nyögött, ahogy ütemesen simítottam. A kandalló előtt lévő hatalmas, vastag szőnyegre húzott, nem eresztett el, akkor sem, amikor egy bézs színű, puha plédet terített a szőnyegre, hogy arra feküdjünk. El- heveredtünk rajta és ott folytattuk egymás kényeztetését. A csókokat egy pillanatra sem hagytuk abba, még akkor sem, amikor belém hatolt és mozogni kezdett. Közben fogtuk egymás arcát és mélyen egymás szemébe néztünk. Nem bírtuk levenni a tekintetünket egymásról. A csókok és a mozgása közben úgy éreztem magam, mintha a mennyországban lennénk, végigsimítottam a gerincoszlopát és

magamhoz húztam a hátát. Aztán megfordultunk, és én kerültem fölé. Miközben mozogtam rajta, simogatta a melleimet és egy pillanatra sem hunyta le a szemét. Közben a fülemből súgta:

- Nem bírom levenni a szemem Rólad, Szépségem - mondta nyögve.
- Vivi... - aztán elcsuklott a hangja.

Hamarosan mindketten eljutottunk a csúcsra és csak feküdtünk összeölelkezve a kandalló előtt. Két meztelen test, akik sosem akarják elengedni egymást.

- Boldog vagyok veled Vivi.
- Akkor miért nem tart ez örökké? - kérdeztem.
- Nem tudom, mert nem lehet - mondta Carl.
- Miért nem?

És ekkor megvillant Carl telefonja, üzenetet kapott Sarah-tól.

„Merre vagy kicsim, mikor hívsz vissza?”

Carl ekkor felült és szótlanul elkezdett felöltözni. Nem tudom, miért szóltam meg ekkor, de így éreztem jónak.

- Tudom, hogy Sarah humanoid - mondtam, mire Carl egy pillanatra abbahagyta az öltözködést, de folytatta is azonnal. Miért vagy vele? - kérdeztem.

- Mert ő olyan tökéletes, hogy mindenkinek megfelel - válaszolta.
- Neked is? - kérdeztem, de ekkor már küszködtem a könnyeimmel.
- Biztosan... - felelte, miközben nagyot nyelt.

Egy perc múlva már bent ültünk a fekete flying car-ban, és szeltük a kilométereket a levegőben. Amikor odaértünk a gépemhez, Carl megpróbált megölelni, de kibújtam a karjaiból, és gyorsan kiszálltam. Mire feleszmélt már bent ültem a gépemben és beindítottam. Egy pillanatra ránéztem. Szomorúan nézett vissza rám.

Hazaértem és nem volt kedvem egyetlen percet sem David-dal tölteni, ezért elhoztam pár ruhát és átmentem Sofi-hoz. Mondtam David-nek, hogy ne haragudjon, de néhány dolgot el kell intéznem,

lehet, hogy most egy-két napig nem találkozunk. David megértőnek bizonyult és belement szó nélkül.

David 10.0

Miután Vivi egész nap nem válaszolt egyetlen üzenetemre sem, úgy döntöttem, lemegyek Jack-kel a parkba. Bár kicsit csöpörgött az eső, egyáltalán nem érdekelt. Útközben összefutottam Claire-rel és legalább fél órát beszélgettünk. Most már elmondtam neki, hogy nem tudom mit tegyek Vivivel. Kezdem egyre feleslegesebbnek érezni magam az életében. Már alig van közös programunk. Legutóbb is, ha nem megyünk el a szüleihez, akkor csak éljük egymás mellett a szürke életünket. Azt sem tudtam megosztani vele, hogy ma visszajelezték az egyik ügynökségtől, hogy felvettek és hétfőn már kezdek is. Kaptam egy flying cárt és hétfőtől teljes értékű munkatársként funkcionálok. Most meg itt ülök és egy kutyasétáltatós barátnak öntöm ki a lelkemet. Claire nagyon aranyos volt, az örömhírt ünnepeelve meghívott egy koktéllra, ahova a kutyákkal együtt beültünk. Miután kibeszélgettük magunkat, megláttam hazafelé Cindy-t, aki az esőben futott. Nem volt feldobva, csak elrohant mellettem, amikor köszönni akartam neki, elfordult. Miután hazaértünk Jack-kel, betettem egy filmet és késő estig vártam Vivit, amikor váratlanul megjelent. Mielőtt bármit mondhattam volna neki, egyszer csak magához vett pár ruhát és sarkon fordult. Közölte, hogy pár napig nem jön haza.

Nagyon dühös lettem, miközben ültem magányomban. Írtam Cindy-nek, hogy mit csinál. Ő nem válaszolt semmit. Én lementem a parkba, hátha még ott találom. Már szerintem a századik körét tehetné éppen, amikor megállítottam. Rámnézett, én pedig közelebb léptem hozzá. Megfogtam a fejét és megsókokoltam. Ő viszonzta. Mielőtt a parkban egymásnak estünk volna, megfogtam a kezét és felvittem magunkhoz.

Nem akartam Vivi ágyában szeretkezni Cindy-vel, így a kanapén feküdtünk le és ott lettünk ismét egymáséi. Szex után csak feküdtünk egymás mellett és néztük a plafont.

- Miért akartál megint találkozni velem? - kérdezte Cindy.

- Mert hiányoztál és mert szeretek veled lenni - feleltem.

- Ez bullshit David. Hogy kerülünk Vivi lakásába? Ez az egész ügy totálisan beteg. Mikor döntöd el végre, hogy mit akarsz? - kérdezte könnyörögve Cindy.

- Tudom, hogy eljött az ideje. Most átgondolom a dolgaimat és szerintem hamarosan elköltözöm Vivitől. Még várj egy kicsit, kérlek - mondtam neki.

- Nem tudom, hogy meg akarom-e ezt várni - közben felöltözött és becsapta maga mögött az ajtót.

Nem tudtam, hogy most mi bajom van: lelkiismeretfurdalásom, vagy csak szimplán dühös vagyok. Azt sem tudtam, hogy mit érzek. Amúgy sem éreztem eddig túl sok mindent. Ha jobban belegondolok, Vivi nagyon tetszett mindig, de a szerelem érzése elkerült. Cindy-t pedig még nem engedtem be jobban a lelkembe, és ami furcsa, hogy Claire is egyre fontosabb számomra. Össze voltam zavarodva.

Csak illúzió?

Másnap képtelen voltam bemenni dolgozni. Szerencsére Sofi engedte, hogy otthon pihenjek nála, addig ő feltérképezi, hogy mi van bent az irodában. Délután amikor hazajött, mondta, hogy semmi sem történt, Carl nem jött be dolgozni. És ezután még 8 napig nem hallottunk semmit Carl-ról.

Hétvégén már hazamentem és bár nem kommunikáltam túl sokat David-del, de megtudtam, hogy hétfőn már ő is megy dolgozni. Gratuláltam neki és elvonultam a gondolataimba. Még jó, hogy volt két külön szobánk, így lényegében elkezdtünk úgy élni egymás mellett, mint két lakótárs. A szerelmi kapcsolatunk azonban már meg sem közelítette a kezdeti időszakunkat sem. Sajnos be kellett látnom, hogy nem fog működni ez a kapcsolat, hiszen másvalakit szeretek. Még akkor is, ha mindez csak egy buborék és Carl csak egy illúzió. De még nem mertem mindezt elmondani David-nek. Egy szerdai napon - ahogy mindig -, bementem dolgozni, amikor mindenkit behívtak a nagy tárgyalóba.

- Jó reggelt mindenkinek! - mondta León. Csak egyetlen percre szeretnék mindenkit feltartani. Gyere, Sarah! - és intett a bombázó robot felé. A gyomrom ekkor brutális görcsbe rándult.

- Sziasztok! Carl-lal szeretnénk meghívni mindannyiótokat az esküvőnkre, ami a jövő hónapban lesz. A meghívókban, amiket kiküldünk, benne lesznek a részletek. Carl most nem tudott itt lenni egy megbeszélése miatt, de üdvözlétét küldi nektek. És várunk benneteket sok szeretettel - mondta és a kurjongatások és gratulációk közepette letepegett az emelvényről.

Ezután kivételesen nem hányni és sírni mentem, hanem berohantam az irodámba és készítettem egy teát magamnak. Gondoltam, kicsit később rumot is teszek hozzá. Ekkor kopogtak az ajtómon.

- Tessék - mondtam. A robotnő állt az ajtómban.

- Szia, szeretnék beszélni veled pár szót, ha ráérsz picit.

- Rendben - feleltem, de ennél több most nem jött ki belőlem. Ez is nehezen. Rámutattam az egyik székre, hogy üljön le. Közben azon járt az agyam, hogy lehet, mégis a wc-be kellett volna mennem sírni és hányni.

- Nézd, bár még nem beszéltünk erről, de tudom, hogy te és Carl... szóval, hogy közöttetek több volt szimpla barátságnál. Remélem nem érint rosszul, hogy most egybekelünk - kicsit várt, de mivel nem szólaltam meg, ezért folytatta. - Bár nem sokszor voltam eddig szerelmes, de ez most tényleg az, és hiszem, hogy Carl tökéletes társam lesz. Tudom, hogy te is szeretted őt, mert csodálatos férfi. Csak szeretném kérni, hogy emiatt ne haragudj rám, mi csak boldogok szeretnénk lenni - mondta olyan lelkesen és boldogan, hogyha nem ebben a helyzetben lennék, odaugranék hozzá és megölelném. De ez most nem lett volna igazán őszinte reakció a részemről.

- Aha - ennyi jött ki belőlem.

- Köszönöm - kissé furesállottam, de úgy tűnik ezt az áldásomnak vette.

- Hálás vagyok, hogy hagyod, hogy boldogok legyünk. Neked is azt kívánom, hogy ha még nem találtad meg az igazit, akkor végre megleld. Úgy tudom, hogy egy jóképű és klassz pasi téged is vár otthon - és rámkacsintott. Felállt és kilibegett a tökéletes robot lábaival az irodámból.

Örülök, hogy túl sokat nem kellett hozzáfűznöm. Ekkora álszent maszlagot, amit itt lenyomott ez a csaj! Tényleg azt hiszi, hogy boldog lehet egy olyan férfi mellett, aki engem szeret?! Persze, mindez költői

kérdés volt az elmém felé, hiszen a választ pontosan tudom. A kezembe volt nyomva egy meghívó, amelyen nem az én nevem szerepelt, hanem: Carl és Sarah. De vajon az a pár nappal ezelőtti éjszaka, az mi volt? Csak a legénybúcsú? Sírni támadt kedvem.

Kimentem a mosdóba és ha már ott voltam, újra megnéztem, hogy „mit is ebédeltem délben”...

Chat

- Szia Vivi, ne haragudj, tudom, hogy ma ment be Sarah a hírrel. Szeretnék veled beszélni. Mikor érsz rá?

- Teljesen feleslegesnek érzem, hogy beszéljünk....

- Én nem. Kérlek, adj még egy lehetőséget, hogy elmondjam neked, mi van bennem.

- Nem érdekel mi van benned, Carl.

- Miért nem?

- Mert ma kaptam egy esküvői meghívót, amin a te neved és Sarah-é szerepel. Még kell ehhez bármit hozzáfűznöm?

- Pont ehhez kéne. Beszélnem kell veled! Kérlek!

- Felejts el...

Amikor hazaértem, láttam David arcán, hogy ő is beszélni akar velem. Pedig jelen pillanatban az összes pasit a pokol legmélyére kívántam. Leültünk a kanapéra, ahol legelőször csókolóztunk. De most nem ez várt ránk. Beszélünk kellett arról, hogy mi folyik itt velünk, közöttünk, hogyan húzott szét az életünk, hogyan nem sikerült összeforrasztani. Be kellett látnom, hogy erőszakkal nem lehet fenntartani egy kapcsolatot. Bármilyen évet is írunk, szerelmet nem lehet venni, képtelenség. Az érzelmeket nem Koreából rendeljük, hanem érezzük és megéljük. Azt hittem, hogy azzal, hogy majd veszek egy „fiút”, akkor majd megoldom a magánéletemet és vállalható életet alakítok ki magamnak. Nem számoltam a következményekkel. Azt

hittem, olyan egyszerű lesz majd az egész. Itt ül majd mellettem álmaim lovagja és ő lesz életem szerelme is. De sajnos ez nem így van. Életem szerelmét nem tudom egy katalógusból kiválasztani és megrendelni. Ha jön az a bizonyos Ámor-nyila, akkor nincs menekvés. Ha ott áll előttem, ha megérzem, ha remegni kezd a lábam, akkor nincs menekvés. Elmondtam David-nek mindent Carl-ról, bár azt nem, hogy pontosan kiről van szó. Ő is mesélt a futó lányról. Nagyon jól beszélgettünk. Miután kisírtuk magunkat egymás vállán, együtt megvacsoráztunk és összebújva megnéztünk egy filmet. Elmesélte, hogy milyen a munkahelye, hogy érzi magát, milyenek a kollégák és hogy legkésőbb néhány hét múlva elköltözik, mihelyst talál egy számára tetsző lakást. Összebújva aludtunk el... mint két testvér.

Az irodában minden Carl esküvőjétől volt hangos. Gondolkodtam azon, hogy szabadságot veszek ki, de nem tettem. Erős akartam lenni. Este rám tört a depresszió, főleg mivel mindenki a menyasszonyi ruhát találgatta. A csajok az étkezőben erről beszélgettek, amíg kávéért mentem:

- Azért pokoli szerencsés ez a Sarah. Carl a legjobb pasi a cégnél!
- Carl is szerencsés, Sarah álomszép nő.
- Igazi álompár! Tuti, hogy a social média minden csatornája liveban közvetíti majd az esküvőt. Sőt szerintem retina videó is lesz, és hologramosán bárki ott lehet a bulin.

Ezeztől a diskurzusoktól csak még idegesebb lettem. Beszéltem Sofival, de ő sem tudott megnyugtadni:

- Drágám, most már be kell látnod, hogy Carl-lal vége, ő nem a te társad - mondta mindezt úgy, hogy az elmúlt napokban ő is részt vett a menyasszonyi ruha kiválasztásában és Sarah-t kísérgette, mint egy jó fejjárgárdám. Úgy éreztem, hogy elárult engem. Legszívesebben felpofoztam volna. Olyan dühös voltam, hogy úgy döntöttem, az irodám egyik szekrényében, még valamelyik karácsonyra kapott üveg gint

megbontom és felhajtok belőle egy pohárral. Mivel poharat nem találtam, így az üveget lódítottam meg. Úgy éreztem, hogy ebben a percben egyetlen barátom van, ez a gines üveg. Mikor estére már bulizni kezdtek a kollégák, a túl jó hangulat elől szabályosan menekülni akartam. Haza sem akartam menni, csak lebegni, vagy inkább elsüllyedni szégyenemben. Lefutott előttem az elmúlt pár évem. Miért is vagyok ismét egyedül?! Mivel a volt párom egy robotháremmel csalta az együtt töltött éveinket, majd ezután vettem magamnak egy fiút, akinél a legtöbbet a hűségére fizettem, majd az első adandó alkalommal megcsalt egy parkban futó lánnyal! Ezután belezúgok abba a főnökömbbe, aki még egy robotot is jobbnak lát nálam és inkább azt veszi el feleségül?! Micsoda remek kilátásaim vannak! Felmértem, hogy nagyjából zéró az esélyem arra, hogy hamarosan párom és majdan gyerekeim legyenek. Újra meghúztam a gines üveget, és amikor már alig tudtam egyhelyben állni, beültem a flying car-omba. Kissé koordinálatlan mozgással, de nagy nehezen megtaláltam az indító gombot. Kint szakadt az eső, mégis úgy éreztem, hogy a friss levegő jót fog tenni nekem. Még soha nem repültem ittasan, de most biztos voltam a szuper képességeimben, és semmi sem érdekelt. Szomorú voltam és menni akartam előre, el innen, minél messzebb. Ahogy a többi gép között evickéltem a forgalomban, bömböltetni kezdtem a zenét, hogy elvegye a gondolataimat. Közben megvillant a szemem, üzenetet kaptam. Kitől mástól, mint Carl-tól! Még jobban rányomtam a gázpedálra és eszem ágában sem volt megnézni, hogy mit írt. El akartam felejteni még azt is, hogy létezik. De helyette csak az a bizonyos este járt a fejemben, amikor ölelt és csókolt és nem engedett. Azt éreztem akkor, hogy boldogok vagyunk. Ettől sírni kezdtem, üvöltöttem a gépemben és átkoztam magam, amiért hittem neki...

Aztán valami csattant és minden elsötétült...

III. FEJEZET

Baleset

Hófehér falak között ébredtem. Csak a szemeim bírtam mozgatni, a fejem nem. Orbitálisan fájt a fejem. Körbenéztem. Próbáltam rájönni, hol lehetek. Hamar rájöttem, hogy kórházban. Mindkét oldalamon infúziók, csövek, gépek, és mindenem be van takarva, talán valamilyen fém vázak közé van szorítva. Próbáltam megmozdítani a lábamat, de nem éreztem. Se a karjaimat, de még a kezeimet sem. Kicsit beparáztam, hogy mi lehet velem. Egy dolgot tudtam csak, hogy mindkét szememre látok és az orromból nem jön kifelé cső, kvázi levegőt is tudok venni.

Először egy dokinő jött be.

- Vivien, felébredt... - mondta mosolyogva. Tudja, hogy hol van? - kérdezte.

- Kórházban - feleltem.

- Remek.

- Mi bajom van? Mióta vagyok itt? - kérdeztem, de nagyon megerőltető volt ez a pár szó.

- Most pihenjen, ez túl sok kérdés. Emlékszik rá, hogy mi történt magával? - kérdezte.

- Asszem repültem.

- Ez enyhe kifejezés. Rengeteg alkohol volt a szerveztében. Részegen vezetett és balesetet szenvedett - mondta.

- Mióta vagyok itt? És mi bajom van? - tettem fel újra a kérdéseket.

- 13 napja van itt és mindene összetört. Lényegében újra kellett építenünk a gerincoszlopát és az összes csontját. Frontálisan ütközött egy űrhajóval. Kint volt már a sztratoszférában. A hajó nem sérült meg, azonban a flying car-ja és a maga teste darabokra esett. Újra össze kellett raknunk mindenét. A belső szerveket is a helyére operáltuk. Vivien, hatalmas csoda, hogy életben van.

- Uh... - teljesen ledöbbsentem a hallottaktól. Meg is rémültem, hogy vajon hogyan leszek ezután.

- Doktornő, megmaradok és képes leszek teljes életet élni? - kérdeztem és nagyon féltem a választól.

- Nem akarok elhamarkodottan nyilatkozni, várjunk még pár napot. Egyelőre örülünk, hogy felébredt. Térjünk vissza erre kérdésre egy kicsit később. Addig is tudnia kell, hogy folyamatosan vannak bent önnél látogatók - mondta.

- Tényleg? Kik? - kérdeztem.

- A szülei is itt voltak már többször, ők most éppen nincsenek itt, de bármikor visszajöhetnek. Itt járt a barátja, David, ő most is kint van, szólok neki mindjárt. És a kollégái is voltak már bent.

- Kik? Melyik kollégáim?

- Azt hiszem Sofi és egy bizonyos Carl - mondta a dokinő. A nem tudom, hogy mióta létező gyomrom görcsbe rándult az utolsó szó hallatán.

- Beküldöm David-et pár percre - mondta.

- Köszönöm - feleltem.

- Vivi! - David a nyakamba ugrott, persze, csak finoman. - Istenem, végre felkeltél! Halálra rémült mindenki, nem tudtuk, hogy életben maradsz-e. Napokig fogalmunk sem volt arról, hogy mi lesz. Anyukádék mindjárt itt lesznek. Hogy vagy? - kérdezte.

- Szerinted, hogy vagyok? Egy gépben vagyok nyaktól lefelé. Ha azt mondom, hogy semmit sem érzem, az jó válasz? - kérdeztem

viszonylag vidáman.

- Egy biztos, az orvosok bizakodnak. Azt mondják, hogy minden rendben lesz, mert sikerült összetákolni azt a szépséges Vivit, ami benned van - mondta David mosolyogva. Tényleg őszintének látszott az öröme, ami most nagyon jól esett.

A következő pillanatban a szüleim robbantak be hozzám és elárasztottak mindenfélével: ételekkel - amiket persze még nem ehetek -, innivalóval, és főleg kérdésekkel. Apu még behúzott egyet most is nekem:

- Mondd, te normális vagy? Ittasan vezetsz? - ordította. Amire anyu csak annyit mondott:

- Kérlek, ezt most hagyd, menj ki inkább. Most gyógyulnia kell a lányodnak és azt szeretném, ha egyre jobban érezné magát és nem stresszelnéd feleslegesen a borzalmas szövegeddel.

- Köszí - és magamtól szokatlanul, de rákacsintottam anyura. Ekkor elgondolkodtam azon, hogy vajon az arcom is sérült-e, és hozzá kellett-e nyúlniuk. De egyelőre még nem mertem tükröt kérni.

Anya bent maradt velem végig, késő délután köszönt csak el tőlem. Mondta, hogy most már hazamegy. Hogy a közelemben legyen, a lakásomban van, ha nem bánom. Innen könnyen be tud hozzám jönni minden nap. Nagyon boldog voltam, hogy mellettem van az anyukám, amikor ilyen szarul vagyok. Ő volt most a legmegnyugtatóbb számomra. Miután este 6 után elment, kicsit elpilledtem és talán egy óra múlva arra ébredtem, hogy valaki ül az ágyam mellett. Carl volt.

- Te, hogy kerülsz ide? - kérdeztem.

- Bejöttem hozzád meglátogatni? Vagy nem lehet? - mondta Carl.

- De, csak furcsa téged itt látni. Hogyhogy nem a mézeshetekken vagy éppen? - kérdeztem kicsit gúnyosan.

- Lemondtam az esküvőt - mondta fagyosan.

- Mi van????

- Majd elmesélem később. Most inkább pihenj és regenerálódj. Hoztam neked finom édességet. Majd, ha már kész lesz az emésztésed, akkor kóstold meg - mondta nagyon kedvesen.

- Rendben. Most aludni szeretnék - mondtam.

- Aludj jól, örülök, hogy felébredtél. Holnap vagy holnapután újra bejövök.

És elment. De előtte megfogta a kezemet, amit csak láttam, mert érezni nem éreztem még...

A következő napok, hetek lényegében a felépüléssel teltek. Volt még pár rekonstrukciós műtét, és a gépek több órát dolgoztak a testemen, főleg, amikor aludtam. Helyére kerültek a belső szerveim, a csontomat, a vázamat, a gerincemet éjszakánként építették fel porcról porcra. Ilyenkor teljes érzéstelenítésben vagy altatásban feküdtem. Napról napra jobban voltam, hamarosan a fejfájásom is elmúlt. A szüleim mindennap bejöttek. Anyu sokat segített nekem, ő volt a legfőbb támaszom ezekben a napokban. Sofi is bejött párszor, ő elmesélte mik történnek az irodában. David is sűrűn látogatott, mesélt az otthoni dolgokról és a munkájáról. Azt is elmondta, hogy jó pár hete nem találkozott Cindy-vel és nem is akar. Most át kell gondolnia mit is szeretne az életétől. Rájött, hogy én fontosabb vagyok neki, mint eddig bárki. Azt hiszem, ez logikus is, hiszen én keltettem életre őt. Carl is bejött néhány naponta, mindig hozott valamit, vagy egy csokor virágot, vagy egy doboz csokit, de sosem jött üres kézzel. Örültem, hogy minden nap többet mutathatok nekik, bár tudtam, hogy a rehabilitáció még sok hetet vesz igénybe. De a változás engem is folyamatosan motivált, bár még mindig feküdtem. Nagyon féltem attól a pillanattól, amikor lábra kell majd állnom. Az egyik legszebb napom az volt, amikor megéreztem a kezemet, majd a lábaimat és főleg, amikor az első falat száraz ételt magamhoz tudtam venni, negatív következmények nélkül.

Az itt töltött napok alatt - mivel időm annyi volt, mint a tenger -, sokat gondolkodtam az életemről. Azt éreztem, hogy kaptam egy újabb esélyt arra, hogy boldog legyek, új terveket kezdtem szőni és már egészen másképp láttam magam előtt a jövőmet. Egyáltalán nem biztos, hogy a társadalmi elvárásoknak megfelelően kell élnem tovább az életemet. Lehet, hogy valami más világban fogom folytatni, távol az itteniektől. A családom csak sejtette, hogy mi lehet bennem, de a valódi terveimre egy cseppet sem számítottak.

A rehabilitációm pár hónap alatt lezajlott, amikor is megtanítottak járni, fogni, mozogni és főleg élni a mindennapjaimat. Megtanultam olyan apróságoknak örülni, mint felülés, állás, elmenni egyedül a wc-re és meginni segítség nélkül egy pohár vizet. Megváltozott az értékrendem is, csodáltam a testem és a lelkem, megtanultam megszeretni magam. A családom és a barátaim együttérzése és kitartása mellett, csak még inkább erősítette bennem a hitet és a szeretetemet irántuk. Hálás voltam az univerzumnak azért, hogy életben tartott. Néhány hónap múlva már csak pár vágás és a teljesen újjászületett lélek utalt arra, hogy min mentem keresztül az elmúlt egy évben.

Carlt közben kinevezték a cég élére, mivel León lemondott. Stacy-vel ugyanis elköltöztek és új életet kezdtek egy még megmaradt szigeten. Mivel gyereket akartak és a lány sehogysem tudott teherbe esni a városban, abban a reményben hagyták itt az otthonukat, hogy hátha majd a világ egy másik pontján összejön. Carl szakított Sarah-val, aki azóta modellként dolgozik különböző social média platformoknál. Sofi ült át a pozíciómba addig, amíg nem megyek vissza. Bár azt még nem tudták akkor, hogy többé nem megyek vissza oda dolgozni. David éldegélt a lakásomban, amit szépen rendben tartott, a fizetéséből fizette a költségeket. Úgy tudom, volt egy-két kalandja, de komolyabb kapcsolatba nem keveredett még senkivel.

Amikor 1 év után először beléptem a lakásomba, nagyon furcsa érzés kerített hatalmába. Valahogy bevillant minden fontos pillanat az elmúlt évekből, amikor Gabe után új életet kezdtem, az egyedül töltött hónapok, aztán David és a fürdőszobában töltött este Carl-lal stb. Anyu is átjött ezen az estén, amikor bejelentettem neki és David-nek, hogy most mire készülök. Ledöbbenve hallgatták a terveimet. Leesett az álluk, de azt mondták, hogy mellettem állnak és drukkolnak nekem.

Jupiter, Kallisztó

Már többször voltam a Jupiter egyik holdján, a Kallisztón, bár túl sok időt még nem töltöttem ott. Nekünk, a Földön lakó embereknek az lett a legfőbb küldetésünk, hogy olyan életkörülményeket teremtsünk meg a közeli bolygókon, hogy képesek legyünk továbbélni, ha a Föld végleg megsemmisül. Egy olyan programra jelentkeztem be, ami önkénteseket toborzott arra, hogy benépesítsük Asgard és Vallhalla városát növényekkel, állatokkal és házakat építsünk. Én, mint szervező és stratégá veszek részt a telepítésben. Erőforrásokat fogok kutatni és a felhasználásukról fogok gondoskodni. Mindig is arra vágytam, hogy valami maradandót alkossak. Az írásaimmal is erre törekedtem mindig. Most, hogy átköltöztem a Vallhallára, elindítottam egy blogot, ahol részletesen beszámolok majd az itt töltött munkáimról. A búcsúm a családomtól nem végleges, néhány hetente, havonta lehetőségem van meglátogatni őket, bár az utazás rendkívül drága. De a fizetésemből folyamatosan félreteszek majd, hogy meg tudjam látogatni a földlakó családomat és barátaimat.

A beköltözésem viszonylag zökkenőmentes volt. A szállásom egy hatalmas épületben van, ahol sok más dolgozóval osztom meg a házunkat. Egy nagyon szép szobám és fürdőszobám van. Nincsen saját flying car-om. Itt úgynevezett Galaxy Rover-eink vannak, amelyek a talajon mennek és a régi autók voltak az elődeik. Ezekkel itt könnyebb és olcsóbb is a közlekedés. Mivel fontos, hogy ne pazaroljuk az erőforrásainkat, így ez a kényelem mellett költséghatékony megoldást is jelent. Egy szimpatikus lánnyal, Carrie-vel osztozunk egy Rover-en. Ő is hasonló pozícióban van, mint én, így lényegében csapatban

dolgozunk. Minden héten egyszer kapunk egy úgynevezett eligazítást, ahol egyeztetjük a heti munkáinkat és a részleteket átbeszéljük. A csapatunk 8 főből áll, mi végezzük a Föld és a Kallisztó közötti kommunikációt úgy, hogy közben erőforrásokat kutatunk és felhasználásukat intézzük. Itt mindenki csapatokba van osztva. Nálunk van 4 fiú és 4 lány, mindenki a harmincas éveiben jár és már tapasztalt kommunikációs vagy gazdasági szakemberként dolgozott a Földön. Mindannyiunknak van saját története, hogy miért is jött ide dolgozni, mint ahogy az enyém sem szokványos, hiszen komoly balesetnek köszönhetem, hogy itt kötöttem ki.

A Kallisztó egészen más, mint a Föld. Innen is látszik a Nap és a többi bolygó is, de mivel a légkör még nem megfelelő, így a szabadban töltött időben védőöltözetben vagyunk és speciális maszkot viselünk. A kint tartózkodásunk nem a divatos viseletek- ről szól. De annál inkább így van ez az épületekben. A körülményeink tökéletesen, minden igényünket kielégítve működnek. Ez ezért is volt fontos, hogy az itt dolgozók ne érezzék, hogy teljesen távol vannak minden földi jótól. A munka után van lehetőségünk mozizni, vacsorázni, bulizni menni. Bár nincs ezerféle hely, de van miből válogatni.

A csapatomban van egy humanoid fiú is, aki nagyon hamar beilleszkedett hozzánk. Már több éve élt a Földön és dolgozott is néhány cégnek, így nem volt számára idegen, emberekkel együtt dolgozni. Egyik nap meséltem neki arról, hogy nekem is van otthon egy nagyon jó barátom, aki szintén humanoid és együtt is laktunk. Szerencsére nem forszírozta jobban a témát, így nem kellett a részletekről beszámolnom. Carrie-vél sokat beszélgetünk esténként, összefutunk a nappalinkban, mivel az közös, így van olyan, hogy megiszunk egy forró csokit lefekvés előtt. Ő elmesélte, hogy azért jött el, mert miután megismerte az igaz szerelmet, a srác egy óriási balesetben életét vesztette, amit képtelen volt otthon, egyedül feldolgozni. Úgy érezte, hogy valami

nagyon új dolgot kell csinálnia, és megszakította az életét a Földdel és misszióra indult a Kallisztó Colonization-programra. Én is meséltem neki pár dolgot az otthoni életemről, de nem vittem túlzásba a részleteket. Inkább csak néhány szóban ecseteltem, hogy volt valaki, akibe beleszerettem, de ő nem akarta, hogy kapcsolatunk legyen, ezért egyedül maradtam. Majd jött a baleset és a rehabilitáció után itt kötöttem ki. Egyik nap Carrie szólt, hogy munka után elmegyünk az egész csapattal iszogatni az 5. számú Galaxy Pubba. Összesen 5-6 pub és szórakozóhely van az állomáson. Mi ezt a fajtát preferáljuk legjobban, mert kellemes a hely, van bent oxigén és hasonlóak a körülmények, mint egy átlagos földi pubban. Még csinosan fel is tudunk öltözni, mivel rövid a táv a lakóhelyünk és a pub között. Mindkettőben van oxigénnel feltöltött garázs, így a Rover-ben csak pár percet kell eltölteni kevés oxigénnel és hamar elérjük a szórakozóhelyet. Kicsit késve érkeztünk a helyszínre, mivel már régen elszoktam a szépítkezéstől, és nem is hoztam magammal a make up applikációm, így kénytelen voltam magam kifesteni az arcomat, amit már régen csináltam. Szoknyát és dögös felsőt pedig már ezer éve nem viseltem, nem is beszélve a magassarkúról, ami itt egyenesen felesleges viselet. Mégis, amikor otthon csomagoltam, biztonság kedvéért, 1-2 elegáns ruha szettet és egy magassarkút is betettem a bőröndömbe. Hiába, a Kallisztón vagyok, itt is csak emberek vesznek körül, szépnek lenni pedig bárhol, bármelyik bolygón fontos. Amikor beléptünk a helyre három különböző ajtón, vagyis kapunk kellett átmennünk. Az első fertőtlenít, a második vizet permetez, a harmadik megnyitja az oxigén kaput, így már bent is jutottunk. A helyen nagyon jó zene szólt, már sokan voltak, igazi otthoni hangulatom lett. Ebben a pár hétben mióta itt vagyok, ez volt az első este, hogy kimozdultam - leszámítva egy mozizást Carrie-vel a második héten. A hely zsúfolásig volt tömve a többi csoport fiataljaival. Láttam sok leadert is, akik itt is figyelemmel

kövezték az embereik magatartását. Ahogy hallottam, sosem volt még rendbontás, vagy bármilyen deviáns viselkedés, az itt élők pontosan tudják miért vannak itt, önszántukból jöttek és valami jót akarnak tenni a világunkkal és az emberiséggel. Meglepően sokan dolgoznak a hatalmas városban, a Vallhallán. Több százezren élnek itt már évek óta. Ilyenkor, munka után sokan kipihenik a napi fáradalmakat és jól esik egymással beszélgetni teljesen másról, akár a földi életről, vagy csak egy filmről, amit legutóbb láttunk. Mióta itt vagyok, bár sűrűn gondolok az otthoniakra, ritkán érintkezek velük. Anyuval kommunikálok a legtöbbször, hetente 2-3 alkalommal is, vele a baleset óta még jobban egymásra találtunk. David is felhív minden héten egyszer, sőt olykor Carl is bejelentkezik, bár már egyre ritkábban. Azt mondta legutóbb, hogy nagyon büszke rám. A kapcsolatunkról nem beszéltünk, állítólag bele van temetkezve a munkába és nem foglalkozik semmi mással. Ezt Sofi is igazolta.

Azt írta, hogy alig megy el velük bulizni, csak néha sikerül elrángatni a gépe elől. Valójában mindannyian hiányoznak, de most jobb nekem itt, több száz millió kilométerre tőlük. Az érzelmeim mit sem változtak még Carl iránt, de most jól esik, hogy vannak napok, amikor „tisztá” vagyok és nem azon rágódok, hogy mi lehetett volna közöttünk.

Amikor beléptem a pubba, feltűnt egy srác. Valahogy nagyon ismerős volt nekem, de nem tudtam, honnan. Nem tudok senkiről, aki a környezetemben élt volna és most itt van, de persze, kicsi a világ, bármi előfordulhat. Ő is észrevett engem és hosszan a szemembe nézett. Vonzó srác, gyönyörűek a szemei, de inkább a csapatunkat kerestem a tekintetemmel. Nagyon örültek nekünk a többiek, igazi színfoltok voltunk a nőies megjelenésünkkel. Hiszen senki sem jár itt miniszoknyában! Az este nagyon jól telt, sok bor és koktél fogyott, a hangulat hamar lazulni kezdett. A zene isteni volt, idejét nem tudom, mikor táncoltam utoljára. Jól esett kicsit „kimozogni magamból” a

gondolataimat. Amikor átvergődtem a tömegben a pulthoz, hogy kérjek egy vizet, odalépett hozzám az a fiú, akit akkor láttam, amikor bejöttem.

- New York? - kérdezte baromi flegmán.

- Igen, te is? Akkor ezért vagy ismerős! - mondtam. És ledöbbsentem, hogy még köszönni sem tud.

- Igen, és láttalak párszor a Central Park-ban, ha jól tudom van egy kiskutyád - mondta a srác.

- Jézusom, erre honnan emlékszel? Mióta újjászülettem, azóta nem voltam sétálni Jack-kel. Akkor te már több éve láthattál engem - csodálkoztam rá a fiúra.

- Már 2 és fél éve élek a Kallisztón. Mi az, hogy újjászülettél? - kérdezte.

Röviden elmeséltem neki a történetet, aztán megkérdeztem tőle a nevét. Ha már így kiadom a történetemet, akkor legalább tudjam a nevét.

- Rob vagyok - és kezét nyújtott.

- Örülök, én Vivien. És te honnan jöttél? Milyen itt élni? És hol is laktál pontosan? Ne haragudj, kicsit sok a kérdésem... - mondtam zavarodottan és közben gyönyörködtem Rob sugárzóan kék szemeiben, amik olyanok voltak, mint az elképzelt szigetem korallós vize, ami sok éve már az óceán fenekén fekszik.

- Nos, mivel ilyen sok minden érdekel, megragadom az alkalmat és elhívlak holnap egy remek shakere a kedvenc kávézómba. Munka után találkozunk ott. Mit szólsz?

- Végül is, miért ne? Időmbe belefér, legalább kicsit kikapcsolódom - mondtam és elköszöntünk egymástól. Ezután visszamentem a többiekhez, de ekkorra már annyira elfáradtam, hogy elköszöntem tőlük és hazamentem. Amikor felértem a szobámba, lefekvés előtt még elmerengtem azon, hogy milyen jó, hogy végre valakivel ismét ismerkedem. Carl óta még nem foglalkoztam egyetlen fiúval sem. David

is csak kicsit hiányzik, annyira sajnálom, hogy az a történet csúfos véget ért.

David 11.0

Vivien balesete óta minden megváltozott. Bizonyos szempontból megrémültem, hogy meggyógyul-e, de attól is megijedtem, hogy mi lesz ezután velem, velünk. De mióta kikerült a kórházból, megkönnyebbültem. Amíg bent volt, az első hónapokban lelkiismeret-furdalásom volt, amiről nem is tudtam sokáig, hogy létezik, aztán átvette ezt a bizonyosság azzal kapcsolatban, hogy ez így működésképtelen a továbbiakban. Még egyszer-kétszer találkoztam Cindy-vel. Az egyik alkalommal egymásnak estünk, de a következőnél kértem, hogy ne keressen többet, mert nem szerettem belé és így nem akartam már folytatni. Egyre jobban értettem az embereket, az érzelmeik fontosságát, a megélést. Számomra furcsa felismerés volt, hogy itt van egy lány, akinél szebbet, tökéletesebbet még nem láttam, a szex is jó vele, mégsem érzek semmit iránta és nem akarok vele több időt tölteni. Vágyani kezdtem valami tartalmasabbra, valami érzelmesebbre. Úgy látszik, idővel képes leszek teljesértékű emberré válni. A kollégáimmal sokszor ülünk be munka után iszogatni egy-egy pub-ba, ahol végighallgatom a történeteiket és ledöbbenek, hogy mennyire hasonlóak az enyémhez. A munkámon kívül egyre több időt töltöttem Claire társaságában. Valahogy szeretek vele beszélgetni, megért engem és egy ideje kezdek másképp tekinteni rá. Észrevettem, hogy amikor otthon pihenek, sétálni megyek, edzek, vagy éppen csak futok a parkban - mert ezt is elkezdtem -, többször eszembe jut és már nemcsak az, amikről beszélgettünk, hanem csak úgy az arca, vagy a kézfeje, ahogy végigsimítja a haját, vagy ahogy megfogja és felemeli a poharat. El sem tudom képzelni mi lehet ez, de jó érzéssel tölt el. Most

éppen szervezzük, hogy elmegyünk koncertre, ahol az egyik kedvenc együttese lép fel. Még sosem voltam koncerten, így beleegyeztem, hogy elmegyek vele. Amúgy a napokban végig kell küldenem magamon a szokásos éves frissítést, ami egy teljes napomat veszi igénybe, amikor is a központban átnézik az összes funkciómat, tulajdonságomat és a testemben lévő szervek működését is. Remélem az emlékeim nem fognak elveszni és főleg azok, amik Claire-rel kapcsolatosak.

Kallisztó randi

A munkában ma nagyon sikeres napot zártam. Fantasztikus eredményeket értünk el néhány nap alatt. Folyamatban van egy kulturális központ létrehozása, ami olyan sok funkcióval látja el a helyet, hogy még a Földön is megirigyelnék. Egy olyan földi központot hoztunk létre, amely saját high-tech könyvtárral, interaktív múzeummal, színházteremmel, mozival és még extra kávézóval is rendelkezik. Az ideköltözők, a tudomány minden ágával találkozhatnak, ismerkedhetnek. A több tízezer négyzetméteres épületkomplexum két évig épült, nekünk az volt a feladtunk, hogy „berendezzük” és felszereljük számtalan olyan tudással, ami kulturálisan meghatározó a földi lakók életében. Rengeteg dolgot rendeltünk hozzá a Földről, és mivel 1 hét az út onnan, sokat kellett várnunk a szállítmányokra. Rajtunk kívül két másik csoport is foglalkozott ezzel a projekttel, akik közül van, aki már 1 éve ezen dolgozik. Én csak pár hete csatlakoztam ehhez a feladathoz is, de boldoggá tesz, hogy a megvalósításában részt vehettem.

Délután lelkesen mentem haza és készültem a Rob-bal való találkozóra. Már nagyon régen nem találkoztam fiúval. A hosszú, 1 éves kórházi bentiétem után még senkivel sem voltam együtt, így izgultam, hogy milyen lesz a randim. Még néhányszor eszembe jut Carl, de egyre kevesebbet beszélünk, pár hetente üzenünk egymásnak, de szinte csak baráti üzeneteket. Rob állati helyes volt, a sportos és csinos szerelése az úrhöz is hű volt, és picit emlékeztetett a földi öltözködésre is. Én most szoknyát vettem, amire még kényelmesen rá tudtam húzni a szkaferandert, addig amíg le nem parkoltam a hely parkolójában, ahol már

otthagyhattam a „szkafit” és belibbenhettem szuper dögösen. Rob-tól - bár azt vártam, hogy majd leesik az álla -, meg sem mukkant. Amikor odaléptem hozzá, akkor - gondolom udvariasságból - felállt és köszönt. Persze, pusztit nem adott és nem is ért hozzám. Kicsit jól esett volna, ha megölel, de nem is tudom mit vártam ettől a kissé furcsa sráctól.

Leültünk és beszélgetni kezdtünk. Válaszolt minden kérdésemre, amiket korábban feltettem neki és úgy tűnt, hogy szeret magáról beszélni. Kicsit nagyképűnek is éreztem, ami annyira nem volt számomra szimpatikus. Ő alig tett fel nekem kérdéseket, de ami érdekelt, arra diplomatikusan válaszoltam. Hiába éreztem, hogy jókat fogunk majd nevetgélgni, az egész testbeszéde néha már-már taszító volt számomra. Egy idő után azon gondolkodtam, hogy mit csinálhatok rosszul. Biztos velem van a baj, hogy ennyire nem akar megnyílni nekem ez a srác. Egy-két órával később arra hívatkoztam, hogy mennem kell, mert korán kelek másnap, így elköszöntünk és eljöttem. Meg sem próbáltam neki pusztit adni, azt éreztem, hogy hiába jóképű, taszít a magatartása. Amikor hazaértem, ledobáltam a ruháimat, lefeküdtem kicsit és a gondolataimba mélyedtem. Eszembe jutott a családom, az otthoni barátok, David és Carl is. Elkezdtek borzasztóan hiányozni. Miközben éppen visszapörgettem az egyik régi találkozásomat Carl-lal, üzenetem érkezett Rob-tól.

„Vivi, nagyon örültem a mai találkozásnak. Jól éreztem magam veled. Csodálatos lány vagy. Remélem máskor is találkozunk!”

Gondolkodtam, hogy erre mit lehet írni. De közben ledöbbsentem, hogy ő mennyire másképp láthatta ezt a találkozót, mint én. Nekem személytelen és inkább formális volt, de ezek szerint neki bejött ez a légkör. Úgy éreztem, hogy a legjobb, ha az igazat írom, minek húzni egymás idejét, ha nem történik meg az áttörés.

„Én is örülök, hogy találkoztunk. Azonban úgy érzem, hogy nincs meg közöttünk a harmónia, így szerintem a legjobb lesz, ha nem

találkozunk többet. Szép estét neked!”

Ezután már nyugodtan mentem el tusolni, abban a tudatban, hogy most már lezártam ezt az ügyet.

Arra nem számítottam, hogy Rob nem hagyja annyiban a dolgot. Miután kijöttem a víz alól ez fogadott:

„Szerintem igenis lehet közöttünk harmónia, csak most nem volt elég arra az idő, hogy jobban megismerjük egymást. Tudod, már régen volt randim, és kicsit elszoktam ettől. Talán majd egy másik alkalommal bebizonyíthatom neked, hogy szeretnék jobban megismerni. Most nem zavarlak, aludj jól.”

Úgy éreztem, hogy erre most már nem kell reagálnom, majd az idő hozza, hogy hogyan tovább.

Új tervek

Másnap izgatottan mentem be, hogy folytassam a munkámat és egy másik projekten dolgozzak. Napközben eldöntöttem, hogy pár hét múlva hazalátogatok, mert nagyon hiányoznak a szüleim, a barátaim és leginkább Carl. Bár nem vagyok biztos benne, hogy hogyan fogad majd és abban sem, hogy egyáltalán hiányzom-e neki, mégis döntöttem és megvettem a jegyet két héttel későbbre. Ilyenkor ez komolyabb szabadságot jelent, mivel a hajón 1-1 hét az oda-vissza út, és terveim szerint 2 hetet mindenképpen szeretnék otthon tölteni. Megírtam a kérvényt a helyi vezetőmnek, aki hamarosan vissza is igazolta, hogy mehetek. Nem is akárhogyan.

„Kedves Vivi, természetesen megengedem, hogy hazamenj meglátogatni a családot és a barátaidat. Nagyon elégedettek vagyunk az elmúlt pár hétben velünk töltött munkáddal. Igen értékes és szorgalmas embert ismertünk meg a személyedben. Érezd jól magad otthon és várunk vissza. Üdvözlettel: B.”

A neve rövidítése a Brandon Simpson-ból ered. Nagyon sok embert, aki itt dolgozik, csak a neve kezdőbetűjével azonosítják, főleg a vezetőket.

A hazautam terve és ez a levél nagyon feldobott, aznap még nagyobb elánnal dolgoztam. Ebédszünetben még egy jógaórát is meglátogattam, ami nagyon jól esett. Mostanában, mivel munkaidőben is engedélyezett nálunk a jóga, ezért hetente háromszor is el szoktam menni a napközbeni kikapcsolódásra. Este, munka után ismét elmentünk Carrie-vel a helyi pub-ba, ahol aznap élőzene volt. Ez nagyon furcsa a Kallisztón, hiszen a legtöbb ember, aki itt van, dolgozik és nem igazán

van szórakoztató személyzet. Hiába van például színháztermünk, színészek nincsenek még, hogy az itt dolgozókat szórakoztassák. Egyelőre csak mozi, kocsmák és éttermek vannak, ezért is néztünk kerek szemekkel, amikor a törzshelyünkön öt fiatal srác hangszereket vett elő és játszani kezdett. Közben megtudtam, hogy ők mind az öten humanoidok és az elért sikereink örömeire rendelték őket a személyzet részére. Olyan régen hallottam már igazi hangszereket szólni, hogy még inkább felerősödött bennem az otthonom hiánya. Miközben élveztem a zenét, fél szemmel észrevettem, hogy Rob is ott van a nézők között. Párszor egymásra pillantottunk, de nem éreztem késztetést arra, hogy beszélgessek vele. Úgy döntöttem, ha tehetem, inkább kerülni fogom, úgymint megyek haza Carl-hoz és David-hez. Bár fogalmam sem volt, hogy hogyan fogadnak majd, úgy döntöttem, hogy meglepetés lesz az érkezésem. Csak Sofi-nak mondtam el, aki éppen aznap nem ért rá, hogy beszéljünk, de megígérte, hogy pár nap múlva keresni fog és többet mesél majd az otthoni történekekről. A következő napok gyorsan teltek. Teljesen a munkába temetkeztem, nem is foglalkoztam mással, napközben jógáztam és néha edzőteremben izzadtam ki a nap fátadalmait. Carrie is sokat dolgozott, így csak néha, a közös vacsik alkalmával beszélgettünk pár órát, aztán hamar el is vonultunk a saját szobánkba és már aludtunk is. Egyik nap azonban volt egy beszélgetésem Sofi-val, aki végre visszahívott és legalább 1 órán keresztül mesélt az otthoni dolgokról. A céges ügyek, a pasija és a barátai mellett leginkább ez zaklatott fel:

- Képzeld, nem is mondtam, hogy Carl összeszedett valami csajt. Elég dögös, de nem egy észlány. Úgy látszik, szegény macsó pasira csak a szexi, agy nélküli nők tapadnak. Sajnálom szegényt... - mondta nevetgélve.

- Aha, hát ez szuper - mondtam sírással küszködve.

- Jaj, szívem, ne haragudj, nem tudtam, hogy még fontos neked. Ahogy hallottam a szerelem elég nehezen múlik el, bár én még sosem voltam az. Szóval bocsi, de amúgy tuti nem komoly az ügy, mert a csaj még nem lakik vele. Most voltak valamerre utazni, és posztolt is pacek fotókat, miközben csókolóztak, de még nem hozta el bemutatni a kollégáknak. Szerintem ő csak egy pótlék. De tudod, hogy te mentél el, nem várhatod el, hogy hűséges maradjon egy olyan lányhoz, aki lelépett pár fényévyire - mondta és lényegében teljesen igaza volt.

Ettől függetlenül már nem voltam annyira boldog attól, hogy hazautazom. Lehet, hogy nem kellett volna meglepetésnek beállítanom ezt az utat, hanem inkább világgá kürtölni, és jelentkezni Carlnál, hogy kipuhatoljam a jelenlegi állapotát. Most már mindegy.

Az utazásom előtti napon már keveset dolgoztam, inkább csak délelőtt delegáltam pár feladatot a kollégáimra, aztán hazamentem pakolni. Ilyenkor nem csak az otthoni időre, de az utazás alatti időszakra is fel kellett készülnöm. Azt tudtam, hogy a hajón lesz pici szobám, ágygal és mini tusolóval, és a hajón vannak közösségi terek is, mint kávézó, étterem és edzőterem is. Mivel nagyon hosszú utazásokról van szó, felszerelték az űrhajókat többféle kényelmi lehetőséggel, hogy a hosszú út alatt ne csavarodjon be senki. Azon gondolkodtam, hogy nem is néztem utána annak, hogy lesz-e ismerősöm a hazaúton, de mivel vittem eyebook-ot, tudtam, hogy nem fogok unatkozni. A biogomat is folyamatosan töltöm, és küldöm a földi lakóknak, hogy mi minden történik velünk a Kallisztón.

Elérkezett az utazás napja, elköszöntem B-től és Carrie-től is, akik azt mondták búcsúzáskor, hogy nagyon várnak vissza. Ettől igazán meghatódtam, de már az otthon melegét éreztem a szívemben. Miután felszálltam, elfoglaltam a piciny szobámat, amely szerencsére inkább az edzőteremhez volt közelebb, mint a hangos étteremhez. A legcsodásabb az ablakomból elélem táruló látvány volt. Azt hiszem, ennél szebbet még

sosem láttam. Ahogy elindult a gép, folyamatosan gyönyörködhattunk a szebbnél szebb bolygókban, meteorrajban és aszteroidákban. Első este, miután pihentem egy kicsit, kimentem, hogy vacsorázok valami finomat, amikor ismerőssel futottam össze.

- Szia Vivi! Te is mész haza? - kérdezte nagy csodálkozásomra Rob.

- Igen. Ezek szerint te is? Nahát, elfelejtettem utánanézni, hogy vett-e ismerős még jegyet rajtam kívül - mondtam.

- Ezt én sem csekkoltam. De tök mindegy is - mondta flegmán a fiú.

Ennek örömeire elköszöntem tőle és elindultam az étterem felé. Ő nem fogadta a köszönésemet és utánam ugrott.

- Ha vacsorázni készülsz és még nincs partnered, esetleg ehetnénk együtt? - kérdezte már cseppet sem flegma stílusban.

- Mivel ma szálltam a gépre, és említettem, hogy nem tudom, ki utazik még itt az ismeretségi körömből, így jelenleg még nincs kivel egyek - mondtam valószínűleg túl hosszán, majd hozzátettem. - Szóval ehetünk együtt, oké.

- Klassz, akkor hölgyem, előre engedem - mondta kissé megjátszva az udvariasságot és kinyújtotta a jobb karját.

Egész kellemes vacsorát töltöttünk el együtt Robbal. Nem is gondoltam volna, de egész sok mindent megtudtam róla, és sokkal érdeklődőbb volt velem, mint legutóbb. Én grillzöltségeket rendeltem gyümölcsös szósszal, ő pedig párolt zöldségtálat hideg salátával és pirított gabonával. Ezután magvas desszertet ettünk gyümölcs pudinggal és forró csokoládét. A beszélgetés alatt sokat nevtünk, megállapítottam magamban, hogy egész szórakoztató ez a srác. A közös idő most nagyon kellemesre sikerült. Ezután Rob elkísért a szobámhoz. Hozzám ért a kezével - ami furcsa volt tőle. Miután bementem a szobámba, úgy éreztem, hogy kedves leszek és most én írok neki pár sort köszönetképpen.

„Kellemes este volt, örülök, hogy találkoztunk! Szép álmokat! Vivi”

Ezután - bár nem ezt vártam - egyetlen sort sem írt, amitől pokoli dühös lettem. A lefekvés előtt még kicsit sírtam is, és szinte nem is tudtam, hogy miért legyek jobban elkeseredve, mert Rob nem válaszolt, vagy mert Carl becsajozott, vagy azért, mert David legalább 4 hete nem keresett. Olyan mérhetetlenül magányos voltam ebben a pillanatban, távol az otthonomtól, valahol elveszve a világűrben, hogy azt szavakba sem tudom öntenem...

Másnap úgy döntöttem, feltérképezem a kikapcsolódási lehetőségeket a hajón. Amíg sétálgattam, találtam az edzőterem mellett szaunát és jakuzzit, pár méterre moxitermet, ami talán 30 fős volt, aztán bárt és egy nagy üres teret, ami körbe volt üvegezve. Itt le lehetett heveredni szőnyegekre, ahonnan csodálhattuk a végtelen űrt, miközben chili zenére bámészkodhattunk. Visszamentem a szobámba és úgy döntöttem, hogy mindet sorba kipróbálom. Edzőruhában nekirugaszkodtam a gépeknek és trainex- eltem, elliptikus gépeztem és futottam is legalább fél órát. A terem tele volt, úgy látszik ez tűnt a többi utazó számára is a legvonzóbb helynek. Majd utána visszamentem a szobámba, átöltöztem és irány a sauna. Ott kellemes 20 percet izzadtam, majd tusolás után átöltöztem és már előre helyet foglaltam a moxiban. Ősrégi filmeket adtak napközben, este pedig igazi mozifilmeket. Mivel most még kora délután volt, egy Star Wars epizódot néztem meg, miközben grillrépát mártogattam mangó szószba. A moxizás után úgy döntöttem, itt az idő, hogy a gondolataimat kicsit kitisztítsam és lefeküdtem a Space Room-ba, ahol egy távoli szőnyegen találtam megnyugvást. A világűr látványa most nem csak megnyugtatót, de álomba is ringatott. Nem is vettem észre, hogy többen is szunyókálnak körülöttem. Amikor már ott pihentem egy ideje, fel se tűnt, hogy az idő elrepült. Egyszer csak odafeküdt mellém valaki.

- Láttad már ilyen közről az Európét^{3?} - kérdezte Rob, miközben lefeküdt mellém.

- Láttam, de még sosem figyeltem meg ennyire - válaszoltam. Közben pedig gyönyörködtem az univerzum egyik legszebb holdjában, amely úgy csillogott előttem, mintha minden városában tűzijáték lenne.

- Én minden alkalommal, amikor hazautazom legalább fél óráig ülök és le sem veszem róla a szemem. Annyira tökéletes látványt nyújt - mondta ábrándozva, miközben az Európét bámulta.

- Tegnap este írtam neked - mondtam kissé szemrehányóan. Előtte gondolkodtam azon, hogy mondjam-e, de kikíváncozott belőlem.

- Aha, láttam - mondta.

Ekkor vált nyilvánvalóvá számomra, hogy egy nárcisztikus pojácával van dolgom, akitől jobb lenne elmenekülni. Az egyetemen pszichológiából és lélektanból heteket töltöttünk el az ilyen figurák kielemezésével. Most a legjobb lett volna, ha felállók, elkészönök és otthagynom, hisz' úgysem jött volna utánam. De mégis valami láthatatlan mágnes vonzott hozzá. Nem akartam eljönni, sőt legszívesebben hozzábújtam volna. Illatos teste, formás izmai és szép mosolya csak tovább csábított. Bunkó stílusa pedig eltörpült amellet, amit vele egy légtérben éreztem. Pedig leginkább felpofoztam volna, hogy hogy mert nem válaszolni nekem, de nem tettem. Némán feküdtünk legalább 20 percig, de még így is elrepült az idő. Rob egy óvatlan pillanatban megfogta a kezemet és megszorította. Ebben az érintésben sok minden volt, véletlenül sem az, hogy nem érdeklek. Fél óra után elsötétült a körülöttünk látható univerzum, mivel elhagytuk az Európé fényét. Izgalmas sötétség lett, miközben észre sem vettük, hogy az emberek többsége elhagyta a Space Room-ot.

Rob olyat tett, amire csak vágytam, de nem számítottam. Odafordult felém, mélyen a szemembe nézett és megsókolt.

- Gyönyörű vagy! - mondta.

Konkrétan, ha a Földön vagyunk, akkor földbe gyökerezett volna a lábam. Így csak lemerevedtem és átadtam magam az izgalmas

ölelkezésnek és csókoknak. Egy pillanatra eszembe jutott David és Carl is. Előbbinél reméltem, hogy nincs egyedül, utóbbinál meg a szomorúság, hogy életem szerelme már pótolta is valakivel. Rob érintése minden szomorúságomat feledtette: simogatott, ölelt és megfogta a kezemet. Lassan felsegített a szőnyegről. Kézenfogva mentünk be a szobájába, ami kb. dupla akkora volt, mint az enyém. Kanapé és fotelek is voltak nála, amelyek még jobban szolgálják az ottlakó kényelmét. Rob leült a kanapéra és maga mellé húzott engem, miközben csókolt és simogatott. Finoman levetkőztetett, közben folyamatosan csókolta a vállamat, a karomat, kezeimet, melleimet, aztán a hasamat és lejjebb is. Halkan nyögtem miközben kényeztetett. Férfiasságát én is kézbe vettem és csókoltam, simogattam, majd hagytam, hogy átvegye az irányítást. Ledöntött a kanapéra és fölöttem tartva magát, ismét végigcsókolt a nyelvével, majd belémhatolt. Földöntúli öröm futott végig a testemen. Rob finom volt, illatos és izgalmas. Ez volt életem első univerzumban történő szeretkezése, ami miatt még különösebbnek éreztem a helyzetet. Az együttlét után Rob átvitt a karjaiban az ágyába, ahol betakargatott és mellém feküdt. Hamarosan álomba szenderültünk.

Reggel, amikor felkeltem, gyorsan helyre kellett raknom magamban, hogy hol is vagyok. Nagyjából $\frac{1}{4}$ úton a Jupiter és a Föld között egy űrhajón, de nem a saját szobámban. Rob nem volt már mellettem, ami egy cseppet sem volt szimpatikus. Kimentem a fürdőszobába, összeszedtem a ruháimat és gyorsan átmentem a saját szobámba. Rendbe hoztam magam és elmentem reggelizni. A reggeli után kedvet kaptam egy kis sporthoz, ezért berobbantam az edzőterembe, ahol Rob éppen akkor végzett. Intettem felé, de nem mentem oda hozzá. Úgy éreztem, hogy a minimum, hogy ő jön ide hozzám. Csak köszönt a fejével, de nem lépett oda hozzám.

Az edzés szuperül sikerült, mivel olyan mérhetetlen dühöt és mérget éreztem, hogy még jobban megdolgoztam szegény kardió gépeket. A

sportolás után szaunáztam, majd visszamentem a szobámba. Letusoltam és nem volt kedvem kimenni egy pillanatra sem. Leheveredtem kicsit olvasni, miközben kopogtak. Rob volt az.

- Kiidegeskedted magad? - mondta kajánul vigyorogva.

Kitártam neki az ajtót, és ahogy belépett nekiestem.

- Miért nem jöttél oda hozzám? Miért nem vártál meg reggel? Miért mentél el? Mit képzelsz rólam, hogy csak egy egyéjszakás csaj vagyok?

- mondtam fortyogva.

- Nos, vegyük végig a kérdéseket - mondta még mindig vigyorral a képén. Nem mentem oda, mert indultam tusolni, te pedig éppen jöttél be edzeni.

Tudtam, hogyha nekiállunk beszélgetni, akkor nem fogsz edzeni. És milyen jól tettem, hogy hagytalak mérgesen edzeni, mivel hallottam másoktól, hogy kicsináltad az egyik elliptikus trénert. Reggelente én korán kelek és nem akartalak felébreszteni, mert olyan édesen aludtál. Gondoltam, amíg te szunyókálsz, én edzem egyet. Ja, és egyáltalán nem képzelem rólad, hogy egyéjszakás csaj vagy, ha ezt képzelném, nem töltöttem volna veled több időt mostanában, sőt most sem lennék itt a szobádban. Kielégítőek a válaszaim? - kérdezte Rob teljes magabiztossággal.

- Nos, igen - mondtam kissé szégyenkezve.

- Akkor mondhatom, hogy miért jöttem? - kérdezte.

- Igen.

- Jó, most lesz egy konferencia megbeszélésem a kollégáimmal, de utána mit szólnál egy esti mozihoz, aztán egy kis lazításhoz itt, nálad? Foglalok jegyeket, ha jó.

- Rendben. Akkor várlak mozi előtt - majd elköszöntünk.

Dühös voltam magamra, hogy ráripakodtam, de mégis mit vártam egy ilyen fickótól. Mindene olyan tökéletes, nem is értem, mit akarhat tőlem. De úgy döntöttem, hogy nem rágódok ezen, inkább felkészülök

az estére. Egy kellemes ebédet töltöttem el egy másik kollégámmal, akivel az étteremben futottam össze. Pont jól esett a semmivétő csivitelés, nem kellett komoly dolgokról beszélnem és kicsit le is tisztáztam a gondolataimat. Ezután már csak pihentem a szobámban, olvastam, blogot írtam és készültem az estére.

Délután - mármint, amit az órák jelzett, mivel az univerzumban nincsenek napok - érkezett egy üzenet a Földről. Carl írt, hogy hogy vagyok, rég beszéltünk már. Úgy éreztem magam, mintha megérezte volna, hogy mi történt velem az elmúlt napokban. Megállapítottam, hogy a pasik mindig megérzik, ha elveszíthetnek minket és próbálnak utánunk nyúlni, ahogy csak lehet. Illetve anyu hívott és beszéltünk arról, hogy melyik nap érkezem haza. Azt mondta, hogy kint fognak várni az állomáson és tudják, hogy nem akarok azonnal vidékre menni, ezért kivettek egy szobát. 1-2 napot szeretnének velem tölteni, aztán majd a második héten várnak haza.

Rob eszméletlenül jóképű volt, ahogy állt a mozi bejáratánál. Ahogy megpillantottam, azon filóztam, hogy leteperjem, vagy előbb megnézzünk egy filmet. Nyilván ez utóbbit választottam, illedelmesen köszöntem és bementünk a moziterembe. Az esti film páréves volt, amely egy űrhajón játszódik, ahol az ottélők felfedezik a Tejútrendszert. Már egyszer láttam, de szívesen megnéztem újra. Nagyon kevesen voltak a moziban, én pedig végig azért drukoltam, hogy Rob megcsókoljon, de hiába vártam nem hajolt oda hozzám. Egyik pillanatban azonban rátette a combomra a kezét, amely lassan elkezdett beljebb kúszni. Hamarosan eljutott a lábam közégig, amikor véletlenül felnyögtem. Még szerencse, hogy éppen egy hangos jelenet volt, de a körülöttünk ülők így is hallhatták. Rápillantottam Rob-ra, mert már nem bírtam tovább. Ő csak kajánul vigyorgott rám és visszafordult a vászon felé. Aztán odahúzódott hozzám és a fülemből súgta:

- Alig várom, hogy a szobádban legyünk... - és közben mosolygott.

Ettől teljesen kikészültem és szabályosan elkezdtem visszaszámolni a perceket. De úgy döntöttem, hogy most én jövök. Megfogtam a combját és elindultam lassan a lába közé. Szépen, finoman megérintettem a férfiasságát, amitől ő is felsóhajtott. Láttam rajta, hogy mindez váratlanul érte és picit zavarba is jött. A fülemhez hajolt ismét és végigcsókolta a nyakamat. Ettől elveszítettem kissé az eszem, odafordultam hozzá és megcsókoltam a nyelvemmel a nyakát. Ekkor megigazította a nadrágját és megragadta a nyakamat.

- Már csak pár perc és vége a filmnek - mondta kéjesen.

Aztán láttam, hogy zavarba jött és folytatta.

- Te láttad már ezt a filmet? - kérdezte.

- Igen, már láttam - válaszoltam.

- Akkor gyere - ragadta meg a kezemet. Kiviharoztunk a teremből, és az ajtóm előtt már alig bírtuk visszafogni magunkat. Ahogy beléptünk, azonnal egymásnak estünk. Óriási csókolózás, meztelen ölelések, egymás testének részletes feltérképezése és felfalása következett. Órákig szeretkeztünk, még a zuhany alatt is folytattuk. Szerintem a következő nap felét is ezzel töltöttük: ki sem mozdultunk, se a szobámból, se az ágyból. A reggelit és az ebédet berendeltünk a szobámba, de csak pár falatot ettünk. Aludni is csak keveset aludtunk. Amikor már harmadik napja voltunk együtt, Rob így ébresztett.

- Vivi, hogy aludtál? - és közben puszilgatott. - Most már pihennem kell és a munkaüzeneteimet is át kell nézнем. Elköszönök és te is pihenj kicsit. Majd találkozunk - ezzel adott egy csókot a számra, felöltözött és mire kinyitottam a szememet, már el is tűnt.

Hamarosan kikeltem az ágyból, nagyot tusoltam és kimentem reggelizni. Az edzés és a szauna kimondottan jól tett a lelkemnek, majd utána a szobámban töltöttem a nap hátralévő részét. Üzeneteket olvastam, választoltam, beszéltem a családdal és Carl-nak is válaszoltam. Már csak 1 nap volt a landolásig, egyre jobban vártam azt a

percet, amikor letehetem a lábam a Földre. Ekkor a szívembe hasított egy kérdés, hogy mit tegyek Rob-bal, aki a szobámból ugyan 1 perc alatt képes távozni, de a szívemből már biztosan nem. Merthogy ott is helyet foglalt....

.....

3 Európé - A Jupiter egyik holdja. A négy legnagyobb holdat (Io, Európé, Ganümedész, Kallisztó) Galilei-holdaknak nevezzük, ezeket Galileo Galilei olasz csillagász fedezte fel 1610-ben.

Home Sweet Home

Az utolsó napon már nem láttam Rob-ot: nem is keresett, nem is írt. Eltűnt, mint a kámfor. Pokoli dühös voltam, de tudtam, hogy őt nem hibáztathatom. Kizárólag én vagyok a hibás azért, hogy beengedtem az életembe úgy, hogy pontosan tisztában vagyok a jellemével.

A szüleim már az állomáson vártak, sok száz rokonnal együtt. Most nagyon boldog voltam, ahogy anyukám kedves tekintetével találkoztam, örömömben a nyakukba is ugrottam. Ők is furcsállották, de láthatóan meghatódtak.

- Kicsim, vettünk ki egy szobát a lakásodhoz közel. Mit szólnál, ha most hazavinnénk és elmennénk együtt vacsorázni? Sokáig együtt lennénk, aztán kettesben lehetnél David-del, biztosan hiányoztok már egymásnak.

Ekkor jutott eszembe, hogy anyunak még nem is említettem, hogy David-del a kapcsolatunknak befellegzett. Hiába akartam, hogy működjön, nem lehet szerelmet vásárolni, frissíteni és üzemeltetni. Be kellett látnom, hogy ezt a történetet benéztem és egyre kíváncsibb voltam arra, hogy David-del mi történhetett az elmúlt másfél évben. Persze, beszéltünk párszor és az élete általános dolgait elmesélte, mint, hogy mit dolgozik, vagy hogyan tartja fenn a lakást, mégsem tudtam semmit a magánéleteről. Most sokkal jobban érdekelnek a hús-vér pasik az életemben, akik viszont minden percemet lekötötték.

- Rendben anya, legyen így. Alig várom, hogy a kedvenc éttermemben ehessek! - mondtam.

- Akkor gyérünk! - válaszolták a szüleim.

David 12.0

Ahogy egyre közeledett Vivi hazaérkezésének napja a kéthetes szabadságára, már többször végiggondoltam, hogy mit fogok neki mondani. Egyik nap azt találtam ki, hogy őszintén elmondok mindent, aztán azt, hogy azért mindent nem is kell. Cindy-t talán kihagyhatom, de mivel a történet szempontjából lényeges, mégsem tehetem meg. Mióta elutazott, Claire-rel rengeteg időt töltünk együtt. Már többször szeretkezünk is, és lényegében járni kezdtünk. Szeretem őt, de mégis, ha elmegyek futni a parkba, vagy elmegyek a haverokkal egy pub-ba, vagy egy koncertre, mindig találok olyan lányt, aki felkelti az érdeklődésemet. Igyekszem nem megcsalni őt, de sajnos már többször belefutottam kisebb liezonokba. Csókolóztam már sok lánnyal és egyszer kicsit tovább is mentem egy buliban, amikor egy lány bevitt magával egy szobába. Azt hiszem ez a hűség dolog nem egyszerű a mai világban, megértem, hogy ez a legdrágább funkció a kialakításunknál. Mégis úgy éreztem, hogy Claire mellett jól vagyok, ezért elterveztem, hogy mindent megteszek a jövőben azért, hogy elkerüljem más lányok társaságát. Vivient leginkább azért vártam, mert tiszta vizet akartam önteni a pohárba, hogy lássa, nem vagyunk már egymáshoz valók, de talán barátok még maradhatnánk. Emlékszem, hogy régen milyen jókat beszélgettünk egymással, hiányoznak ezek a közös percek. Vivi szülei már előre jelezték, hogy mely napon érkezik haza a lányuk és hogy estére ne tervezek programot, legyek vele. Úgyhogy aznap este otthon vártam Vivit: kitakarítottam a szobáját, Jack-et feltöltöttem és bevásároltam a kedvenc desszertjeiből.

Most akkor újra?

A szüleimmel töltött este remekül sikerült, jókat beszélgettünk. Elmeséltem nekik, hogy mi mindenben dolgozom a Kallisztón. Amire ők azt mondták, hogy nagyon büszkék rám. Ez igazán jól esett, egyrészt már régen voltam velük ennyit, másrészt arra sem emlékszem, mikor mondtak utoljára ilyen kedves szavakat nekem. Késő este hazavittek, búcsúzáskor megbeszéltük, hogy a másnapot velem töltik, aztán hazautaznak, és várnak szeretettel, amikor csak arra járok.

David nyitott ajtót, amikor beléptem a lakásomba. Egymás nyakába ugrottunk örömkömben. Fél éve nem találkoztunk és előtte a kórházban töltött 1 évemben is csak ritkán. Egymás szavába vágtunk és leültünk, hogy most bizony van mit megbeszélnünk. Ő kezdte a monológot, hatalmas vallomással. Mesélt a futó Cindy-ről, a közös szexuális élményeikről, Claire-ről a parkból és arról, hogy most lényegében együttjárnak. Illetve arról is, hogy milyen sok lányt ismert meg az elmúlt időszakban. Ami rettentően felháborított, hogy a hűség funkciót, amiért egy vagyont fizettem, képtelenek voltak hibátlanul működtetni. Annak azonban örültem, hogy feltalálta magát és nem búslakodott utánam. Ezután az én vallomásom következett: Carl-ról és a Rob-ról is meséltem neki. Cseppet sem döbbsent meg, sőt a sztorik hallatán eleinte Carl-nak, majd Rob-nak drukolt. De közben felvilágosítottam, hogy Rob-bal semmi sem lehet köztünk, mivel lelkileg egy nulla a srác. Carl pedig folyton buta libákkal szűri össze a leveket, nem én kellek neki, mivel túl IQ-s vagyok és nincsenek mű testrészeim. David ezen jót nevetett, aztán ahogy kiöntöttük a lelkünket, elfogyott közben egy üveg kiváló minőségű vörösbor, aminek köszönhetően, pár óra elteltével, már

a kanapén simogattuk egymást. Hamarosan vadul csókolóztunk David-del, amikor váratlanul leállítottam. Ő kérdően nézett rám, mire én mondtam neki, hogy ez most azért furán jönne ki. Ő csak annyit mondott, hogy a régi idők emlékére lehetne egy kellemes éjszakánk. Aztán megbontott egy újabb üveg bort. Szerencsére a bortól inkább elálmosodtam és nem hoztam magam ennél kínosabb szituációba. Főleg, hogy éjjel üzenetet kaptam Carl-tól:

„Szia Drága Vivi! Most egy brutál buliban vagyok, nem vagyok már túl szomjas. Viszont rád gondolk és szeretnék látni. Tudom, hogy ma jöttél haza, holnap láthatlak este? Érted megyek 8-ra. Jó lesz? Imádlak Carl.”

Na, ez az üzenet volt az, ami erre az estére igazán betett. Ebben a rövid üziben minden benne volt, amire ebben a pillanatban a legjobban vágytam. Be kellett ismernem magamnak, hogy még mindig ez a pojáca Carl életem szerelme. Taktikázásból még nem válaszoltam, csak 2 órával később, amikor már aludtam félig. De azt akartam, hogy megegye a fene, hogy láthat-e másnap. A válaszom így nézett ki:

„Rendben, gyere.”

Carl egy nyelvkinyújtós smile-val válaszolt. Éreztem még ilyen távolságban is, hogy akármilyen csaj van most vele, akkor is velem lenne a legszívesebben.

Másnap kellemes napot töltöttem el együtt a szüleimmal, beültünk kávézókba, éttermekbe, vásárolgattunk és beszélgettünk. Amikor sikerült anyuval beszélgetni, elmeséltem neki, hogy David-del szakítottunk és már csak barátok vagyunk. Illetve érintőlegesen meséltem neki Carl-ról. Amikor már otthon voltam este és készülődtem a randimra, kaptam egy üzenetet Rob-tól.

„Hiányzol Pünk. Mikor utazol vissza? Lehet, hogy ismét együtt utazunk? Nem bánám...”

Nem volt kérdés számomra, hogy erre semmilyen választ sem küldök. A tahóság, ami árad ebből a srácból már felháborít. Egy biztos, többé semmit sem akarok csinálni vele. Nem érdekli meg, hogy bármennyire is közel engedjem magamhoz, bár már nagyon is megtettem.

Randi

Úgy izgultam a randim előtt Carl-lal, mintha 16 éves lennék és az első csókomra készülnék. Nem mellesleg iszonyat régen találkoztunk utoljára, mi van, ha teljesen megváltozott? Legalább 2 és fél óra volt, mire eldöntöttem, hogy miben megyek, ehhez persze, fel is próbáltam mindent, amit a szekrényemben találtam. Gyorsan még nézelődtem a világban és 1-2 tuti befutónak látszó ruhát még berendeltem, amik estig biztosan megérkeznek, így azokat is felpróbálhatom. Egy virtualcosmetic.org-ot rendeltem, akik elvégezték rajtam a szükséges szépségügyi kezeléseket, mint teljes lézeres szőrtelenítés, arcpuhítás, arc stick4, gödrök és karikák eltüntetése. Sőt még egy kényeztető masszázusra is volt időm, amitől még a kedvem is sokkal jobb lett. Miután külsőleg maximálisan felkészültnek éreztem magam, megpróbáltam lélekben is Carl-ra hangolódni. Nem volt könnyű, mivel Rob is ott motoszkált a fejemben.

Carl késett, mint általában. Nem sokat, kb. 15 percet, de mivel otthon voltam, ez belefért. Az egyik ma érkezett ruha mellett döntöttem: olyan volt, mintha rám öntötték volna. A piros, testhez simuló ruha megmutatta a gömbölyded formáimat, de nem keltett ízléstelen, magamutogató hatást. Amikor beültem Carl flying car-jába, azonnal megcsapott a már jól ismert parfümje, amit imádok rajta. Eleinte egymás szavába vágtunk - ő is beszélni akart és én is -, de szerencsére percekben belül megérkeztünk egy kellemes étterembe, ahol végre disztíngvált beszélgetésbe elegyedhetünk.

- Még nem is mondtam, de gyönyörű vagy! - mondta Carl mielőtt rendelni kezdtünk.

- Köszönöm. Te sem változtál semmit, amit bóknak szánok - mondtam neki mosolyogva.

- Tudod, elég sok minden történt mostanában, a cégnél is vannak zűrök, sok ember elment és pótolnunk kellett őket.

- Hallottam, hogy vannak gondok... - feleltem.

Carl elmesélte, hogy bajban voltak, mert megrendelés sok volt, és nem állhatták le a munkák egy percre sem, fel kellett venniük humanoidokat, sőt külsősökkel is elkezdtek dolgozni. Miközben felvették az új embereket, néhány megrendelő a pici csúszások miatt elpártolt tőlük, emiatt pedig anyagi veszteségek jelentkeztek. Hogy megoldják, minden osztályról szerződéseket módosítottak és belementek a teljes home office-okba, úgyis a legtöbb megbeszélést már hologramosán tartják, nem tűnt fel a kiesés. Így le tudtak zárni teljes irodákat, amivel szintén sikerült a cégnek spórolnia. Mostanra azonban rendeződött a helyzet és új megrendelők is csatlakoztak a portfóliójukba.

- De most te mesélj, már fél órája be sem áll a szám - mondta Carl.

Az első fogás után, ami nekem céklakrém leves, Carl-nak pedig répakrém leves volt pirított mandulaforgáccsal, elmeséltem neki, hogy milyen az élet a Kallisztón. Hogy számomra ez több, mint munka, valójában egy misszió. Hiszek abban, hogy jobbra, könnyebbé és gördülékenyebbé tehetjük az emberiség életét egy új helyen. Tennünk kell érte folyamatosan. Odafigyelnünk az energiagazdálkodásra és a fenntarthatóságra, miközben ki kell építenünk más életkörülményeket is arra az esetre, ha itt megszűnnének a lehetőségek. Miután megvolt az udvarias, 2 órás beszélgetésünk és megvacsoráztunk, Carl bedobta a macsó mosolyát.

- Szeretném, ha a beszélgetésünket nálam folytatnánk. Kint a teraszomon egy pohár rosé kíséretében. Mehetünk? - kérdezte.

Kicsit zavart a határozottsága, főleg, hogy úgy hallottam, van barátnője jelenleg. De mégis úgy döntöttem, nem most kérdezgetem, majd inkább nyugodt körülmények között.

A hazafelé vezető úton megfogta a combomat és kétszer is végigsimította rajta a kezét. Ahogy megérintett, bizsergés futott rajtam végig. A gyomrom is görcsbe rándult, újra éreztem a vágyat iránta. Már alig vártam, hogy hazaérjünk hozzá. Amikor beléptünk az ajtón, Carl nekem esett.

- Nem azt mondtad, hogy folytatjuk a beszélgetést? - kérdeztem sóhajtozva.

- De és fogjuk is, de mindennél jobban vágytam már arra, hogy megérintselek és csókoljalak - mondta miközben felfalt mindenével.

A csókolózás vad volt és fenomenális, alig jutottunk el az ágyáig, és mire odaértünk már meztelenek voltunk és félig egygé olvadtunk. Órákig ölelkeztünk, kisebb pihenőkkel folyamatosan szeretkezünk. Hol vadabbul, hol pedig érzelmekkel töltve, mélyen egymás szemébe nézve. Carl finom és gyengéd volt, de az egyik aktusnál megmarkolta a nyakamat, amitől felnyögtem. Ettől én is kezdtem elveszíteni a fejemet és elkaptam, hogy kényeztessenem. Carl teste remegett az izgatottságtól, miközben a nevemet suttogta. A szeretkezésünk fantasztikus volt és nem kívántuk abbahagyni. Néhány órával később, megtisztálkodva egymás mellett feküdtünk a teraszán, a csillagok alatt. Carl ölelt és közben mesélni kezdett:

- Tudod, mindig próbáltam eltitkolni még magam előtt is, hogy milyen fontos vagy nekem, de be kell látnom, hogy ez nem megy tovább. Igenis vannak érzelmeim irántad és borzasztóan hiányoztál - mondta.

- Én ezt értem, de ha ez így is van, hogy bírtad ki, hogy nem kerestél fél évig? - kérdeztem. Bár nem akartam szemrehányó lenni, de a kérdés jött magától és jobbnak láttam végre tiszta vizet önteni a pohárba.

- Jogos. Felejteni akartalak, örültem, hogy elutaztál. Gondoltam, hogy így könnyebb lesz új életet kezdeni.

- Hallottam, hogy sikerült. Hol van az új szerzeményed? - kérdeztem.

- A barátnőmre gondolsz, nyilván. Vivi nem tagadom, végig volt nő körülöttem, hisz férfi vagyok igényekkel, vágyakkal. De az érzéseimet nem tudom letagadni.

- Szóval merre is van?

- Nos... ő most elutazott pár napra - felelte szégyenkezve.

Ebben a pillanatban kijöttem az öleléséből és felültem.

- Szóval ezért lehetek itt, mert ő éppen nem tartózkodik a városban? - kérdeztem, de ekkor már remegett a gyomrom.

- Vivi, nem erről van szó. Szeretnék vele szakítani, és fogok is, de beszélni akartam veled arról, hogy mi lesz kettőnkkel. Úgy tudom vissza akarsz menni a Kallisztóra. Jól gondolom?

- Jézusom, már megint miattam kell neked nő? Mert nem tudsz ténylegesen csak velem lenni? Carl, végre dönts el, mit akarsz és majd értesíts - eközben már öltözködtem és kértem egy fying taxit.

- Vivi, ezt ne csináld! Szerettem volna veled tölteni ezt a pár napot.

- Ja értem, addig amíg haza nem jön valamelyik Miss Tökéletes - vágtam hozzá.

- Arra gondoltam, hogy meglátjuk, mi van most közöttünk és ha minden oké, akkor szakítok vele.

- Carl, te hallod, amit mondasz? Egy ekkora macsónak fogalma sincs a diplomáciáról? Ha megfelelek ebben a pár napban, akkor majd kidobod a másik csajt? Úgysem tennéd meg, visszamegyek a Kallisztóra... - feleltem és becsaptam magam mögött az ajtót.

A taxiban végig sírtam, azt hittem megszakad a szívem. Nem vagyok normális, mégis mit képzeltem, hogy a szuper macsó majd engem akar? Hát, dehogy, én vagyok a pótcselekvés, éppen nem volt itthon a nője, kapóra jöttem. Amikor hazaértem, berohantam a fürdőszobába és

hánytam, majd letusoltam, bevettem egy altatót és lefeküdtem. Legszívesebben napokig aludtam volna.

Másnap délután dörömböltek az ajtómon. Nagy nehezen kikecmeregtem az ágyból és ajtót nyitottam. Hála a jó Istennek Sofi volt az. A nyakába borultam és mindent elmeséltem neki, ami az elmúlt hetekben történt velem.

- Hú, drága barátnőm, még jó, hogy hoztam egy üveg bort. Rob-nak válaszoltál? - kérdezte.

- Nem, és nem is fogok. Elegem van ezekből a fickókból. Az egyik örök playboy, a másik nárcisztikus, az elcseszett robotról meg már ne is beszéljünk.

- Jól kifogtad ezeket a pasikat! - nevetett hangosan. Legalább a szex kivel a legjobb, meséld?

- Hmmm, ezen nem is gondolkodtam. Eddig ugye szerelmes voltam Carl-ba, úgy éreztem, vele a legcsodálatosabb minden, de most bezavart Rob és David is igazi lepedőakrobata - mondtam kajánul. Ekkor már az ital beszélt belőlem.

- Akkor, ha a szexuális életedet nézzük, akkor egész szerencsés vagy!

- mondta most már röhögve. - Mit szólnál, ha elmennénk egy nagyot bulizni? Legalább amíg itthon vagy, egyszer! - kérlelt.

- Rendben, benne vagyok, mit szólsz a holnaphoz? - javasoltam.

- Na, ezt már szeretem. Most pedig én mesélek egy kicsit.

Leültünk a nappalimba és megbontottuk egy újabb rosét. Sofi elmesélte, hogy mik történtek az irodában, őt is kihelyezték, azaz otthoni munkára kötelezték, de mivel vezető, nem csökkent a fizetése és heti öt napból, kettőt bent kell lennie továbbra is. Élvezi a helyzetet, de zavarja, hogy vannak napok, amikor nem öltözhet ki, hiszen neki mindene a divat, és ha otthonról kell dolgoznia, van olyan, hogy egész nap pizsamában fekszik laptoppal a kezében az ágyikójában. Sőt mesélte, hogy pár napja egy fürdőből dolgozott, ahol belső tengerpart

van kialakítva, pálmafákkal, mű napsütéssel és hullámszó medencével. Azt mondta, hogy bár aznap nem volt annyira hatékony, boldog volt, hogy megtehetette, hogy medence partján, koktélt szürcsölgetve küldözgette a leveleket az ügyfeleknek. Pasi fronton nemrég szakított az amúgy már unalmas kapcsolatával, és elmesélte, hogy pár hete egy buliban örületes lesbikus kalandja volt, és azóta sokat gondol arra a lányra. Reméli, hogy fognak még találkozni. De azt is megállapította, hogy a férfi energia is hiányzik neki. Most éppen társkeresőzik és sajnos egy Kallisztón dolgozó sráccal kezdenek egyre jobban vonzódni egymáshoz. Emiatt lehet, hogy legközelebb, ha már kint leszek, eljön és meglátogat. Majd közölte velem, hogy szerinte írjak Rob-nak, de én mondtam neki, hogy nincs az a pénz, hogy ennek a bunkónak írjak.

A napok a Földön gyorsan teltek, Carl ugyan többször is keresett, nem sokat kommunikáltam vele, de úgy döntöttem, hogy udvarias leszek. Még elterveztem, hogy mielőtt visszamegyek, tudatom vele, hogy végre döntse el, mit szeretne. Terveim szerint fél év múlva véglegesen hazaköltözöm, addig tőlem kiélheti magát. David-del is találkoztam egyik nap. Kicsit furcsa volt a csók után ismét összefutni, de örültem neki. Mióta elköltözött, furcsa volt a lakásomba visszamenni, annyira megszoktam már, hogy ott van. Pár nap múlva egy szuper buliban voltunk Sofi-val, ahol végre kiereszthettem a fáradt gőzt, egész éjjel táncoltam, szerintem minden eddig felgyülemlett feszültséget kiengedtem magamból. Másnap már csomagoltam. Még a szüleim eljöttek az utolsó napon, hogy velem töltsék. Együtt ebédeltünk, de este már haza is mentek. Már otthon matattam és lefeküdni készülődtem, amikor kopogtak az ajtómon:

- Carl? Éjfél van, te mit keresel itt?
- Tudom, hogy holnap mészs, csak el akartam köszönni.
- Értem, akkor szia - és készültem bezárni az ajtót.
- Vivi, ne már. Hadd beszéljek veled! - mondta.

- Carl, holnap reggel 6-kor kelnem kell, 8-kor indul a gépem. Muszáj pihennem.

- Oké, 5 percet adj.

- Fogd rövide.

- Mióta hazajöttél senki másra sem tudok gondolni, csak rád. Szeretném, ha ezt tudnád és köszönöm, hogy adsz időt. Átgondolom a dolgokat és szeretnék már én várni téged, amikor végleg hazajössz - mondta el a kis monológját.

- Rendben.

Aztán odalépett hozzám és megcsókolt. Legalább 2 percig csókolóztunk, de nem mentünk tovább. Nem akartam, hogy elengedjük magunkat, Carl-nak helyre kell tennie magában, mit akar, a szuper tökéletes modelleket, humanoidokat vagy egy hús-vér nőt minden nyavalyájával együtt.

Miközben csókolóztunk csipogni kezdett a retinája. Elhúzódtam tőle.

- Most mennem kell. Vigyázz magadra! - és elrohant. Már láttam, hogy veszi fel futás közben a telefont és hallottam az első szót, amitől ismét görcsbe rándult a gyomrom. Ennyit hallottam csak:

- Szia Szívem... - mindezt negédes hangon.

Ezután nem hagytam, hogy sírjak, de szomorúan dőltem be az ágyamba.

Reggel kipattant a szemem az izgalomtól, már alig vártam a Kallisztón dolgozó barátaimat és kollégáimat. Nem is gondoltam volna, de hiányoztak már. Sofi nagyon rendes volt, kirepült velem az állomásra. Nagy búcsúzkodásba nem fogtunk: Sofi tudatta velem, hogy hamarosan szeretne meglátogatni. De tudtuk, hogy ez leghamarabb is, sok hét múlva lesz. Persze, mindezt tudta és azt is, hogy komoly szervezést igényel bármilyen rövid trip is a Kallisztóra.

- Vigyázz magadra és főleg a kis lelkedre. Carl-ról majd informálok rendszeresen. Nyugodj meg, figyelem majd, hogy mit csinál és hogyan

viselkedik. Te csak törődj a misszióddal drága barátnőm! - mondta Sofi.

A gépre felszállva örömmel konstatáltam, hogy egy még szebb és nagyobb szobát kaptam, mint legutóbb. Így az első tervem az volt, hogy egy óriásit pihenek, főleg mivel az elmúlt napokban nem nagyon volt rá módom. Miután elfoglaltam a szobámat, lefűrödtem és vacsorázni mentem. Mielőtt leültem, körbenéztem, de ismerős arcot nem láttam. Megnyugodtam, hogy most békés utam lesz a kedvenc holdamra. A kellemes vacsora után elvonultam a szobámba és hamar elaludtam.

.....

4 arc stick - Ez egy helyi kezelés, mely leginkább a 150 évvel ezelőtti botox kezelésre hasonlít. A bőrt felhúzzák és lényegében felragasztják, mintha 10 évvel fiatalabb lenne. Ez egyszerű rutin kezelés már ezekben az években és hónapig kitart, mindez egyetlen tűszúrás nélkül. Ebben a korban a nők közkedvelt kezelési formái közé tartozik, gyors és rendkívül látványos megoldás.

IV. FEJEZET

Robbanás

Nem sokkal később egy brutális robbanásra ébredtem. Gyorsan kirohantam a szobámból, kint már egyre többen álldogáltak. Kimentünk a központi terembe, ahol egyre csak növekedett a tömeg. Hamarosan legalább száz pizsamás, hálórúhás ember nézelődött és tanácstalanul egymást kérdezgette, mi történt. Nem láttunk sérülteket, sem lángoló hajó darabokat. Mégis éreztük a csendből, hogy valami nem stimmel. Körülbelül 15 perc múlva megjelent a legénység egyik tagja és kiállt a dobogóra.

„Jó napot mindenkinek! Bob vagyok és szeretnénk tudatni önökkel, hogy kisebb méretű, de váratlan sporadikus meteor becsapódott a hajó észak-keleti oldalába. Jelenleg még folyik a felderítés, vizsgáljuk, hogy történt-e emberi veszteség, avagy baleset. Kérjük, őrizték meg a nyugalmaikat és nyugodtan foglalják el kabinjaikat. Egyelőre kérjük, ne menjenek át az első szárnyba. Reméljük, hamarosan több információval szolgálhatunk. Ha bármi kérdésük van, forduljanak hozzám bizalommal. Békés éjszakát kívánunk!”

Miközben ment le a pódiumról, utána kiabálta valaki:

„Tud valamit azokról, akik abban a szárnyban szálltak meg? Nekem az egyik barátom ott kapott szobát.”

Bob letérten ment vissza a dobogóra.

„Sajnos jelenleg nem tudunk még semmilyen információt adni az ott megszállt vendégekről. Mivel a becsapódás pár perccel ezelőtt történt,

ezért kérjük, hogy legyenek még türelemmel. Amint van információnk, bemondjuk a Jupiter Walker applikáción keresztül, illetve keressék a legénység tagjait reggeltől. Köszönöm.”

Bob - mielőtt még bárki elkaphatta volna -, hamar elviharzott a helyszínről. Én a bekiabáló mellett voltam éppen, aki erről beszélgetett a mellette állóval.

- Ez borzalmas! Az észak-keleti szárnyban vannak a VIP lakosztályok és ott szállt meg Rob is. Jó lenne tudni, hogy mi van vele, aggódom érte - mondta az ismeretlen.

Gondolkodás nélkül odafordultam hozzá és azt kérdeztem:

- Elnézést, hogy zavarom, de nem Rob-ot említett? A vezetékeve nem Perkins véletlenül? - kérdeztem folyamatosan emelkedő pulzussal.

- De... - mondta ledöbbenve az ismeretlen.

Ebben a pillanatban csak azt éreztem, hogy valahogy el kell jutnom az északi szárnyba, hogy megtudjam, mi lehet Rob-bal. Nem is szólt, hogy ő is a hajón lesz. Persze, nem is vártam egy ekkora bunkótól. Ekkor azonban legszívesebben pofon ütöttem volna magam, amiért balesetet szenvedett emberről azt állítottam, hogy bunkó. Elindultam közben a folyosón a baleset helyszíne felé. Valahogy sejtettem, hogy le lesz zárva az egész rész, ráadásul nem is tudtam, hogy van ennyi őr a legénység tagjai között. Esélyem sem volt átvágni rajtuk. Úgy döntöttem, megkeresem Bob-ot, hátha többet tud majd. Mivel szemmel nem láttam, ezért az app-on keresztül üzentem neki. Megkérdeztem, hogy mit tud Rob Perkinsről:

„Szia Vivi, igen tudom, hogy Rob ott szállt meg, egyelőre nem találjuk, az északi részből egy nagyobb darab teljesen levált a gépről, de úgy tudom nem ott volt Rob. Sőt úgy tűnik, hogy szerencsére azon a részen nem volt senki. Azonban Rob lakosztálya közel volt ehhez a részhez, így most megyünk oda, hogy megnézzük mi van vele. Ha szeretnéd, hamarosan tájékoztatlak a fejleményekről.”

„Rendben, ahogy megtudsz valamit, szólj nekem és kérlek, ha megvan Rob, engedd, hogy hadd nézzem meg.”

„Megpróbálom elintézni.”

A beszélgetés után még jobban ugrálni kezdett a gyomrom, sőt valamiért még rosszabb érzésem támadt, mint korábban, mivel az ablakon kinézve egy komplett meteorrajt láttam záporozni a Föld felé. Mivel képtelen lettem volna lefeküdni, bementem a Space Room-ba és ledőltem a földre. Azt hiszem, el is aludtam, mert körülbelül 2 óra múlva retina üzenetre ébredtem.

„Vivi, megvan Rob. Gyere a kórház szárnyba, ott várlak a bejáratnál.”

„Rohanok!”

Miközben válaszoltam, már futottam is.

A bejáratnál várt rám Bob.

- Nincs túl jól... azaz finoman fogalmaztam. Rob életveszélyes sérüléseket szenvedett. Odaviszlek, de a teste nem mozog jelenleg, és a koponyája is megsérült.

Miközben bekísért, próbáltam felkészülni a látványra, de erre nem tudtam. Rob darabokra volt törve, mindenhol bekötve.

- Rob sérült meg legjobban az összes vendég közül, így azonnal életmentő műtétet kellett rajta végrehajtanunk. Viszont a híreim jók, masszív ez a srác, egyelőre mindenre jól reagál - mondta ezt már az orvos. - A barátnője vagy a kollégája vagy esetleg?

- Csak egy barát vagyok. És ez mit jelent, teljesen felépülhet? - kérdeztem.

- Egyelőre még nem tudok teljesen biztosat mondani. Pár nap múlva megnézzük az eredményeket, folytatjuk a megfigyelést. Lehet, hogy még néhány műtétet végre kell rajta hajtanunk. Már amennyire engedi az itteni felkészültségünk - és közben zavartan Bob-ra pillantott. Ez az

összenézés megzavart egy kicsit, de nem voltam rá felkészülve, hogy most kötözködjek. Így csak kicsit martam meg az orvost:

- Ezt, hogy érti? Nincs annyira felszerelve a hajó, mint egy kórház a Kallisztón vagy a Földön?

- Természetesen igyekszünk mindent megtenni. És most bocsásson meg, mennem kell egy másik beteghez - mondta és faképnél hagyott.

- Bob! Mi van? Mi van a felszereléssel? Miért mondta azt az orvos, hogy pár nap múlva műteni kell, már amennyire a lehetőségek engedik? Hiszen addigra már a Kallisztón leszünk?! - kérdeztem dühösen.

Bob megfogta a karomat és finoman bevezetett a kórterem egy félreeső szegletébe. Majd halkán belekezdett:

- Vivi, óriási a baj. De nem kelthetünk pánikot. Megígéred, hogy kettőnk között marad, amit most fogok mondani? - kérdezte remegő kézzel. Látszott már rajta is, hogy több, mint 24 órája ébren van. És most egy vadidegent kér arra, hogy tartsa meg a titkát. Ahogy beszélt hozzám nem csak megsajnáltam, de éreztem, hogy nagy a baj és segíteni akartam.

- Természetesen. Ez nem kérdés - válaszoltam.

- Ez a meteor egy levált darab a Marsról, amelyet bár láttak a csillagászaink, mégsem tulajdonítottak neki nagy jelentőséget, mivel a számítások szerint el kellett volna kerülnie mind a Földet, mind a Kallisztót. Ehhez képest bekerült egy gázfelhőbe, ami olyan reakciókba lépett vele, hogy eltérítette. A darabok több részre hullottak, és az egyik nagyobb darab a Kallisztóba, a másik a Földbe csapódott. Jelenleg mivel a pályánk fix, nem tudunk eltérni a Jupiter holdjaitól, és próbáljuk megtudni milyen károkat okozott mind ott, mind a Földön. A Földön állítólag fel voltak rá készülve és tudják, hogy hova csapódott be.

- Jézus Mária! - kiáltottam fel halkán. Ezek szerint nem csak mi szenvedtünk balesetet, hanem a hely, ahova éppen tartunk. És elképzelhető, hogy a Földön maradt családtagjaink és barátaink is?

- Ezt még nem tudjuk. Nagyon friss a becsapódás - mondta.

Majd szünetet tartott és csak nézett a szemembe, ami könnybe lábadt. Hirtelen nem tudtam, hogy most sírjak, vagy elrohanjak, vagy mit csináljak.

- Visszatérve Rob-ra. Ő most a legjobb helyen van. Ennél biztonságosabb hely jelenleg nincs számára az univerzumban. Szerintem most menj, feküdj le aludni, én is megpróbálok. Holnap reggel keress meg és már többet fogok tudni.

Megöleltük egymást szótlanul és elköszöntem. Nehezen, de sikerült elaludnom. Tudtam, hogy ma már nem tehetek semmit és a holnapra fel akartam készülni, mind testileg, mind lelkileg. Ekkora traumát valahogy fel kell dolgoznom.

Reggel, ahogy felébredtem, gyors tusolás után, már el is hagytam a szobámat és Bob-ot kerestem. Az étteremben reggelizett éppen a párjával, Simonnal. Láta az arcomon az elkeseredettséget és tudta, hogy mivel csak én vagyok beavatva a részletekbe, velem most mindenképpen beszélnie kell.

- Gyere, ülj le! - mondta. - Bemutatom a páromat Simont. Ő Vivi, Rob barátnője - nézett a másik fiúra.

- Nem vagyok a... mindegy - mondtam és leültem melléjük.

- Vivi, egyél valamit, ma hosszú napunk lesz - mondta Bob.

- Mindjárt iszom egy kávé, de beszélni akartam veled.

Ekkor Simon felállt és elindult nekem kávéért.

- Nézd, túl sok minden nem történt tegnap éjjel óta. Rob még nem ébredt fel, de szerintem bemehetsz hozzá. A Kallisztóról pedig még semmilyen jelet nem kaptunk. Ami persze rendkívül furcsa. Ahogy befejeztem a reggelit, megyek be az irányító központba - mondta.

Közben megérkezett Simon a kávéval és hozott egy tál zabkását is áfonyával.

- Köszönöm Simon - mondtam. - Bob nincs semmi dolgom ma, bemehetek veled? Hátha segítségedre lehetek. A Kallisztón is a vezetőségben dolgoztam, már ami a kolonizálást jelenti - kérleltem a fiút.

- Hát... nem hiszem, hogy bevihetiek. Maradjunk abban, hogy most beviszlek Rob-hoz, aztán kicsit később megkereslek, ha megtudtam valamit. Úgy jó lesz?

- Igen, és köszönöm.

Ezután gyorsan bekevertem a kását, megettem. Elkészöntem tőlük, majd bementem a kórházba.

Leültem Rob mellé és beszélni kezdtem hozzá. Úgy döntöttem, elmesélem neki, hogy mi minden történt velem az elmúlt pár évben. Hogy miért tettem mindezt, azt nem tudom, talán könnyebb volt feldolgozni az elmúlt évek történéseit úgy, hogy kibeszélhettem magamból. És ki másnak lenne a legjobb mindezt elmesélni, mint egy kómában fekvő sérültnek?!

Az órák repültek. Bob jött be hozzám.

- Jézusom, délután 4 óra van, te azóta itt ülsz? - kérdezte megrökönyödve.

- Igen, de kicsit mozogtam is. Láttam más sérülteket is, beszélgettem velük - meséltem.

- Jól van. Arra gondoltam, hogy bejöhetnél velem az irányító központba. Sikerült valakit elérnünk a Kallisztón, hátha te ismered őt.

- Rendben, menjünk - feleltem és örültem, hogy végre kaptam feladatot.

A központban totális fennforgás volt. Minden kommunikációs csatorna folyamatos működésben volt. Non-stop próbált a hajó kapcsolatba lépni mind a Kallisztó városaival, mind a Földdel. Előbbiről érkezett jelzés, méghozzá egy ősrégi csatornán, műholdon keresztül.

Bob megkért, hogy álljak a mikrofon elé és beszéljek a bejelentkezett emberrel. A mikrofon nagyon furcsa volt, még úgy tudom, 100 évvel ezelőtt használtak ilyet utoljára. Nem is értettem mit keres egy ilyen letűnt technológia a hajónkon. De most nem volt időm ezt forszírozni és beleszóltam.

- Hahó! Ki van ott? Én Vivien vagyok és most térnék vissza a Földről a munkahelyemre a 13-as állomásra. Megsérült valaki?

Borzasztó zúgó hangon, úgy, hogy alig lehetett bármit is kivenni az illető szavaiból, a következőket mondta:

- B vagyok. Az állomásunk egész területe felrobbant, egyedül a központi épületünk élte túl. Itt vagyunk most körülbelül húszán. Legalább 150 emberről nem tudunk semmit. Még vizsgáljuk, hogy mely épületünk maradt épségben. Jelenleg nem javasoljuk senkinek a leszállást a Kallisztóra.

Miközben hallgattam leültem és ránéztem Bobra.

- Köszönjük az információkat, hamarosan újra jelentkezünk - mondta ezt már Bob.

Majd hozzám fordult.

- Ismered őt, azaz őket? - kérdezte tőlem.

- Igen, szerintem ő Brandon, a felettesem. A 13- as állomás a legnagyobb a Vallhallán. Ezen kívül a többi sokkal kisebb, maximum 1-2 épületesek. A miénk volt a legnagyobb, legalább 10 épülettel. Ha mind megsérült, akkor az azt jelenti, hogy az egész kolonizációt előlről kell kezdenünk - mondtam könnyeimmel küszködve.

- Mekkora ez az épület, ami megmaradt? Hány embert képes befogadni? - kérdezte már a központ irányítója Rashid, az indiai származású csillagász.

- Ez a központi épület, ha ténylegesen nem sérült meg, akkor - mivel ez a legnagyobb -, körülbelül 50 embert képes befogadni. De elszállásolni szerintem ennél jóval kevesebbet. Viszont, ha ez az épület

sértetlen, akkor a közvetlen közelében lévő 2-3 épület is meg kellett, hogy ússza. De ezt nyilván ők tudják pontosabban.

Ekkor Rashid ismét a mikrofont vette elő.

- Hahó! A Holomessage nem működik nálatok? - kérdezte Rashid B-t, a hologramos üzenetküldő rendszerről.

- Sajnos nem, úgy tűnik, hogy a becsapódáskor sérültek a jeladók is. Van egy kisebb múzeumunk, amiben több régi kommunikációs eszközt is bemutatunk az ittlakoknak. Ebből sikerült ezt a jeladót beüzemelnem. Nem hittem benne, de úgy látszik vannak régi műszerek még, amik működnek.

- Rendben. A többi épületről és a légkörről vannak információitok? - kérdezte az indiai.

- Egyelőre nincsenek, csak, amit a kameráink fogni képesek. Mivel a légkör egyértelműen sérült, így meg kell vizsgálnunk, hogy biztonságosan ki tudunk-e menni az épületből. Jelenleg hatalmas füstöt látunk, és mivel feltételezett, hogy ez valamilyen ismeretlen eredetű gáz, előbb feltérképezzük és utána tudunk kimenni. Ezen dolgozunk folyamatosan. Valószínűleg pár óra múlva ki tudunk lépni az épületből - mondta B.

Bob hozzám fordult:

- Vivi, szerintem most egyelőre ennyi. Ha gondolod, szólok azonnal, ahogy újra van infóm.

Úgy döntöttem, visszamegyek Rob-hoz. Miközben sétáltam a kórterem felé, azon morfondíroztam, hogy miért töltök vele ennyi időt, főleg úgy, hogy elméletileg semmi közünk sincs egymáshoz, pár hétig nem is hallottam róla és még dühös is voltam rá. Valami mégis vonzott hozzá, nem melleleg az egyetlen ember az űrhajón, aki nem teljesen idegen számomra. Egyúttal megrémisztett a gondolat, hogy lehet, hogy elveszítettem pár barátomat a Kallisztón és akár a Földön is. Eszembe jutottak a szüleim, Carl és David is. Kicsit szégyelltem, de azon

gondolkodtam pár másodpercig, hogy kit szeretek jobban, Carl-t vagy Robot. Ez utóbbit nem is értem, hogy került a képletbe.

Rob még mindig mozdulatlanul feküdt az ágyban, én pedig beszélni kezdtem hozzá. Jelenleg ennél jobb elfoglaltság nem jutott eszembe. Az úrhajón épségben maradt edzőterembe semmi kedvem sem volt bemenni, étteremben üldögelni pedig végképp nem.

Ahogy ott ültem, hirtelen álomba szenderültem. Egy holomessage ébresztett fel. Egyrészt feltűnt, hogy működik, másrészt aki küldte még jobban kiverte az álmot a szememből.

„Vivi, hallottam mi történt, hogy megsérült a hajótok. Remélem, te jól vagy. Bár úgy tudom, hogy nő nem sérült meg a balesetben, így megnyugodtam. A Földön hatalmas volt a becsapódás, de tőlünk 3400 km-re történt, úgyhogy mi kisebb rengéssel, de meg- úsztuk. Már egy ideje el akartam neked mondani, hogy: Szeretlek! Carl”

Miközben olvastam, elkezdtek potyogni a könnyeim és rohantam a vezérlőbe, hogy tudassam a többiekkel, hogy jeleket kaptam a Földről. Bob és Rashid is bent ültek. Gyorsan megmutattam nekik.

- Igen, kb. fél órája már mi is kaptunk életjeleket a Földről, sőt úgy néz ki, hogy a Kallisztóval is sikerült megjavítani a kommunikációt - mondta Bob.

- Amúgy azt hittem, hogy Rob a párod és nem ez a Carl. De hát, ki érti a nőket manapság... - mondta Bob idétlen vigyorral az arcán.

- Hát, te biztos nem, barátom, főleg mivel még soha életedben nem volt barátnőd - mondta Rashid kajánul.

- Persze, hogy nem, viszont pasim volt legalább 20, szóval azért nem magányosan tengettem az életemet eddig. Most pedig itt van nekem Simon. Hidd el, sokkal egyszerűbb a srácokkal. A mi működésünk nem olyan komplikált, mint nektek csajoknak - szegezte nekem a mondatait Bob.

- Nem is értelek, hogy mitől éreztek minket komplikáltabbnak. Mi csak szeretnénk mindent jobban megérteni. Fontos nekünk a kommunikáció és szeretjük, ha szeretnek minket. Ez azért nem ördögtől való - feleltem.

- Na, persze, de nekünk ez már túl sok, hidd el - mondta röhögve Bob. - Nekünk csak az számít, hogy hagyjanak minket békén és legyen jó a szex. Igazam van Rashid? - kérdezte az indiai fiútól.

- Persze, de most koncentráljunk másra srácok - mondta Rashid.

A napi rohangálás a kórterem és a vezérlő között teljesen elfeledtette velem, hogy Carl-nak válaszoljak. Azt hiszem, egy kicsit összezavarodtam. Jó pár napja alig pihentem, örültem neki, hogy végre sikerült időben az ágyba kerülnöm. Pedig már izgatottan vártam, hogy mi vár ránk 2 nap múlva a Kallisztón.

A következő pillanatban, ahogy kiléptem a kórteremből Carl állt velem szemben. Iszonyat jóképű volt, a kedvenc világoskék ingem volt rajta, amit enyhén kopottas farmerrel viselt. Szinte fel sem tűnt, hogy ez a viselet nem éppen úrsétákra való, csak elvakított a hófehér mosolya és a rövid szőkésbarna haja. Imádom, amikor Converse-t hord. Az egész összehatás pont olyan, amitől teljesen kikészülök: sportos, elegáns, de mégis olyan laza, hogy az már fáj. Carl megjelenéséből mindig árad a stílus, a vagányság és a finom elegancia. Nem is gondoltam bele, hogy valójában évek óta stílustanácsadója van, aki személyre szabva alakítja ki a megjelenését, sőt minden egyéb tárgyat, de még az üzleti ebédei helyszínét is a megjelenéséhez keresik. Hogy mindig, mindenhol a legtökéletesebb külsővel jelenjen meg. Ahogy ott állt előttem, földbe gyökerezett a lábam. Próbáltam türtőztetni magam, hogy nem adom be könnyen a derekam, mégis odalibbent hozzám, megfogta a derekamat és megcsókolt. Nem is tudom, hogy honnan, de kellemes halk zene szólt közben, és Carl, ahogy megölelt, ritmusra pörgetett rajtam egyet. Közben kinéztem az ablakon, ahol már feltűnt a Kallisztó sziluettje.

Tánc közben Carl csókolni kezdett, egyre vadabbul csak csókolt és ölelt, már nem is törődöttünk azzal, hogy lehet-e bárki körülöttünk. Amikor hirtelen megpillantottam egy ismerős arcot. David állt ott mellettünk, akinek vérben úszott a szeme. Ekkor észbe kaptam és felriadtam.

Hajnali 2 volt. Alig sikerült pár órát aludnom, a furcsa álom után még legalább 1 órát vergődtem, mire sikerült újra álomba szenderülnöm. Közben persze azon járt az agyam, hogy minek köszönhetem ezt a fura álmot. Mivel már csak 1 nap volt a Kallisztóra érkezésig, elhessegettem az álmot és az új céljaimra koncentráltam. Persze, jól esett volna, ha Carl megjelenik, vagy éppen csak bejelentkezik ezekben a napokban, de talán mégsem bántam. Úgy éreztem, Rob mellett van a helyem, de, hogy miért, azt magam sem tudtam.

Új nap

Másnap segítettem a vezérlőben, majd a kórteremben üldögéltem Rob mellett. Egyszer csak megjelent Bob és közölte velem, hogy menjek ki, mert meg kell vizsgálniuk valamit Rob-on. Nem igazán értettem, hogy miért nem lehetek bent, de szót fogadtam. Kb. fél óra elteltével visszaengedtek Rob-hoz, aki valamilyen furcsa okból fent ült már az ágyán és szinte teljesen gyógyultnak tűnt.

- Rob! Örülök, hogy jól vagy - legyőztem minden büszkeségem és megöleltem. Majd Bob után futottam, aki nagyon gyorsan diszkóit a helyszínről. Miután tudta, hogy egy úrhajón nem tud előlem meglépni, hagyta magát elcsípni.

- Bob, kérlek adj magyarázatot. Mi történt Robbal? Hogyan tudtátok a kómában lévő embert felébreszteni és meggyógyítani röpké 25 perc alatt? - kérdeztem irtó idegesen.

- Hmmm... Vivi, te mindig mindent tudni akarsz? Nem elég, hogy rendben van. Pár óra múlva vissza is engedjük a szobájába - próbált lerázni Bob.

- Oké, ezt értem. De mindenféle hülye dumával próbáltatok állítani az elmúlt 1 hétben, hogy mennyire nincs jól. Most meg ott ül, mint akivel semmi sem történt pár napja.

- Sajnálom Vivi, most nem tudok ebben segítségedre lenni. Majd beszélek az orvossal és megkérdezem tőle a gyógymódot, de most kérlek, hagyj és inkább örülj neki, hogy jól van a barátod - mondta, majd sarkon fordult.

Visszamentem Rob-hoz, aki szemmel láthatóan teljesen jól volt és már öltözködött.

- Mi van Púnk? Hallom aggódtál értem? - mondta kaján vigyorral a képén.

- Aha, gondoltam nincs túl sok barátod a hajón és melletted voltam. De örülök, hogy meggyógyultál. Akkor szia - és eljöttem.

Nem futott utánam, egy nárcisztikus pasitól ezt nem is várnám el. Még akkor sem, ha amúgy piszok jól esne. A délutánt már a szobámban és az edzőteremben töltöttem. Alig vártam, hogy megérkezzünk a Kallisztóra és segíteni tudjak a még megmaradt csapatnak az újjáépítésben.

Valhalla

A kedvenc bolygómon speciális felszerelésben léphetünk csak ki a szabad égre. Egyrészt a talaj sem ugyanolyan, mint a Földön, másrészt mind a légkör, mind a bolygó állaga megköveteli a leginkább szkafanderre hasonlító felszerelést. Kb. 100-an utaztunk a járaton, amiből hárman sérültek meg jobban a becsapódáskor. Ketten még a kórteremben vannak és csodák csodájára, aki a legjobban sérült, az már két lábon hagyta el az űrhajót. Bár nem vártam tőle, de Rob keresett a tekintetével. Vagyis azt tippelem, hogy engem keresett, mert miután szemkontaktusunk volt, utána már nem pásztázta a tömeget. Hamarosan jött értünk egy helyi Space Walker, aki elvitt az állomásra és a lakhelyeinkhez. Hiába a kimerítő út, azonnal a központba akartam menni, hogy lássam a többieket. Az úton láttuk a károkat, amelyeket a meteor okozott. A Kallisztót csak érintette, és úgy tudom a Földet is, de mindkét helyen csúnya károkat hagyott maga után. A központban rohantam B-hez, aki örömeiben megölelt.

- B! Hogy vagy? - ugrottam a nyakába.

- Vivi, de jó látni! Remélem segítesz nekem a következő hetekben, óriási munka vár ránk.

A 10 000 m²-es bázis kb. fele megsemmisült, az itt élő 2500 emberből 500-ról nem tudunk semmit. Valószínűleg meghaltak, de egyelőre nincs róluk információnk. 83 halottról pedig tudunk, őket már eltemettük - mondta.

A Kallisztón nincsen temetés, eddig két ember halt meg az építkezések során, őket az univerzumba küldték ki. Ugyanez történt a 83 halottal, csak temetésnek hívta Brandon, a helyi vezető. Mielőtt eljön

valaki a Kallisztóra dolgozni, aláíratják vele, hogy haláleset következtében milyen „temetésre” számíthat. Ezt a hozzátartozók is elfogadják.

Amikor Brandon megölelt, Rob is a közelben volt és láttam, hogy figyel a mozdulatainkat, de persze, totális pókerarccal. Úgy döntöttem, hogy kiverem a fejemből Rob-ot és csak a munkára koncentrálok mostantól. Az egész nap nagyon hatékonyan telt, tervet készítettünk és feltérképeztük a megmaradt területeket, az enyhén sérült részeket pedig elkezdtuk helyrehozni. Csapatokat állítottunk össze és a rekonstrukción dolgoztunk. Úgy elrepült az idő, hogy észre sem vettem, hogy már este van. Ami a Kallisztón ugyan nem tűnik fel, mindössze azért fontos az idő, hogy figyeljünk a rendszerességekre, lásd evés és alvás. Ha ezeket nem vesszük figyelembe, akkor teljesen összezavarodhatunk. Itt egészen másképp telik az idő, egyrészt nem látjuk, másrészt nem is érzékeljük. De legalább a korgó gyomor az éhséget, a szemünk lecsukódása jelzi, hogy már ideje arra a napra pihenni. A következő napok rengeteg munkával teltek. Folyamatosan pörögtünk, mindössze az 1 órás ebédidőt és az alvás 8-10 órás pihenőjét tartottuk be. Hamar eltelt az első hét, amit újra a Kallisztón töltöttem. Szerencsére a barátnőm és kolléganőm Carrie nem sérült meg a balesetben, állítása szerint Brandon-nal volt az épületben. Egyelőre nem forszíroztam, hogy mit keresett itt a balesetkor, mivel éjjel történt az egész. Arról nem is beszélve, hogy Brandon-nak is otthon lett volna helye a barátnője mellett. Egyelőre úgy éreztem, még várok a nagy kérdéssel, hogy mi van közöttük. Ettől függetlenül mindig éreztem a kettejük közötti vibrálást.

Pénteken este, Carrie említette, hogy bár mostanában nem szoktak szórakozni járni, ma mégis kicsit kiruccan a csapat a helyi bárba, menjek velük.

- Gyere el, kicsit kieresztjük a fáradt gőzt. Sokat dolgoztunk az elmúlt hetekben, kell egy kis kötetlen iszogatás - mondta.

- Nem is tudom, valahogy nincs kedvem ünnepelni, hisz annyi szörnyűség történt mostanában. Nektek ez menni fog? - válaszoltam.

- Mi sem bulizunk, hidd el, de kell, hogy mással is foglalkozzunk, különben összeroppanunk. Én készülök mindenképpen. Most hazamegyek, lefürdök, átöltözöm és adok neked 1 órát, ha van kedved, akkor lent várlak a Rover-rel - mondta félmosollyal az arcán.

Miután hazaértem a szobámba, mégis úgy döntöttem, elmegyek. Már rég voltam gondtalan, és bizonyos szempontból mégis van okunk az ünneplésre. Egyre gyorsabban rekonstruáljuk az épületeket és újra benépesíthetővé tesszük a környezetünket. Felvettem egy már régen viselt, de szép felsőmet és szoknyát. Nagyon ritkán tudok itt nőiesen megjeleni, és most még piros rúzshoz is kedvem támadt. A megbeszélt időben lent voltam a Rovernél. Carrie, ahogy megpillantott, felkiáltott örömében.

A szórakozóhely hatalmas meglepetésemre teljesen tömve volt. Hiába, az elmúlt hetek feszültségét már sokan le akarták vezetni. Sőt a hajók legénységei is itt maradtak 1-2 napra, hogy pihenjenek kicsit. Ahogy járkáltam az emberek között belebotlottam Bob-ba, aki szemmel láthatóan komolyan vette a leeresztést: csak úgy búzlótt az alkoholtól.

- Vivi, Drága, hogy vagy? Örülök, hogy látlak - majd a nyakamba borult. Kicsit zavarba is jöttem.

- Bob, én is örülök neked. Simon is itt van? - kérdeztem udvariasan.

- Nem, most nem jött. Most más barátaimmal vagyok - és közben rám kacsintott. - Tudod, néha kicsit nekünk is szükségünk van kalandokra. De biztosan megérted te is.

Bár fogalmam sem volt, mire gondol, hagytam, hogy kedvére csicseregjen.

A következő pillanatban egy jóképű srác jelent meg és belekarolt Bobba.

- Ő itt a Johnny - mutatott be a srácnak. Aki adott egy csókot Bob szájára. Ettől Bob még jobban vigyorogni kezdett és láttam, hogy valószínűleg nem csak ital van a szervezetében.

- Látod, Vivi, ő pont olyan, mint a barátod - mondta hatalmas vigyorral.

- Ezt, hogy érted Bob? - kérdeztem tőle, de már a szemöldökömet felhúzva.

- Hát, tudod, ő sem ember - mondta, majd hatalmas csókolózásba kezdett a fiúval, amire inkább elfordultam tőlük.

Miközben mentem Carrie után azon gondolkodtam, hogy mikor mesélhettem Bob-nak Davidről. Valahogy nem ugrott be, hogy bármikor is beszéltem volna neki róla. Amíg vacsiztunk a többiekkel, többször visszapörgettem a beszélgetéseimet a meleg sráccal, de nem emlékeztem, hogy bármikor is szóba jöhetett volna az én humanoid fiúm.

Nem sokkal később, amikor jöttem éppen visszafele a mosdóból, ismerős arcra lettem figyelmes. Rob nézett mélyen a szemembe, amire én automatikusan rámosolyogtam. Ő visszamosolygott és szemezni kezdtünk. Sokan voltak körülöttünk, legalább 1 perc telt el, mire egymáshoz értünk.

- Púnk, hiányoztál! - mondta.

- Nem hiszek neked - mondtam mosolyogva.

- Még meg sem köszöntem neked, hogy mellettem voltál végig a kórházban. Úgyhogy ezúton köszönöm - és viccesen meghajolt előttem.

- Örülök, hogy segítettem a jelenlétemmel. Bár furcsa volt, hogy röpké 20 perc alatt felébredtél. Azóta is azon jár az agyam, hogy mit kaphattál, amitől teljesen meggyógyultál - mondtam és közben elkezdett összeállni a fejemben a kép.

Nem láttam egyszer sem vércseppet Rob-on, Bob nem is biztos, hogy David-re gondolt, amikor egy humanoid fiúról beszélt, és még sosem

láttam kómából 20 perc alatt rendbe jönni bárkit. Úgy éreztem, hogy itt az idő, hogy utánajárjak ennek.

Hogy ne zökkentsem ki Robot, finoman flörtöltem vele, de egyetlen percre sem árultam el a feltételezésemet. Miután már legalább 1 órája beszélgettünk, az introvertált Rob táncolni kezdett velem. Mivel nem úgy ismertem meg, hogy ilyesmire is képes, furcsállottam, de élveztem, hogy a sötétben összesimulva táncolunk. Megfogtam a nyakát és magamhoz húztam. Megcsókoltam és ő visszacsókolt. Forrón ölelkeztünk és már nem törődtünk a körülöttünk lévőekkel. Gondoltam, most eljött az idő, hogy kiugrasszam a nyulat a bokorból.

- Nagyon más vagy, mint korábban. Milyen frissítést kaptál a hajón?
- kérdeztem.

, Ekkor Rob rámnézett, eleresztette a kajaimat, eltolt magától és elrohant. Nem értettem az egészet, hisz' tudta jól, hogy volt már humanoid pasim, nem ijedtem volna meg attól, ha ő is az. Hirtelen írni kezdtem neki, de közben rohantam utána, aki az épület belseje felé menekült. Ahogy futottam át az egyes helyiségeken, benyitottam 1-2 kieső szobába, mosdóba, hátha ott van. Az egyikbe bár ne nyitottam volna be: Brandon és Carrie szeretkeztek éppen. Szerencsére nem vettek észre. Halkan visszacsuktam az ajtót. Siettem tovább, hátha meglelem Rob-ot, de úgy tűnt, hogy köddé vált. A buli felé vettem az irányt, hogy a főkijáraton keresztül elérjem a Rover-t és mielőtt hazajussak. Miközben mentem kifelé, megláttam Bobot, akit elkaptam, hogy kiszedjem belőle az igazságot.

- Hol van az új barátod, a szépfiú humanoid? Aki pont olyan, mint Rob? - kérdeztem.

- Csak elment egy újabb kör italért - felelte. Szeretem ezeket a humanoidokat, olyan jól lehet őket irányítani. Képzeld ez a fiú, pár hete sérült meg és úgy került a kórházunkba. Nekem annyira tetszett, hogy

átprogramoztam a heteroszexualitását homoszexuálisra - mondta félzombi fejjel vigyorogva.

Bár ő nem látta, de az arcomra volt írva a véleményem. Úgy döntöttem, hogy ezt az ügyet jobban fel fogom göngyöltíteni. Írtam Carrie-nek, hogy jön-e velem haza. Pár perc múlva már velem együtt ült a Rover-ben hazafelé. Nem bírtam ki és megosztottam vele a hallottakat. Carrie teljesen ledöbbsent és azt mondta, hogy bármiben segítség kell, rá számíthatok. Ugyanis ilyen nem lehet csinálni, hogy egy humanoidot a kedvünkre programozgatunk, főleg teljes identitáscserét tilos végrehajtani, legyen az bárki is. Kivéve akkor, ha az az ember kéri, akinek a tulajdonában áll az a robot. Bár ennek is komoly jogi következményei lehetnek. Mivel a humanoid teljes értékű embernek minősül akkor, ha részt vesz a társadalomban, azaz dolgozik, párkapcsolatban él, családot alapít stb. Ezekről néhány éve komoly intézkedések születtek, mivel rengetegen használták őket illegális célokra. Az egyik exem Gabe is ilyen volt, amikor konkrétan 5-6 teljesen lebűtített humanoidot tartott fogságban egy eldugott helyiségben az otthonában. Hiába nem voltak tudatuknál azok a gumi lányok, mégis ez az „embertartás” valójában teljesen illegális a jelenlegi társadalmunkban. Folyamatosan cikáztak a gondolataim, hol Rob-on, hol ezen az illegális identitáscserén járt az agyam. Tudtam, hogy elaludni nem fogok aznap már. Végül mégis sikerült. Másnap szabadnapunk volt, így sokáig aludhattam. Reggel elmentem edzeni, aztán úgy döntöttem, hogy megkeresem Rob-ot. Elmentem hozzá, de nem nyitott kaput senki. Írtam neki, hogy beszélni szeretnék vele, de semmi reakció. Hazamentem és úgy döntöttem, hogy hagyom a fenébe ezt a fickót. Hiába érzem azt, hogy van valami közöttünk, valamiért mindig lepattint magáról. Ha ilyen nagyképű, akkor maradjon csak egyedül. Közben azon kaptam magam, hogy nem is úgy, mint humanoid gondolok rá, hanem mint egy idióta pasi. Még este befeküdtem a

kádamba, ahol végre rádöbbsentem, hogy megint egy humanoidot szeretek. Hiába a szuper dögös Carl, teljesen elvette az eszemet Rob. Bár, ha úgy vesszük, éppen egyik sincs az életemben, szóval a legjobb lesz, ha mindkét fiút elengedem örökre. Miközben elpihentem a kádban, Carl-tól jött egy üzenet.

„Vivi, remélem jól vagy! Hallom már dolgoztok az új Vallhallán. Egyszer elmegyek és meglátogatlak, megígérem. Bár te is jöhetnél újra. Puszi: Carl”

Az üzenet láttán kedvet kaptam Carl-hoz és próbáltam elérni. Fel is vette és látni akart. Mondtam neki, hogy kádban vagyok éppen, úgyhogy bejelentkezett holomessage-dzsel. A beszélgetésünk nagyon hamar szexchat-be ment át, izgalmas volt és túlfűtött. Már régen nem volt testi kontaktusom, így jól esett, hogy felizgattuk egymást. Miután elköszöntünk egymástól, még jobban vágyani kezdtem Rob-ra, de elhessegettem magamtól és inkább lefeküdtem aludni. Közben rájöttem, hogy menthetetlenül szerelmes lettem. És arra, hogy nem vagyok normális. Végre nekem is el kéne döntenem, hogy kit is akarok valójában.

Ezután munkával teli napok következtek, szinte reggeltől estig, azaz ébredéstől, alvásig dolgoztam. Próbáltam elterelni a gondolataimat Rob-ról, akit azóta se láttam. Gondoltam, megkeresem a bázisán, de nem mertem többet utánamenni. 2-3 héttel később, egyik nap a barátnőmmel moziba mentünk. Az itteni mozinak szimplán annyi értelme van, hogy az ember kimozdulhat, elhagyhatja a szobáját és legalább nem dolgozni megy. De ezeket a filmeket otthon is könnyedén elérhetjük, de ha másokat is látni akarunk, akkor moziba megyünk, vagy a szokásos bárba. Ahogy elfoglaltuk a helyünket, azonnal besötétítették a termet. Nem voltak bent sokan, de ismerős lett hirtelen egy sziluett. Néhány sorral arrébb ott ült Rob, pár kollégájával. Amikor észrevettem, ő is

meglátott. Ezután remegni kezdett a kezem és a gyomrom is, és üzenet jött tőle.

„Gyere ki a bejáráshoz, most!”

„Ok.” - és már mentem is. Carrie-nek csak annyit mondtam, hogy mindjárt visszajövök.

A bejáratnál ott állt Rob és rám várt. Ahogy odaértem, csak ennyit mondtott:

- Öltözz, jössz velem - mondta baromi határozottan.

- Hova Rob? Mi van most? Kérlek, válaszolj adj! - kérleltem.

- Válaszokat akarsz? Akkor öltözz fel, elviszlek innen.

- Rendben - és szó nélkül mentem felvenni a kinti öltözékemet.

Miután felöltöztünk mindketten, beültem Rob mellé a Rover-jébe és iszonyú gyorsan elindultunk. Az úton egyetlen szót sem szólt, legalább 20 percig csak mentünk, majd megálltunk egy kietlen helyen, ahol semmi mást nem láttunk csak a környező bolygók álomszép látványát. Rob megállította a járgányt és felém fordult.

- Vivi. Teljes értékű ember akartam lenni előtted, hogy jöttél rá, hogy...? Áh, ne is válaszolj, okos lány vagy, nem véletlenül örülök meg érted - mondta.

- Megörölsz értem? - kérdeztem, miközben majdnem kiugrottam a bőrömből.

- Gondolom, észrevetted már.

- Nem volt egyértelmű, eltűnsz hetekre, sokszor bunkó vagy, nem is tudtam mit gondolsz, főleg nem azt, hogy érzel-e egyáltalán bármit is irántam - mondtam remegő hangon.

- Te voltál eddig az egyetlen ember, lány, akivel felszabadultan együtt lehettem - mondta, kicsit már más hangnemben, mint ahogy korábban beszélt velem mindig.

- Miért nem mondtad el nekem az igazat? Hisz' tudod, hogy volt már humanoid az életemben.

- Igen, de olyan jó volt emberként létezni az életedben. Minden héttel nyertem és tovább húzhattam az érzést.

- Miért kellett húzni? Miért nem akartad felvállalni előttem?

- Mert bármit megtehetnek velem. Sosem tudom, mit változtatnak meg rajtam. Bármí történhet és azonnal másmilyen leszek. Eddig szerencsém volt, hogy nem programoztak át az itteniek kedvükre. Ezért is vagyok profi „ghostoló” - mondta enyhe mosollyal az arcán.

Ezután elmesélte, hogy mi történt vele az elmúlt években. Mikor kezdte meg az életét először még a Földön, aztán már a Kallisztón. Ki volt, aki megvette és hogyan törte meg, hogy ilyen erős „ember” legyen. Egy házaspár vásárolta meg, hogy legyen egy nagy gyerekük, de arra nem számítottak, hogy ez a feladat túl nagy lesz számukra. A férfi kábítószeres lett és hamarosan meghalt, a nő pedig kidobta Rob-ot az utcára. Nem akart a fiúra is költeni és nyugodt életkörülményeket biztosítani neki. Lényegében szerződést szegett, de Rob nem akart visszamenni oda, ahol gyártották. Egy időre eltűnt, aztán új személyazonosságot vett és elindította az új életét. Mindenféle munkát elvállalt, de amikor őt is be akarták fogni szexrabszolgának, azonnal eltűnt és addig ment, amíg normális munkát nem talált. Ezután tudott már bérelni egy szobát magának, és szépen lassan már egy lakást is. Mivel nagyon okos srác, hamar egyre komolyabb munkák találták meg. Így jött szembe vele egy nap a munka a Kallisztón. Azonnal ki is költözött már az első csapattal. Lényegében az első kolonizáló csapat tagja, amire nagyon büszke. Itt azonnal befogadták őt, és mivel olyan sok új ember jött, egy idő után senki sem törődött már azzal, hogy ő nem ember. Szépen folyamatosan elkezdett asszimilálódni. Volt pár lány az életében, picit komolyabban egy humanoid lánnyal járt, de vele is csak pár hónapot. Amikor engem megismert, érezte, hogy nem engedhet el, de megijedt, hogy hogyan fog 100%-ban emberként működni velem.

Miközben beszélt, nem bírtam ki, hogy ne érintsem meg. Megfogtam a nyakát, az arcát és megcsókoltam. Ő pedig visszacsókolt és magához szorított. Csókolózni kezdtünk és miközben egymás tekintetében elvesztünk, szeretkezni kezdtünk. Nem bírtuk abbahagyni, folyamatosan azt éreztük, hogy újra és újra akarjuk. Boldogok voltunk, akkor ott, csak mi, ketten.

Az egész éjszakát ott töltöttük, egymás karjaiban. Hol szeretkeztünk, hol beszélgettünk éppen. Akkor, ott megállt az idő, mindegy volt, melyik bolygón vagyunk, mert ott lehettünk, ahol a másik felünk. Az az ember, lény, akit nekünk teremtett az univerzum. Soha életemben nem voltam még ennyire biztos abban, hogy őt nekem küldte az élet, hogy vele vagyok teljes egész.

Másnap munka közben csak mosolyogtam, de azon is, hogy végül mégis egy humanoid mellett találtam meg a boldogságot. David-del kezdődött minden, de a kicsit furcsa, de jóképű Rob lett az igaz szerelem.

Gondolatok

A következő hetekben Rob segített felgöngyölíteni az ügyet, amihez nyomozó segítségét is igénybe vettük. Azokat, akik részt vettek a humanoidok önkényes átprogramozásában, visszaküldték a Földre és elvették az orvosi engedélyüket. Nem dolgozhattak tovább a szakmájukban, lényegében földönfutók lettek. Később hallottam, hogy Bob elhelyezkedett egy önkéntes segítő táborban, ahol beteg embereket rehabilitáltak. Örültem, hogy végül mégis segítő lett belőle. Úgy tudom, Simon elhagyta, miután megtudta, hogy másokkal is kavart a háta mögött. Rashidról, az indiai orvosról az derült ki, hogy bár nem vett részt az illegális üzelmekben, viszont tudott róluk, ami épp elég volt ahhoz, hogy ő is befejezze a pályafutását. De szerencsére az igazi gyógyítással ő sem hagyott fel: elszigetelt, elveszett embercsoportok megmentésével foglalkozik. A fő felbúj tót, akit sokan nem is ismertek személyesen, Evan-nak hívták. Őt bebörtönözték, ugyanis kiderült, hogy az átprogramozott humanoidokat hamis személyazonossággal és rengeteg haszonnal tovább értékesítette illegális robot kereskedőknek.

A Vallhalla és ezáltal a Kallisztó szépen fejlődött, nagyjából fél év múlva már újabb csapatokat volt képes befogadni a bázis. Megújult a központ, a helyi kórház, a színház és a szórakoztatóegység is. Új épületek is lettek, amelyek tökéletes életkörülményeket biztosítottak az ott élők számára. Az ismeretlen meteor és egyéb balesetekre pedig csúcstechnológiájú felderítő állomások létesültek. A Kallisztó rövidesen készen állt arra, hogy teljes földi családok új életet kezdhessenek itt. Rohamtempóban épültek a lakóépületek, elkezdett kiépülni a kereskedelmi hálózat és minden olyan, ami a Földön is megkönnyítette

az emberek életét. Az erdők hiányát zárt kertekkel, speciális fólia sátrak alá kiépített facsaládokkal pótolták.

Carl-lal tartottam egy darabig a kapcsolatot, de ismét egy újabb fiatal barátnő vette el az eszét, akivel a tiszavirág-életű szerelmük után rohamtempóban szakítottak. Ő már sosem fog megváltozni, de annyit azért mondott a legutóbbi találkozásunkkor, hogy „Vivi, te vagy az örök szerelem az életemben. Az örök szerelem pedig a legtöbb esetben elérhetetlen.” Lelkileg el kellett engednem Carl-t, mert a kiszámíthatatlansága bár mindig szexi volt és misztikus, nála sokkal komolyabb társra vágytam.

David azóta az egyik legjobb barátom lett, sőt egyszer már ki is jött hozzám. Mesélte, hogy bár kalandozott korábban, most Claire mellett nyugalomra lelt. Azt mondta, hogy úgy érzi, megtalált a másik felét. Bár nem tudja pontosan mi is az a boldogság, de amikor álomra hajtja a fejét a lány mellett, nagyon rendben érez mindent maga körül. A lakásomban most ketten laknak, de kértem, hogy tartsanak fent nekem egy szobát arra az esetre, ha hazalátogatnék.

Én és Rob

Kapcsolatunk amilyen problémásan indult, olyan hatalmas szerelem lett belőle. Mesélte, hogy bár alig volt magánál, amikor a hajó kórtermében feküdt, mégis minden szóra emlékszik, amit neki mondtam. Úgy érezte, hogy még jobban megismert engem, a múltamat, az eddigi életemet, a kapcsolataimat és a lelkemet. Az mondta, hogy az első pillanattól kezdve nem tudott elfelejteni. Hogy ott, akkor a Valhalla legmenőbb pub-jában megpecsételődött a sorsa. Humanoid létére egészen emberi életet él, nagyon sok újításon ment keresztül, de azt mondta, hogy a személyisége az elmúlt hónapokban fejlődött a legtöbbet. Amikor New Yorkban meglátott engem, akkor még nem tudta, hogy az élet összesodor majd minket, de bízott benne. Akkor még nem tervezett, sőt az emberek sem érdekelték és nagyon hamar el is küldték a Kallisztóra, mivel kiváló geológiai és asztrofizikai szaktudással indította el emberi pályafutását. Néhány hete már össze is költöztünk és egy pici lakást bérlünk. Pároknak van lehetőségük nemcsak szobát bérelni, hanem közös életet kialakítani, főleg azért, mert ez valójában a kinti lét természetes kolonizációja. Nemrégiben vettünk részt egy műtéti beavatkozáson, aminek következtében még közös gyermekünk is lehet. A humanoidok speciális kezelési eljárás során ma már képesek életképes ondósejteket termelni, így készen állunk a családalapításra is.

Pár napja Rob elhívott a helyi legmenőbb étterembe és vacsora után megjelent az asztalunknál egy gitározó fiú. A srác elénekelt a kedvenc dalomat, ami után az egész étteremben lekapcsolták a fényeket. Rob pedig elém térdelt és kivett a zsebéből egy kis dobozocskát, amiben egy szépséges gyűrű fénylett. A lánykérés után potyogni kezdtek a könnyeim

és miközben kimondtam az igent, öleltem és csókoltam a fiút. Álmaimban sem hittem volna, hogy ilyen szépen, igazian és régi hagyományok szerint fogja megkérni a kezem. Olyan boldog voltam és vagyok, hogy még azóta sem hiszem el, hogy mindez velem történik.

Látod, végül mégis egy humanoid mellett leltem meg a boldogságom...